

# Cấm Ngục

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Cấm Ngục</b>         | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 10       |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 18       |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 26       |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 33       |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 40       |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 47       |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 55       |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 63       |
| 10. Chương 10 . . . . . | 70       |
| 11. Chương 11 . . . . . | 77       |

## Cấm Ngục

---

### Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹEditor: Jung tiểu kú”Sau này không cho phép giấu diếm cảm xúc khi ở cạnh anh. Em hãy giống như

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-nguc>*

### 1. Chương 1

Editor: Jung tiểu kú

Bầu trời xanh thẫm, York mới vào hè, khí hậu cũng không phải quá nóng, mây sà xuống thấp, gió có phần hơi lạnh.

Vách tường ở bốn phía nhà tù Sarton cùng với tường thành thời Trung cổ trên các bức thư thiệp du lịch có vài phần giống nhau. Phong cảnh xinh đẹp của nơi ngục giam làm cho người ta khó có thể tưởng tượng được nơi này là nơi giam giữ trọng phạm của vùng này.

Một chiếc xe lớn, đen xì dừng trong quân đội chậm chậm tiến vào cổng chính của nhà giam Sarton, dừng lại ở khoảng sân rộng bên cạnh bãi cỏ xanh mượt nhìn như trong một nông trường. Cách đó không xa, tốp năm tốp ba tùm tùm lại một chỗ, các phạm nhân một bên cắt cỏ, một bên phơi nắng, dưới ánh sáng mặt trời ấm áp, một mỗi quay đầu lại nhìn một chút.

Nhóm giám thị mở cửa, không nhìn được mà quát tháo om sòm những phạm nhân mới tới, bất động tác của bọn họ nhanh lên một chút.

Lúc này đây, đám giám thị không có theo lệ cũ, kéo kéo yết hầu khàn khàn, rống ra ý định muốn đem những “khách trọ” mới đi tiến hành kiểm nghiệm thân thể để uy hiếp, cũng không có vạch rõ những chỗ phòng thủ nghiêm ngặt xung quanh để đe dọa phạm nhân mới tới không thể chạy trốn.

“Con mẹ nó, người lần này tới xem ra sẽ không ở lại lâu.” Một gã đàn ông trẻ tuổi vạm vỡ, tóc húi cua hung hăng gất một tiếng, oán hận bất bình nói.

“Bọn mày xem, gần đây bị bắt vào đều là những thằng nhóc phát triển không đầy đủ? Những cảnh sát này định đem nơi đây thành trại cứu nạn hay sao?” Một tên da đen vóc người cường tráng khác tiếp lời lớn tiếng mắng. Gã híp mắt nhìn theo đám phạm nhân đang nói đuổi nhau từ trong xe tù đi ra, tiếp tục vắn vẹo đôi môi thật dày nói: “Này... những kẻ mới tới...”

Chưa nói xong một câu này, ánh mắt chợt sáng lên, gã huyết sáo vang khắp đồn gác. Sau đó nhận thấy có điều gì là lạ ở các phạm nhân xung quanh, đứng lên, ném công cụ trong tay xuống đất, chạy dọc theo rìa bãi cỏ, nhào đến bên hàng rào kim loại bao quanh, ngăn cách bãi cỏ với lối đi, lấy tay vỗ mạnh lên mặt lưới. Cùng lúc đó, trong miệng các phạm nhân râm râm phát ra các lời nói bần thiêu, nhao nhao vang vọng một vùng.

Giám thị canh gác bốn phía cầm súng nhú mào, bọn họ bước nhanh qua, giơ súng lên chĩa về phía hàng dây thép kim loại tầng tầng lớp lớp, lớn tiếng ra lệnh những người này im lặng đồng thời nhanh chóng áp giải phạm nhân mới tiến vào phòng khám xét của trại tạm giam.

Vì muốn đem phạm nhân mới đi chụp, chiếu tất cả, giám thị trưởng ra lệnh giám thị đem phạm nhân xếp thành hàng, để có thể kiểm tra thân thể họ một cách kĩ càng.

Một vị giám thị thân thể cường tráng đi tới trước mặt vị phạm nhân số ba, thoáng có chút do dự ——

Vừa rồi, các phạm nhân bên ngoài là vì vị phạm nhân trẻ tuổi này mà gây rối không ngừng.

Tuy rằng không giống phạm nhân trong ngục giam cảm thấy hứng thú với cơ thể đàn ông, thế nhưng vị giám thị kia nhìn đến phạm nhân trước mặt này trong lòng vẫn nhin không được thán khen một tiếng.

Thực rõ ràng, người thanh niên trẻ tuổi đứng sừng sững đối diện trước mặt giám thị không phải là kẻ tái phạm nhiều lần. Cậu không hề nhanh nhạy hiểu được ám chỉ của bác sĩ yêu cầu cởi quần để tiến hành kiểm tra, trên mặt không biểu lộ chút nhẫn nhục chịu đựng hoặc kiêu ngạo không thèm quan tâm.

Cậu chỉ lặng lặng đứng đó, bộ dạng cao ngạo, bình tĩnh, giống như là chỉ đi theo cai ngục vào xem xét tình hình trong nhà tù này rồi thuận tiện thu thập tư liệu thực tế, chuẩn bị viết luận văn tốt nghiệp như những sinh viên bình thường khác.

Phạm nhân này mang những nét đặc trưng của người châu Á, đôi mắt đen nháy khác hẳn với người châu Âu, lấp lánh đường như có thể so sánh với ánh sáng long lanh của những viên bảo thạch cao cấp nhất, cùng với mái tóc ngắn đen mềm trên đầu càng tôn thêm vẻ đẹp sáng chói của y. Chỉ cần liếc mắt một cái là chắc chắn sẽ thu hút ánh mắt của người khác khiến cho cậu tại chốn bản xứ của người châu Âu càng có vẻ vô cùng nổi bật.

Càng không phải nói, người thanh niên trước mặt này tuy có làn da trắng nõn như người châu Âu, thế nhưng da để lại nhẵn nhụi hơn nhiều. Còn có khuôn mặt xinh đẹp khiến người khác kinh ngạc cùng với thân hình thon dài, dù cho có được bao trong bộ quần áo tù rộng thùng thình cũng không thể che được đường cong tuyệt đẹp.

Những yếu tố này ở cùng một chỗ, khó trách được lúc này những tên bị cấm dục đã lâu, thường coi tù nhân nam thành phụ nữ mà xâm phạm, lại không kim lòng được mà kích động làm ồn như thế.

Bất quá, cho dù phạm nhân này quả thật xinh đẹp nhưng gã vẫn phải theo lệ cũ mà làm.

Giám thị tóc vàng lấy lại tinh thần, dùng cảnh côn đập đập mặt bàn, trầm giọng ra lệnh cho phạm nhân mới này cởi quần, tách hai chân, nắm lấy đám cửa, chống lên mép bàn, úp sấp người xuống.

Nghe như vậy, phạm nhân trẻ tuổi nắm chặt tay thành quyền, đôi mắt đen vụt tỏa ra ánh mắt sắc bén, hiện xẹt qua một tia tức giận, trên người cậu đột nhiên tản ra một cỗ uy nghiêm, hơi thở lạnh lạnh, đáng sợ không thể xâm phạm.

Giám thị không tự chủ được vô thức lùi lại phía sau một bước. Sau đó mới phát hiện ra bản thân có chút thất thố, gã then quá thành giận mà nắm cảnh côn chuẩn bị vung lên.

“Quên đi, cậu ta không cần phải kiểm tra cẩn thận như thế.” Giám thị trưởng yên lặng đứng ở một bên nhìn, lúc này mới bước lên phía trước nói xen vào, hơi hợt phân phó: “Sandy, đem đồ phân phát cho cậu ta, sau đó sắp xếp cho cậu ta cùng Mars Wakefield ở chung một gian.”

Chờ thanh niên tóc đen trẻ tuổi bị giám thị Sandy hăm hực dẫn đi, một tên giám thị khác cười to: “Tổng giám thị, ngài dường như chú ý đặc biệt đến tên mới tới này nha, đem nó an bài ở cùng một chỗ với Mars.”

“Không có biện pháp, Mars dù là một tên hung bạo dữ dằn, thế nhưng hắn cũng là kẻ duy nhất không có hứng thú với cái mông của đàn ông.” Trưởng giám thị nhún nhún vai: “Cậu cũng thấy đấy, vừa rồi tên nhóc phương Đông kia bày ra vẻ mặt gì? Bởi vậy, tôi không muốn sau khi cậu ta vào đây sẽ phiền phức cho mình.”

“Nếu như Sandy biết rõ thằng nhóc kia vì không muốn cởi quần, ngày trước bởi vì chút xú nữa bị giáo sư của mình cưỡng hiếp, lỡ tay đánh chết gã mới phải vào đây, tôi nghĩ nên nói cho Sandy biết về sau không bao giờ ... nữa sẽ lại dùng thái độ đó để ra loại mệnh lệnh này với nó.” Vài giám thị cùng nói chuyện với Tổng giám thị lật lại hồ sơ vụ án, cười to nói.

“Cậu ta bởi vì vượt quá phòng vệ chính đáng mà bị khởi tố, cấp trên đem cậu ta tạm giam ở nơi của chúng ta chờ ngày xét xử. Tôi nghe nói, bản án của cậu ta vẫn chưa hoàn thành, một nhân chứng hiện nay còn đang hôn mê, luật sư của cậu ta hiện tại còn đang thu thập thêm chứng cứ để tiếp tục kháng cáo. Đương nhiên trước khi phiên tòa xét xử phúc thẩm diễn ra, quan tòa không muốn một kẻ nguy hiểm thế này còn tồn tại ở bên ngoài xã hội.”

Trưởng giám thị vỗ vỗ vai cấp dưới thật mạnh: “Các cậu xóc lại tinh thần cho tôi, tốt nhất trong thời gian này, đừng để tên kia gây rắc rối, tránh rắc rối phiền phức.”

“Hiện trong các phòng giam đã kín hết người rồi, quan tòa còn không ngừng đem phạm nhân đến nơi của chúng ta. Dù sao tên kia bị tình nghi là giết người cũng coi như là trọng phạm. Nhưng ngoài nó ra còn một đồng người bị áp tải tới đây, nặng nhất cũng chỉ là vô ý gây thương tích cho người khác, hoàn toàn không cần phải đưa tới nhà tù Sarton này.”

“Đừng nói lời vô ích nữa. Các cậu nhanh đưa người sắp xếp ổn thỏa đi. Sau đó còn tăng cường tuần tra.” Trưởng giám thị quát, nạt đám cấp dưới đang lải nhải oán giận, một bên kéo tệp hồ sơ không phải là dày trong tay người kia đi.

Feng Yan? Tên tiếng Trung sao? Có phải là Hoa kiều không? Chỉ mong cậu ta có thể yên ổn vượt qua những ngày tháng sống tại Sarton này.

Nhìn tướng mạo xinh đẹp của thanh niên tóc đen trên ảnh hồ sơ, trưởng giám thị không khỏi thở dài trong lòng.

Nghiêm Phong đi theo tên giám thị gọi là Sandy hướng phía phòng giam, bên tai nghe được đối phương không ngừng lẩm bẩm, nói cái gì mà phạm nhân bây giờ còn có nhân quyền sao, điều lệ cưỡng chế cắt tóc cũng bị cấm, theo quy định trước kia mỗi người đều phải cạo trọc, bởi vì như thế không chỉ giúp dễ dàng vệ sinh cơ thể, hơn nữa nếu phạm nhân muốn chạy trốn thì cũng nhanh chóng bị phát hiện...

Tiếp theo, giám thị dẫn đường lại phàn nàn tên phạm nhân mới tính tình cổ quái, cái tên kêu thật sự không thuận miệng. Gã thắc mắc không hiểu tại sao Nghiêm Phong đã ở York nhiều năm như vậy lại không lấy một cái tên tiếng Anh cho dễ xưng hô?

Không để ý đến tên giám thị chưa già đã lẩm cẩm này, Nghiêm Phong cũng có chút không hài lòng với đám phạm nhân đang lao động phía sau vậy nên cũng không có hào hứng với “nghỉ thức” chào đón này.

Bỏ ngoài tai những tiếng khiêu khích bắn thối hướng về phía mình, còn có những lời nói phân biệt chủng tộc, màu da, tâm tình Nghiêm Phong dần dần trở nên bình tĩnh.

“Mày về sau ở tại chỗ này. Đợi lát nữa mày sẽ được gặp bạn tù của mình. Đừng nói là tao không có hảo tâm cảnh báo mày trước. Mars là thằng hung hãn nhất trong nhà tù Sarton này. Mày cũng nên biết rằng,

tất cả hoocmon của nó đều là dựa vào đánh nhau mà phát ra ngoài đấy. Tên này những năm gần đây, gây cho bọn tao không biết bao nhiêu là phiền toái. Mà tốt nhất đừng có chọc hấn nổi giận, nếu không hấn sẽ phá hủy thân thể mày.”

Sandy nói xong, ra hiệu cho Nghiêm Phong mở cửa sắt đi vào. “Ngày mai mày sẽ cùng mấy thằng ở phòng giam khác đi lao động, đến lúc đó, tao sẽ nói cho mày cần phải làm những gì.”

Nghiêm Phong biết rõ thời gian làm việc cùng thời gian bị canh gác cũng không khác biệt gì lắm cho nên cửa sắt tạm thời không cần phải gắt gao đóng kín.

Cậu ta yên lặng quan sát phòng giam nhỏ hẹp này, phát hiện góc phòng có một cái bồn cầu tự hoại, hai bên trái phải được trải thành hai chỗ nằm. Thoạt nhìn căn phòng này dùng cho bốn người ở, trước mắt chỉ có dấu hiệu của một người ở.

Thêm mình, nơi này cần phải có hai người nữa.

Đem đồ dùng rửa mặt đơn giản đặt ở gầm giường bên phải, Nghiêm Phong lẳng lặng ngồi ở trên giường. Sandy mất thấy mọi chuyện đã bình thường liền quay người rời đi.

Không biết mẹ nuôi hiện tại như thế nào rồi?

Nghiêm Phong hồi tưởng lại ngày cậu nhận phán quyết của tòa, bị mang đi đến nơi này, trước đi khi, có xin cảnh sát cho cậu gặp mặt một lần, bà vẫn chưa qua cơn nguy hiểm, chìm trong hôn mê.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Phong cảm thấy hẫng bản thân nên sớm đánh chết tên giáo sư lòng lang dạ thú kia đi. Rõ ràng cậu chỉ là đi theo tên giáo sư có vẻ ngoài ôn hòa kia để viết luận văn, cũng không ngờ rằng đối phương lại thuốc mình, làm cậu thiếu chút nữa bị làm nhục.

May mắn là mẹ nuôi khi đó đến phòng nghiên cứu tìm, lại cùng tên đàn ông trung niên ra về đạo mạo kia tranh chấp, Nghiêm Phong mới may mắn thoát khỏi nạn này.

Chứng kiến mẹ nuôi một mình vất vả nuôi mình khôn lớn bị tên đàn ông độc ác kia vì ghen quá hóa giận mà đẩy ngã, đập vào tường hôn mê, Nghiêm Phong lúc ấy cũng không rõ ràng lắm, thân thể vô lực thể nhưng sâu bên trong lại phát ra một cỗ sức mạnh, lại có thể cầm lấy một cây bóng chày đặt ở góc phòng, hướng tên giáo sư đáng khinh kia, đem cây gậy đánh ngã tên đó?

Chờ đến khi thần trí khôi phục lại, Nghiêm Phong phát hiện mình đang nằm trên giường của bệnh viện, mẹ nuôi bị thương nặng hôn mê trong phòng. Cảnh sát nói cho cậu biết là: tên kia tính toán muốn làm nhục cậu bị xuất huyết bên trong não đã tử vong, trên thi thể cùng cây gậy phát hiện thấy dấu vân tay của cậu.

Không may chính là, Nghiêm Phong cũng thừa nhận cậu vô ý mà đánh chết người. Cậu nhớ không rõ tình huống lúc đó, cũng không rõ lúc đó cậu đánh tên giáo sư kia bao nhiêu gậy.

Sau khi tỉnh táo lại, Nghiêm Phong cũng không muốn truy cứu đến cùng, giống như cậu biết rõ, sau này có phải trải qua mấy năm trong ngục tù cũng chẳng có việc gì. Bởi vì cậu vẫn cho rằng bản thân phải chịu trách nhiệm.

Nhưng mà hiện tại, trong lòng Nghiêm Phong không thể không nghĩ đến mẹ nuôi, đối mặt với gian phòng nhà tù lạnh lẽo này, với cá tính lạnh nhạt từ trước đến nay của mình, cũng không nhận được có chút tức giận.

”Cộp cộp, cộp cộp...”

Thế nhưng hiện giờ, tiếng bước chân không ngừng hướng phòng giam này đi tới, bên ngoài có người không ngừng đánh vào cửa sắt, tựa hồ muốn gây sự chú ý của Nghiêm Phong, muốn cho cậu thoát khỏi trầm tư mà ngẩng đầu lên.

“Này, cưng, vì cái gì không nói lời nào? Hay là không hiểu được tiếng Anh?”

“Chính là mày. Quay đầu lại đây. Vừa rồi anh thấy, cưng thực con mẹ nó khêu gợi như đàn bà.”

“Nhìn khuôn mặt nó dài ra như cái gì kia? Bọn mày mau nhìn coi, hình dạng cái mông của nó cũng thực sự rất đẹp đi.....Trời ạ! Chỉ nhìn thôi mà tao đã muốn bắn rồi!”

“Không hiểu tiếng Anh cũng không sao, cũng mau cởi quần ra, để anh xem chỗ đó của anh có xinh đẹp như khuôn mặt của anh không?”

Sau đó nói chuyện chính là cái tên dường như sợ Nghiêm Phong nghe không hiểu những gì gã nói, bèn cười lên khà ồ rồi cởi quần ra, lòi ra tinh khí thô to không biết vì cái gì mà hưng phấn cương cứng lên minh họa cho phạm nhân mới xem.

“Nhìn thấy không? Thích nó chứ? Bé cưng, anh cam đoan nó sẽ làm anh cực kì thoải mái, sáng khoái đến nỗi cái mông khà ái của anh sẽ luyện tiết không rời nó, chỉ muốn nó cắm vào không ra.”

Các phạm nhân vây quanh cửa sắt quan sát Nghiêm Phong cười rộ lên, tên đang cởi quần kia lại càng đắc ý vô cùng mà tại chỗ đưa cái kia lên cao xuống thấp không ngừng, các ngón tay phối hợp kích thích khiến cho cái vật kia hướng Nghiêm Phong trồi động đứng lên.

Nghiêm Phong chậm rãi đứng lên, lạnh lùng mà nhìn đám phạm nhân to khỏe giống như vận động viên bóng đá, trong mắt xẹt qua một tia hung ác. Nếu như đám vô sĩ này mà dám quấy rối cậu thì sẽ ...

“Bốp”

Không chờ Nghiêm Phong nghĩ xem nên dùng phương pháp độc ác, tàn khốc nào đáp lễ lại đàn ông dám xem thường mình kia, một cánh tay lớn đột nhiên lao đến đây, thoáng cái không sai lệch vừa vịn đến trước mặt cái tên đang khoe khoang tinh khí kia.

Theo đó, một bàn tay to, chỉ tùy ý đẩy nhẹ một cái cũng làm cho cái tên đang hưng phấn không thôi kia thất tha thất thểu lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Những người xung quanh phát ra một trận nín thở, tên phạm nhân kia thật vất vả mới đứng vững được vội vàng vàng kéo quần mặc vào, xám xịt ngẩng mặt lên.

“Worle, mày đứng trước cửa phòng tao làm gì? Có phải cố ý tìm đến tao muốn đánh nhau hả?”

Nghiêm Phong nghe được người đàn ông kia nói toạc ra như thế, đối phương mang theo khẩu âm đậm chất của dân bản xứ, giọng nói dị thường vang, cái thằng bị đẩy ra kia nghe được câu này sắc mặt đại biến, lập tức co người lại, chạy trốn, lẩn so với hổ còn nhanh hơn.

Nghiêm Phong âm thầm xì một tiếng, ngẩng đầu lên, một gương mặt anh tuấn, nghiêm chỉnh đập ngay vào mắt cậu.

Người đàn ông đi đến gần gian tù này, thân cao ước chừng gần hai thước, tóc hắc đỏ rực như một ngọn lửa, dễ dàng khiến cho người khác có ấn tượng sâu sắc.

Đường nét gương mặt người này vô cùng rõ ràng, ánh mắt cũng vô cùng hung hăng, thân hình cao lớn, cường tráng, từ cổ áo mở rộng ra của bộ đồ trong ngục có thể thấy được trên \*\*\*g ngực hắc lộ ra một mảng thịt màu đồng cổ rắn chắc, nổi lên cuộn cuộn, biểu hiện đây là một thân thể kiện mỹ, cường tráng.

Đối với Nghiêm Phong mà nói, người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt này giống như một sự kết hợp hoàn hảo giữa một tiền đạo của đội bóng rổ với một tay quyền anh hạng nặng.

Đàn ông như vậy, giống như tùy lúc đều có thể phát ra năng lượng cùng tinh lực vô hạn, trong ánh mắt chưa đựng một cỗ ý tứ công kích nồng đậm, làm cho người ta phải chú ý đến sự hiện diện của hắn, tự động đối với hắn nhượng bộ ba phần; đồng thời cũng làm cho người ta không tự chủ được mà bị hắn hấp dẫn ——

Người vừa tới, có phải là Mars WickField mà Tổng giám thị đã nói đến không?

Mọi nơi không còn tiếng cười hí hả, thậm chí giọng nói của các phạm nhân cũng đã hạ xuống nhỏ nhất.

Nghiêm Phong lúc này mới chú ý tới, những người đó mới vừa rồi tất cả đều đứng ở bên ngoài cửa sắt khiêu khích cậu, hiện giờ cũng không dám tùy tiện tiến lại gần nữa. Lúc này, cái người gọi là Mars kia miễn cưỡng bước lại đây, những người vây ở trước cửa lập tức tản ra hết.

Những người này đối với giám thị cũng không có ngậm môi nín tiếng như thế này, thật giống như Mars với vẻ mặt cuồng vọng này mới là người thống trị cùng đế vương chân chính trong nhà tù này.

Nhìn gian phòng này giờ có thêm một người khác đi tới, Nghiêm Phong chẳng qua lại một lần nữa ngồi lại chỗ cũ, cậu không hề sợ hãi, càng không nghĩ đến việc đi qua đó lấy lòng hoặc trêu chọc người này.

“Này, Mày là người Trung Quốc, Nhật Bản hay Hàn Quốc thế?” Không có ngờ tới chính là, Mars sau khi nặng nề đặt thân thể hần nằm xuống giường xong, lại hướng về phía Nghiêm Phong mở miệng nói chuyện trước.

Nghiêm Phong không biết mục đích của Mars, cậu vẫn lựa chọn im lặng không nói chuyện.

“Tao thấy mày không giống người Nhật Bản cũng không giống người Hàn Quốc.” Mars cũng không để ý Nghiêm Phong có trả lời hay không, tiếp tục tự mình nói chuyện.

Đáp lại hần vẫn chỉ là một mảnh trầm mặc.

Bất quá, Mars cảm thấy Nghiêm Phong cam chịu một cách lạ lùng, hần không khỏi hưng phấn, từ trên giường nhảy xuống một bước, đi đến giường bên phải, khom người đối với Nghiêm Phong vẫn đang nhắm chặt mắt nói: “Hắc hắc, mày biết không? Trên người tao cũng có một phần tư dòng máu Trung Hoa đó.”

Phải không? Nghiêm Phong có chút ngoài ý muốn, cậu ở York nhiều năm như vậy cũng ít thấy người đàn ông nào có thân cao như thế. Bất quá, bởi vì lời nói của Mars mà Nghiêm Phong vẫn là gương mặt lên cần thận đánh giá đối phương một cái ——

Đưa mắt nhìn ở khoảng cách gần như vậy, cậu mới phát hiện ra, người đàn ông trước mặt này mặc dù có một đầu tóc đỏ au, sống mũi cũng tương đối thẳng, nhưng tận sâu bên trong con người màu hổ phách vẫn mang theo nhân nhạ một màu đen.

Có lẽ bởi vì màu đen này không dễ dàng phát hiện, còn có đối với nụ cười rực rỡ đột nhiên hiện lên trên gương mặt vuông vắn, Nghiêm Phong không giải thích được có chút thân thiết, cậu không ngờ người cao lớn có hình thể cường tráng này thế nhưng lại có mặt trẻ con như vậy, cho nên khi Mars tiếp tục hỏi họ tên của mình thì Nghiêm Phong cũng nói chi tiết cho hần.

“Tin chắc bọn họ cũng đã đem tên của tôi nói cho cậu biết rồi đúng không?” Mars tùy ý vỗ vỗ bả vai Nghiêm Phong, nói: “Sau này chỉ cần cậu biết điều nghe lời tôi, không nên cản trở tôi... tôi nghĩ, cậu hần có thể ở nơi này trôi qua thoải mái.”

Thay đổi cách xưng hô nha. Vì đồng hương mà, ban đầu hai người đang còn dùng thái độ thù địch để nói chuyện với nhau thì làm màu tí, xưng tao – mày, giờ thì có sự khác biệt rồi. Vả lại, ta chẳng thích hai bọn xưng hô mày – tao =. = sau này càng khó đối. Mà nó cũng chứng tỏ hai người đặc biệt hơn so với những người khác. Giờ dùng tôi – cậu và anh – tôi nha.\*

Sắc mặt nguyên bản có chút ôn hòa của Nghiêm Phong, sau khi nghe những lời này của Mars, ánh mắt không khỏi lại lạnh như băng, cậu nhìn chằm chằm người đàn ông tóc đỏ, yên lặng chờ đợi đối phương hạ bài.

“Không cần dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, chẳng lẽ cậu vẫn không rõ dụng ý của tổng giám thị khi sắp xếp cậu đến nơi này của tôi sao? Ông ấy để tôi trông chừng cậu, cố gắng không cho những thằng khát khao hậu môn của cậu có thể đụng đến cậu.”

Mars chậm rãi nói: “Tôi không muốn vô duyên vô cớ ôm chuyện như vậy... bất quá nếu như cậu có đủ thông minh, tôi cũng sẽ không để bọn họ thái quá.”

“Anh có ý gì?” Nghiêm Phong nghe ra trong lời nói của Mars có hàm nghĩa khác, không nhận được hỏi tiếp.

“Ai, loại người như cậu chính là những thằng nhóc lớn lên trong môi trường quá mức tốt đẹp, khi đi tới Sarton, sau này nhất định cậu sẽ có cơ hội chịu đựng.” Mars nhìn ánh mắt không giải thích được của Nghiêm Phong, nhận không được, giải thích: “Không cần tôi phải nói rõ ràng thì cậu mới hiểu chứ? Nếu như gương mặt của cậu hoặc là cái mông của cậu bị người khác sờ soạng vài cái, nếu không muốn bị tổn thất, tôi khuyên cậu tốt nhất không cần tính toán với tôi.”

Nghiêm Phong nhú lông mày, không mở miệng nữa, nhưng ngay sau đó, Mars đã nhìn thấy trong ánh mắt của người thanh niên tóc đen này bắn ra tia nhìn ác liệt.

Ý thức được Nghiêm Phong không có ý định nghe theo lời cảnh cáo thiện chí, Mars cảm thấy uy nghiêm của mình bị khiêu khích, hấn thật nhanh thu hồi nụ cười sáng lạn trên mặt, vô cùng nhanh chóng giơ tay lên, dùng sức nâng cằm Nghiêm Phong.

“Nói cho cậu biết! Ở ngục Sanrton này, lời nói của tôi đại biểu cho hết thảy. Nếu như dám cãi lời tôi ... như vậy, tốt nhất cậu nên chuẩn bị tâm lý, cầu nguyện trước khi mình mãn hạn tù vẫn có thể giữ được cái mạng nhỏ ngay thơ này nha.”

Nghiêm Phong dùng sức đẩy tay của Mars ra, từ trong mắt đối phương nháy mắt nhìn thấy ánh sáng lạnh lẽo, cậu hiểu được ban đầu người đàn ông này tỏ ra thân thiện thật ra chính là đang khinh bỉ cậu ——

Rất rõ ràng, Mars cùng với những tên kia giống nhau, đem cậu thành một thứ đáng khinh, nhìn thì ngon mà không thể dùng được, sự khác biệt duy nhất giữa hai người là, chẳng qua người đàn ông trước mắt này không dùng ánh mắt \*\*\* tà để đánh giá cậu mà thôi.

Cầm hơi đau một chút, Nghiêm Phong đại khái hiểu được tại sao phạm nhân trong nhà tù này lại sợ hãi Mars như vậy. Đối phương chỉ bắt quá lơ dềnh giật giạt ngón tay thôi mà đã làm cho thân thể của con người cảm thấy bất an vô cùng.

Bất quá những điều này dĩ nhiên không thể nào hù sợ Nghiêm Phong được, thanh âm của cậu buồn bực vô cùng, cởi giày ra, rồi nhảy lên giường, không chút khiêm nhường mà quay lưng lại đối diện Mars.

Giờ khắc này, Nghiêm Phong không muốn lại nói bất kì điều gì với người đã đứng ở vị trí cao cao tại thượng nói chuyện với mình.

Thấp giọng hung hăng mắng một câu thô tục, Mars lại không tranh cãi cùng Nghiêm Phong nữa, hấn nằm xuống giường của mình, thẳng đến lúc ăn cơm mới dậy.

Trong khoảng thời gian này, bên ngoài cửa sắt của phòng giam không có bất kì một ai, Nghiêm Phong hiểu, này tự nhiên là do Mars đang ngủ ở bên trong.

Hồi tưởng lại lúc trước từ trong ánh mắt của Mars nhìn thấy sự khinh miệt, Nghiêm Phong trào phúng nhếch nhếch mép, trong cuộc đời cậu đã rất nhiều lần bị ánh mắt như thế này nhìn chằm chằm.

Bất quá, nếu những người trong ngục này muốn đùa giỡn về bề ngoài của mình, như vậy cậu sẽ làm giống như trước đây, nhất định sẽ làm cho những kẻ đó hối hận cả đời.

Theo đám người đến nhà ăn, Mars không biết đã lủi đi đâu rồi, sớm đã không nhìn thấy tấm hơi của hấn ở đâu cả.

Nghiêm Phong cũng không để ý, cậu bình thần xếp hàng nhận suất thức ăn cho mình, phát hiện thức ăn trong ngục so với tưởng tượng của cậu còn tốt hơn một chút. Tiếp theo, cậu cũng không muốn so đo thái độ ác liệt của những người phát cơm, xoay người bắt đầu tìm chỗ ngồi.

Nhìn các phạm nhân ngồi thành hàng chi chít chi chít, Nghiêm Phong thể mới biết phạm nhân trong ngục Sarton quả thật nhiều kinh người. Cậu không để ý đến ánh mắt mà bọn họ thỉnh thoảng lại liếc nhìn mình, bưng khay thức ăn đi về một góc yên tĩnh ngồi ăn.

Bỗng dưng, một cánh tay không biết là cố ý hay vô ý, đẩy mạnh một cái trên lưng của Nghiêm Phong. Không có phòng bị, không làm chủ được bản thân ngã về phía trước, cùng lúc đó trên lối đi lại có mấy cái chân thò ra ngoài, Nghiêm Phong nhanh nhẹn nhất nhất tránh thoát mọi thứ, ổn định lại thân mình thì đâm đầu vào thân hình một phạm nhân cao lớn, cường tráng.

Lại ngẩng đầu lên lần nữa, Nghiêm Phong đã không nhìn thấy người cậu đụng phải, bên tai thì đều là những tiếng cười nhạo không hề có ý tốt.

Nước canh cùng với các món ăn đổ hết lên người Nghiêm Phong, xem ra cậu không thể nào ăn tiếp bữa cơm này nữa rồi.

Lúc này, giám thị bên kia cũng đang vội vàng bước qua.

“Hắc, mày! Mới tới hả?! Chẳng lẽ hiện giờ mày không muốn dùng cơm sao? Vậy đi quét nhà vệ sinh đi.” Giám thị trầm mặt không nhận được ra lệnh cho Nghiêm Phong, còn thuận tay cướp đi khay thức ăn đang ở trên tay cậu.

Trong mắt Nghiêm Phong xét qua một tia tức giận, bởi vì cậu nhìn thấy trong mắt đối phương có một tia kì thị quen thuộc, nhưng cũng chỉ yên lặng nhìn chằm chằm giám thị vài giây, Nghiêm Phong cuối cùng vẫn là nhìn xuống cơn giận này, xoay người đi theo hướng mà đối phương chỉ.

Thật ra thì nhà vệ sinh quả nhiên theo dự đoán của Nghiêm Phong là một nơi vô cùng bẩn thỉu, cơ sở vật chất của nhà tù Sarton vô cùng kiên cố quả là không sai, loại nơi như thế này cũng được các phạm nhân thường xuyên phân công quét dọn, cho nên công việc của cậu quả cũng không nặng nhọc lắm.

Song khi Nghiêm Phong chuẩn bị dọn dẹp, trước mắt cậu đột nhiên xuất hiện bốn người vóc người thô to, vạm vỡ, tất cả đều là người da trắng, trong đó có một người hình như là kẻ đã cố ý đụng phải cậu lúc này.

“ Bé cưng, mày một mình ở chỗ này sao, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng cô đơn đúng không?” Tên cầm đầu hướng Nghiêm Phong thấp giọng cười \*\*\* tà.

“Để bọn anh ở đây với cưng nhé.” Một người mũi to trong mắt lóe lên ý đồ công kích không ngừng. Gã vừa nói, vừa đưa tay hướng cái mũi của Nghiêm Phong sờ soạng.

“Bốp.” Nghiêm Phong nhanh như chớp tung ra một quyền, nhằm ngay giữa lỗ mũi của gã ta.

Mấy thằng đồng bạn của gã này thấy mắt gã giống như bị đánh đến nứt ra như quả cà chua bị dầm nát, máu tươi chảy ròng ròng, người đau đến nổi lăn lộn trên sàn nhà gạch giữa kêu rên.

“Con mẹ nó! Mau đề nó lại! Cởi quần nó ra. Không cần lãng phí thời gian nữa!” Cái người lúc trước đụng Nghiêm Phong trầm giọng mắng to, gã ngoắc ngoắc đồng bọn cùng nhau đi qua chỗ Nghiêm Phong, một kích kia của cậu khiến bọn chúng thẹn quá thành giận, cũng âm thầm đề phòng ——

Bởi vì, những người này nhận ra rằng: Nghiêm Phong thoát nhìn không hề nhu nhược như vẻ bề ngoài của cậu ta.

Nghiêm Phong lui về phía sau mấy bước, nhìn hai thằng đồ con đang một trái một phải hướng đến thân thể của mình đánh tới, đang định lui nữa thì hông của cậu bị người phía sau cường ngạnh ôm lấy.

“Hmm! Bọn mày xem, tao bắt được nó rồi! Mẹ kiếp! Thằng nhóc này thật là thơm, thân thể lại cũng mềm mại quá...”

“Vậy sao? Thân thể nó tốt như vậy sao?”

“Há, tao thật sự bây giờ muốn thao nó quá, nó ở cùng với Mars, một người không hiểu phóng túng là gì, thật sự là quá lãng phí.”

“Mày đừng có hưởng một mình, cũng để tao sờ sờ một chút.”

“Tao quyết định, sau khi làm nó xong, sẽ để nó trở thành “đàn bà” của tao. Ha ha!”

“Benny, mày không thể như thế được...”

Người này còn chưa có phản đối hết câu, Nghiêm Phong đã nghiêm rồi xoay người, gơ khủy tay lên hung hăng hướng phía sau đánh tới, ngay giữa lưng của gã. Thừa dịp gã đàn ông cao to kia đang vô cùng đau đớn lui về phía sau, trượt ngã xuống đất, Nghiêm Phong không chút do dự đưa tay lên vặn đầu của đối phương, nhắc chân đá một phát thật nhanh về phía trước, dùng đầu gối giáng mạnh một cú vào giữa mặt gã.

Lập tức, lại thêm một người nữa ngã lăn quay xuống đất.

“Chết tiệt! Mau bắt nó lại!”

Hai gã phạm nhân còn lại vô cùng nôn nóng, vội vàng vùng vằng lên đánh loạn vào người Nghiêm Phong.

Dùng cánh tay liên tiếp cản mấy cú đánh, Nghiêm Phong thể nhưng sắc mặt không hề thay đổi, thời gian chịu đòn khiến cho ánh mắt những tên kia không khỏi có chút mở to kinh ngạc. Bọn họ trăm triệu lần



cũng không ngờ được rằng, người này thật xinh đẹp, nhìn như một thanh niên Đông Phương thanh nhã, thế nhưng lại là một cao thủ đánh nhau, hơn nữa lực đạo xuất ra còn vô cùng mạnh mẽ!

Trận đánh nhau lộn xộn trong đó, Nghiêm Phong khẽ quát lên một tiếng, chân phải nâng lên đánh vào bên hông của một gã trong số đó, tiếp theo xoay người đi lên, tay trái tung ra một quyền đánh thẳng vào mặt của gã cuối cùng khiến gã ngã lăn quay xuống đất không thể dậy nổi.

Tiếp theo, Nghiêm Phong thật nhanh khom lưng cầm lấy cây chổi lông ở bồn vệ sinh bên cạnh, giơ tay cầm ngược cán chổi, hướng đến người gần đó nhất, đâm thẳng vào mắt của gã.

“A!” Người nọ bị làm cho sợ hét to lên một tiếng, hoàn toàn không còn uy phong như lúc trước, bọn họ cũng không ngờ rằng Nghiêm Phong lại có thể ác độc như thế!

Động tác của Nghiêm Phong cũng không vì tiếng hét kinh hoàng cùng với sợ hãi vô cùng và tuyệt vọng làm cho dừng mọi động tác, mắt thấy món đồ trên tay cậu lại một lần nữa đâm vào hốc mắt kia của người nọ

---

Vẫn là một cánh tay lực lưỡng nhưng lúc này lại đột nhiên từ phía sau, chỉ cần một chút thôi bóp chặt lấy cổ họng của Nghiêm Phong, kéo cậu về phía sau mấy mét, sau đó quăng Nghiêm Phong đang không kịp chuẩn bị dán vào vách tường của nhà cầu, đụng mạnh quá khiến cậu có chút choáng váng.

Nghiêm Phong nhanh chóng hít sâu mấy ngụm không khí lớn, vội vàng trượt dần từ trên tường xuống, nhanh chóng cân bằng thân thể. Ngẩng đầu lên, tựa hồ có một chất lỏng nóng nóng chảy từ trong tóc xuống, xem ra người mới tới này đã làm cho cậu bị thương rồi.

“Nhìn coi, thấy không? Kia, thằng nhóc Mông Cổ kia bị Mars ném một phát ra ngoài thế nhưng có thể nhanh như vậy mà đứng lên?”

Bốn người nằm trên mặt đất không hện mà cùng kinh hô lên.

Nghiêm Phong xóa đi vết máu trên mí mắt, im lặng nhìn về phía trước, nhìn thấy người bạn cùng phòng thân hình cao ngất, hiện tại đang xoa cằm hứng thú vô cùng mà đứng ở đối diện đánh giá cậu.

“Không nghĩ tới, cậu lớn lên giống như một bé gái thế mà thân thể cũng rất chịu lực nha.” Mars nhắc chân, không dùng quá nhiều sức đã văng gã đàn ông vô dụng gục ở dưới chân hắn. Hắn bước hai bước về phía Nghiêm Phong, nụ cười trong mắt đột nhiên có chút ác độc: “Bất quá, tôi hiện tại thật vô cùng, vô cùng mất hứng! Cậu biết vì sao không?”

Nghiêm Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm Mars, người phía sau đột nhiên một bước xông lên nắm lấy vạt áo của cậu.

“Bởi vì, cậu thật sự không có đem lời khuyên của tôi để trong lòng? Mới bất quá chỉ mười mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, cậu lại ở sau lưng tôi gây chuyện.”

Nghiêm Phong đưa tay định rời đi kiểm chế của Mars, nhưng cậu cảm thấy cánh tay kia giống như kim sắt vô cùng chắc chắn. Dưới sự kinh hãi, Nghiêm Phong dồn toàn bộ sức lực đẩy Mars ra, một quả đấm lập tức hướng phía trán cậu đánh tới.

Phải nhảy một bước nhỏ để né tránh một kích kia của Mars, bụng Nghiêm Phong ngay sau đó cũng bị một cú đánh vô cùng mạnh. Sắc mặt của cậu trong nháy mắt có chút trắng bệch ra, kinh nghiệm luyện võ nhiều năm, Nghiêm Phong chịu không biết bao nhiêu cú đánh, nhưng cậu chưa bao giờ phải lãnh một cú đánh cứng như của Mars lúc này.

Xem ra, cậu cùng với người đàn ông tóc đỏ cường tráng này chỉ có thể dùng nắm đấm để quyết định người sống ta chết mà thôi.

Mars nhìn Nghiêm Phong không hề vô lực gượng chống đỡ, vẻ mặt rốt cuộc không còn ung dung nữa, trong mắt hắn lúc này khê lộ ra một tia kinh ngạc, bởi vì chưa hề có một người nào ăn quả đấm thật sự của hắn mà vẫn có thể không hề thay đổi sắc mặt thẳng tắp đứng thẳng. Hắn vốn tưởng rằng phạm nhân mới tới này chỉ là một bình hoa xinh đẹp, lại không ngờ được Nghiêm Phong mạnh mẽ như thế.

Nghĩ nghĩ, Nghiêm Phong lại hành động! Đối diện với Mars vẫn trầm mặc, cậu đột nhiên vung chân ra, hướng đến mắt cá chân trái, tách hai chân vẫn đứng yên của Mars ra, thừa dịp đối phương phải xoay người tránh trọng tâm không ổn định, Nghiêm Phong giống như một con báo săn mạnh mẽ tung người nhào tới, giờ tay cho Mars một quyền vào cằm.

Một đám này, khiến cho bốn phạm nhân bị Nghiêm Phong đánh cho nằm úp sập không gượng dậy được thật sự khiếp hãi.

Thân thể Mars khễ lung lay, hần lần nữa cúi đầu, trong hai mắt lóe lên ngọn lửa tức giận.

Nghiêm Phong đột nhiên cảm thấy một cỗ lực áp bức khổng lồ trước nay chưa từng thấy, thân thể của cậu đã bị Mars gầm lên, nhảy qua, ép đến phía trước.

Lực kia cơ hồ không phải là sức mạnh của con người, hiện tại Mars cực kì giống một con sư tử mạnh mẽ đang vô cùng tức giận, hần nhắm ngay bụng của Nghiêm Phong đánh mấy quyền vô cùng mạnh, không thêm để ý thân thể của hần cũng đồng thời bị cậu dùng sức “chào hỏi” mấy lần.

Cuối cùng, thừa dịp Nghiêm Phong đau đến nỗi phải lui người ra sau, trong nháy mắt đó, Mars rút cục đem đối thủ của mình ghì chặt xuống đất. Tiếp theo, hần vất ngang cẳng chân, ngăn Nghiêm Phong không ngừng giãy dụa hai chân, đồng thời hai tay bắt chéo hai tay đối phương ra sau lưng, khóa chặt người kia dưới thân, khóa miệng hiện ra một nụ cười mỉa giễu, trên cao nhìn xuống Nghiêm Phong vẫn lặng yên nhìn chằm chằm phía trước không lên tiếng.

## 2. Chương 2

Editor: Jung Tiểu Kú

“Hiện tại cậu đã biết nắm đầm của người nào cứng hơn chưa?” Mars dương dương tự đắc nói, hơi thở có chút hỗn hển.

Thế nhưng dĩ nhiên người đàn ông này không cảm thấy mất thể diện, bởi vì hiện tại Nghiêm Phong đang bị hần áp đảo thoát nhìn càng chật vật hơn.

“Nếu như trước đó tôi không đánh nhau với những người khác, như vậy, cục diện hiện tại nhất định sẽ không như bây giờ.” Nghiêm Phong thở hào hển, quay đầu không phục liếc mắt nhìn Mars, bực bội nói.

“Rất tốt! Xem ra cậu còn chưa thật sự rõ ràng. Cậu đã bước vào nơi này thì hần là biết nên nghe lệnh người nào!”

Mars giận quá hóa cười. Hần có ý định khiến Nghiêm Phong giật mình mà phục tùng. Đảo mắt suy nghĩ một chút, đột nhiên đưa tay ra vỗ mông cậu một cái.

“Anh làm cái gì thế? Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra!” Nghiêm Phong khễ run lên, âm thanh quả trách lập tức cao lên.

“Benny, chúng mày vừa nãy muốn đụng vào cậu ta như thế này đúng không?” Mars đối với lời nói của Nghiêm Phong mắt diếc tai ngơ, hần vừa rồi chậm chậm cách quần từ nhân vuốt mông Nghiêm Phong, vừa trầm giọng quát hỏi những người đứng bên cạnh.

“Dạ, nhưng mà, Mars...”

“Hửm? Xem ra chúng mày đã quên qui củ của nơi này. Chẳng nhẽ chúng mày không biết, chỉ có đồ mà Mars tao không cần nữa, chúng mày mới có thể đụng đến sao?”

Những lời này khi nói ra khỏi miệng, sắc mặt bốn người bọn Benny cũng thay đổi, bọn họ run rẩy lui về phía sau mấy bước, lúc này mới nhỏ giọng nói chuyện.

“Mars, mày không phải luôn luôn đối đàn ông không có hứng thú sao? Cho nên bọn tao lần này cùng lắm cũng chỉ giống trước đây thôi. Vì vậy cũng không có báo trước cho mày...”

“Ha, lý do của bọn mày nghe hợp tình hợp lý quá nhỉ. Được rồi, tao tha thứ cho bọn mày lần này... Bất quá, hiện tại tao càng ngày càng có hứng thú với bọn mày, tại sao lại có khát khao mãnh liệt với cơ thể đàn ông đến như thế...?”

Mars nói, rốt cục ở thời điểm Nghiêm Phong không nhận được nữa thì dừng lại, rút bàn tay đang mạnh động của mình lại, “Xem đi, chúng mày chính, chính là vật này?”

Một giây sau, Mars thật nhanh lột quần lót của Nghiêm Phong ra, để hạ thân trơn mềm của cậu lộ diện trước mặt các phạm nhân khác.

Ngay sau đó là tiếng hút khí vì kinh ngạc, sau đó các phạm nhân càng không tự chủ được mà ồ ồ thở dốc cùng tiếng nuốt nước bọt khàn khàn ở khắp nơi, ánh mắt của mọi người cũng trắng trợn bám chặt lấy cặp mông tuyết trắng của Nghiêm Phong.

Trừ Mars ra, những người còn lại mặc dù thân thể đều đau muốn chết nhưng ánh mắt của chúng cũng không hề nhàn rỗi, tất cả đều tham lam ngắm tới ngắm lui, đảo qua đảo lại trên hạ thể của Nghiêm Phong, dục vọng của bọn chúng sôi sục không chút khống chế.

“Nói đi, cái bọn mày muốn có phải là cái mông đáng yêu này không? Tao hiện tại cho bọn mày sự lựa chọn, là ở nơi này tiếp tục xem tiếp hoặc là xoay người đi ra ngoài?” Mars có thể cảm thấy toàn thân Nghiêm Phong đang giận đến run lên, thế nhưng hắn vì điều này mà lại càng thích thú hơn.

Như muốn tiếp tục trò đùa tai quái của mình, hắn đem bàn tay chắc khỏe, nở nang của mình vỗ vỗ mấy cái rồi xoa xoa mấy cái trên cặp mông của Nghiêm Phong, cuối cùng còn dùng sức nhéo thêm vài cái nữa, khiến bộ vị non mềm kia hơi hơi đỏ lên, vì thế cũng khiến những tiếng nuốt khan bốn phía càng ngày càng nhiều hơn.

Những phạm nhân kia giống như bị mị đi, vô cùng biết điều gật gật đầu với Mars, tất cả đều đỏ mắt lưu lại. ( người ta hay nói trông đỏ con mắt, mấy thằng cha này chính là nhìn đến đỏ con mắt, chờ mong những điều ở phía sau.)

Nghiêm Phong chỉ cảm thấy máu toàn thân vào lúc này xông hết lên não, hận không thể đứng dậy dùng cách thức tàn nhẫn nhất giết chết người đàn ông tóc đỏ này.

Nhưng bất kể cậu có liều mạng giãy dụa như thế nào đi chăng nữa, Nghiêm Phong vẫn như trước bị chế trụ, giờ phút này thực sự không thể nào phản kháng được. Cậu chỉ có thể hung dữ nhìn Mars, trong lòng dùng những lời lẽ độc ác nhất mắng tên tư tưởng biến thái lại vô cùng nhảm chán này.

“Được rồi, tao đã biết sự lựa chọn của bọn mày.” Mars hài lòng gật đầu, thu tay về, nhàn nhạt đối đàm người Benny nói: “Hiện tại chúng mày đã thấy cái mông của thằng nhóc này rồi, cũng nên thỏa mãn? Tao nhìn không ra vật này đến tốt cùng có cái gì tốt đẹp mà khiến bọn mày đánh nhau bể đầu chảy máu như thế!”

Đám người Benny gượng cười, ánh mắt vẫn không rời khỏi người Nghiêm Phong.

“Chúng mày bị người này đánh cho thảm như vậy, không phải chỉ vì muốn cởi quần của cậu ta thôi sao? Hiện tại chúng mày cũng đã thấy cái thứ bên trong quần của cậu ta rồi, hai bên không ai thiếu nợ ai, làm sao còn chưa dứt?” Mars thế nhưng lúc này lại giận dữ rống lên một tiếng, khiến cho bốn người kia vô cùng hoảng sợ mà cuống quýt thu lại ánh mắt, run như cây sậy lằng lằng nhìn hắn.

“Đi ra ngoài nói cho bọn ngoài kia đang chuẩn bị đánh người chú ý, nếu như động một ngón tay vào cậu ta, thì cứ dựa vào quy củ trước đây mà xử phạt. Nếu để tao phát hiện bọn mày không tuân theo quy tắc tao lập ra, lại định hiếp \*\*\* cậu ta...”

Mars cũng không nói hết câu, hắn nhẹ nhàng giơ nắm đấm đánh vào máng tiểu, “leng xeng” một tiếng, miếng men sứ chắc cứng vỡ vụn thành vô số miếng nhỏ.

“Tao, bọn tao biết rồi! Mày yên tâm, bọn tao nhất định sẽ truyền lời cho bọn nó.” Đám người Benny vội vàng nói, cũng không dám nhìn Mars thêm một lần nào nữa.

“Bọn mày đang làm gì đó?”

Thanh âm của giám thị từ bên ngoài truyền đến, Nghiêm Phong nghĩ đến bộ dạng mình hiện nay, trong lòng không khỏi khản trương.

Mars tỉnh bơ nhắc quần Nghiêm Phong lên —— nháy mắt sau đó giám thị đi vào.

“Mars? Lại là mày hửm? Ở đây bắt nạt phạm nhân mới sao?” Giám thị thấy bề xí bị đập vỡ, không khỏi nhăn chặt lông mày.

“Hắc hắc, đừng hiểu lầm. Tôi chỉ có lòng tốt ở đây giúp đỡ đồng bạn thôi, có một máng tiểu bị hỏng, bảo cậu ta đi báo cáo.”

Mars tiện tay vỗ vỗ hông Nghiêm Phong, sau đó đứng dậy.

“Là vậy hả?”

Giám thị nhìn Nghiêm Phong đang ngã sấp trên đất một cái, thấy cậu không có phủ nhận thật ra vô cùng mừng rỡ, ít được một chuyện. Tiếp theo, giám thị thét lên, ra lệnh Nghiêm Phong cùng một phạm nhân khác ra ngoài rồi thay một máng tiểu mới, còn với Mars thì coi như không thấy, thật sự coi như người đàn ông này chưa từng xuất hiện ở đây.

Chờ sau khi chuyện này chấm dứt, giám thị trước hết để cho Nghiêm Phong đi ra ngoài. Trước khi đi, Nghiêm Phong trợn mắt liếc nhìn Mars đang cười nhìn bọn cậu bạn rợn ở ngoài cửa một cái ——

Màu tóc đỏ rực của người đàn ông này khiến cho ánh mắt của người khác khi nhìn vào có chút nhức, nụ cười vẫn treo trên mặt luôn là hung hãn cùng càn quấy.

Nghiêm Phong quay mặt lại, cố gắng đè xuống tức giận trong lòng: nhất định sẽ có một ngày, cậu sẽ bắt Mars trả lại sự nhục nhã ngày hôm nay.

“Hiện tại cậu đã biết lời nói của tôi tuyệt đối không được cãi lại rồi chứ? Nếu như cậu còn muốn khiêu khích uy quyền của tôi, như thế tôi cam đoan với cậu, không đến nửa tháng, tôi sẽ đánh nát thân thể này.”

Khi Nghiêm Phong cùng Mars đi qua nhau, cậu nghe được người đàn ông tóc đỏ này cúi đầu dán vào lỗ tai mình thấp giọng nói nhanh những lời này.

Không có ngăn đầu, Nghiêm Phong chỉ nhếch lên một nụ cười lạnh như băng ở khóe miệng, âm thầm siết chặt nắm tay.

Từ đó về sau, cuộc sống của Nghiêm Phong trôi qua cũng coi như bình yên. Có lẽ bởi lời nói của Mars, có lẽ bởi cậu từng đánh ngã đám người Benny, các phạm nhân trong thời gian này cũng không quấy rầy. Bất quá các phạm nhân trong nhà tù Sarton này, mỗi khi nhìn thấy Nghiêm Phong, những lời nói bần thiêu, khiêu khích vẫn không hề thay đổi.

Đối với những chuyện này, Nghiêm Phong lựa chọn im lặng. Chỉ cần những người đó không thực sự muốn xâm phạm thân thể của cậu, Nghiêm Phong liền không quá để ý.

Nén giận như vậy cũng không có nghĩa là cậu khuất nhục trước uy hiếp của Mars, Nghiêm Phong chẳng qua chỉ là coi đó là những thù hằn không cần thiết trong tù mà thôi.

Trải qua một thời gian ngắn trong kiếp sống ngục tù, Nghiêm Phong từ từ làm quen được với vài người bạn. Một người trong số đó gọi là Fields, phạm nhân cách chỗ của cậu tương đối gần.

Fields này cùng Nghiêm Phong đến Sarton cùng một ngày, cậu ta là một sinh viên mới tốt nghiệp đại học, giống như cậu, cũng vì vượt quá phòng vệ chính đáng, lỡ tay đẩy một gã lang thang móc trộm tiền của mình xuống bậc thang công viên, khiến đối phương bị thương nặng mà bị lãnh án tù.

Gặp gỡ như vậy khiến cho Nghiêm Phong dễ dàng chấp nhận bắt chuyện của cậu ta, hai người nói chuyện dần dần nhiều lên.

Fields nói cho Nghiêm Phong biết một chút ít tin tức mà cậu ta dò hỏi được trong nhà tù, trong đó nhiều nhất đương nhiên là những tin đồn liên quan đến Mars WickField.

Từ trong miệng của Fields, Nghiêm Phong biết được Mars đã ở trong nhà tù này tám năm, người đàn ông đó bởi vì ngộ sát mà bị phán xử mười năm tù.

Thực ra Mars vốn không phải tên như thế này, trước khi bị bắt vào tù, hắn là một tay quyền anh tiếng tăm lừng lẫy ở khu chợ đen. Sau khi vào tù, người này dùng kỹ thuật đấu quyền cao siêu của mình cùng sức lực phi thường lớn mà người thường không thể tưởng tượng được, từ từ thu phục các thế lực ngầm ở nhà tù Sarton này, trở thành nhân vật không thể bị trêu chọc nhất ở đây —

Bởi vì không có người nào có thể thắng được quyền cước của hắn, mà Mars cũng rất thích dùng vũ lực để giải quyết tất cả mọi chuyện, hơn nữa, mỗi lần đánh nhau, kết quả cuối cùng đều là hắn toàn thắng. Cho nên từ từ về sau, tất cả mọi người nơi này đều gọi người đàn ông tóc đỏ đó là Mars —

Mars, cũng có nghĩa là chiến thần. Cũng từ đó, mọi người thậm chí đã quên tên thật của hắn là gì, chỉ nhớ đến tước hiệu này, nhiều lắm thì những giám thị cùng với những phạm nhân lâu năm trong này mới nhớ rõ họ tên của hắn.

Nghe đến đó, Nghiêm Phong không nhịn được cười lạnh một tiếng, nếu như Mars quả thật thần thông như thế, vậy sao hắn không sử dụng phép thuật, tạo ra đôi cánh mà bay ra khỏi nhà tù Sarton này đi cho rồi? Còn muốn bị giam ở chỗ này đến tận tám năm?

Bất quá, mấy ngày này giữa Mars cùng Nghiêm Phong cũng không có xuất hiện thêm xung đột nào nữa, điều này làm có ý định chờ đợi trả thù, muốn cho Mars chịu sự nhục nhã trước mặt chúng phạm nhân của Nghiêm Phong có chút buồn bực, bởi vì cậu quả thật không quen chủ động khiêu khích.

Ít nhất, Mars không giống những người khác dùng ánh mắt \*\*\* tà nhìn cậu, trong mắt người đàn ông này cũng không có chút nào kì thị chủng tộc, hơn nữa, sau lần đánh nhau ở nhà vệ sinh đó, cảm giác khinh miệt của Mars đối với cậu dường như cũng không còn nữa.

Cho nên gần đây cơn giận vẫn nhen trong lòng Nghiêm Phong, cậu có ý định cùng người đàn ông nhục mạ mình quyết đấu một phen, thế nhưng lại không thể nào tìm được cái cớ.

Đang thất thần suy nghĩ, Nghiêm Phong đột nhiên cảm giác được trước mặt mình bị che mờ, cậu nhẹ nhàng nâng đầu lên nhìn, đột nhiên thấy Mars đang đứng trước mặt, giống như đang định tránh đám người này đi tới hàng ghế gỗ ở bên kia ghế ngồi một chút.

Vừa lúc này Fields ném bóng rổ vào tay Nghiêm Phong, cậu thuận tiện bắt lấy bóng, đứng thẳng người lên, cậu vẫn không nhúc nhích, không giống những người khác, vừa nhìn thấy Mars đi tới thì liền tự động nhường đường.

Ánh mắt Mars khẽ nheo lại, hắn lúc này mới phát hiện, Nghiêm Phong hình như cũng khá cao, chỉ thấp hơn hắn chừng nửa cái đầu.

Nghiêm Phong cao như vậy đứng ngay tại chỗ trong đám người này cũng tương đối hơn người. Người thanh niên phương Đông này mặc dù thân hình thon dài, nhưng thể trạng gầy yếu dù không phải bệnh tật gì. Lại bởi vì gương mặt của Nghiêm Phong vô cùng xinh đẹp, tất cả tạo nên sự hoàn hảo không thể xem nhẹ.

Hai người đàn ông cao lớn cứ như vậy mặt đối mặt, đứng nhìn chằm chằm đối phương, khiến cho những phạm nhân đang vô cùng nháo nhiệt đứng lơ lơ xung quanh đó đột nhiên an tĩnh lại. Người nào cũng quay đầu lại nhìn bên này, tình huống có chút quỷ dị.

Bây giờ là thời gian giải lao, phạm nhân chen chúc ở trong này hết, trong tay họ mặc dù được giám thị phát cho mấy quả bóng rổ, nhưng thật ra cũng chỉ truyền truyền cho nhau, phát chơi thôi, chứ cũng không có quá thích thú, căn bản không phải là một cuộc thi đấu gay cấn.

Tình huống đột nhiên này quả thật giống như Nghiêm Phong cố ý khiêu khích Mars, giống như hướng đến người đàn ông không được phép chọc vào nhất trong nhà tù Sarton này mà trêu chọc.

Các phạm nhân ở bốn phía e ngại Mars không tự chủ được mà lui về sau mấy bước. Ánh mắt bọn họ vô cùng kinh ngạc mà ác ý không ngừng đảo qua đảo lại trên người Mars cùng Nghiêm Phong. Đồng thời vẫn luôn im miệng không nói gì, chỉ chằm chằm nhìn Mars xử lý như thế nào. Trong nhất thời, cả khu vực không có bất kì tiếng ồn ào nào cả.

“Tránh ra!” Mars gần giọng, trong mắt không còn nụ cười nhẹ nhàng nữa, đây là dấu hiệu hắn đang chuẩn bị nổi giận.

Nghiêm Phong ở trong tù nhiều ngày như vậy tự nhiên thấy thể cũng hiểu, bất quá cậu vẫn không nhúc nhích, ngược lại còn cao ngạo ngẩng đầu lên, hướng phía Mars siết chặt nắm tay.

“Ha. Cậu muốn tôi nói lại lần hai sao?”

Đôi mắt to lấp lánh hữu thần nháy mắt lóe lên tia nhìn kinh người, sau khi chép miệng ba cái, nghiêm đầu lạnh lạnh nhìn Nghiêm Phong.

“Nơi này không có quy định, chúng tôi phải nhường đường cho anh!”

Nghiêm Phong không có đem vẻ mặt dọa người của Mars để vào mắt, tiếp theo lại nhàn nhạt bổ sung thêm một câu nữa: “Hiện tại là anh đang cản đường của tôi đó!”

Mars không nói thêm gì nữa, hắn đã quyết định chọn hành động, bởi vì hắn tuyệt đối không cho người trong nhà tù này khiêu khích uy nghiêm của mình. Huống chi hiện tại có nhiều người như vậy.

“Này, bên kia, đang làm cái gì đó?”

Lỗ mũi giám thị so với chỗ sẵn còn nhạy bén hơn, ngửi thấy trong không khí thoảng qua mùi vị khấn trương, gã vuốt gậy kích điện bên hông, đi tới bên người Mars cùng Nghiêm Phong.

“Nghiêm Phong mau truyền bóng về cho tôi.” Fields vào lúc này lớn tiếng kêu lên, chạy tới lôi tay của Nghiêm Phong, kéo cậu chạy theo hướng bên kia.

Chú ý tới giám thị cách đó không xa, Nghiêm Phong rút cục rũ mắt xuống, tạm thời buông tha ý định đường đường chính chính đánh nhau với Mars, nếu không, căn bản Fields không thể nào kéo cậu đi được.

“Cậu tại sao lại muốn chọc cho Mars tức giận chứ? Nhìn Thượng Đế trên cao kia đi, bạn của tôi ạ, đừng có đi chọc cái tên đáng sợ kia. Hắn có thể khiến cậu vĩnh viễn không thoát khỏi ngục này được đâu.” Fields sắc mặt tái nhợt không phát hiện Nghiêm Phong vẫn đang cố gắng đuổi kịp bước đi của mình.

Nghe Fields thấp giọng oán hận, trên môi Nghiêm Phong khẽ nở nụ cười xinh đẹp, ánh sáng bén nhọn trong mắt cũng dần dần giảm đi.

Mars như mong muốn đi tới chỗ nghỉ ngơi, những giám thị thấy không xuất hiện sự cố nữa, tự nhiên sẽ không tiếp tục đi tới.

“Này, Mars, mày tại sao lúc này không cho thằng nhóc da vàng kia một đấm, để nó đừng kiêu ngạo như thể nữa?” Một người đàn ông to béo, mập mạp đi tới, giang rộng bốn chi, nằm ở trên ghế bên cạnh ghế ngồi của Mars phờn nểng, nặn ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng nhẹ giọng nói.

“Bốp!”

Mars đầu cũng không thèm quay lại, thuận tay vung nắm đấm qua, khiến cho gã vừa nói chuyện nằm quay xuống đất, răng cũng đi tong mấy cái, máu tươi lập tức từ trong miệng chảy ra.

“Mars, mày đừng tức giận. Bọn tao chẳng qua là không ưa tên kia cuồng vọng, liều lĩnh như vậy thôi, tuyệt đối không có nghĩ ngờ quyền uy của mày.”

Những người bên cạnh gã đàn ông béo mập kia sắc mặt đại biến, bọn chúng không dám tiến lên đỡ đồng bạn, tất cả đều vội vàng hướng sắc mặt âm tình bất định của Mars liếc mắt giải thích.

Mars cũng lười không cùng bọn chúng so đo mà lắc đầu, ánh mắt không hề nhìn cái gã béo mập kia một cái.

“Mars, chúng tao cảm thấy, hiện tại nên dạy bảo tên nhóc da vàng kia một chút. Nó cả ngày mặt mũi âm trầm, không nghe lời bọn tao, cũng quá xem thường mày.”

“Hửm? Vậy bọn mày định làm sao dạy bảo cậu ta?”

Mars đùa đùa cười cợt, những người kia sau khi nghe hắn nói những lời này về mặt có chút hưng phấn, nghiêng đầu chờ bọn chúng ngả bài.

“Chiếu theo quy củ nơi này, chỉ cần là đồ mày không cần nữa, bọn tao có thể tùy ý xử trí... Mày xem, Mars, chuyện này...”

“Tao không quen cậu ta, cũng không có nghĩa vụ phải trông nom cậu ta. Nhưng là...” Mars nói tới đây, hơi dừng lại một chút, nhìn nhìn những gã đàn ông xung quanh hắn đang giương ra nụ cười hèn mọn lấy lòng, cổ bọn chúng đều dài ra, nóng ruột chờ hắn nói tiếp.

Thấy bọn chúng nôn nóng như thế, Mars lại cố tỳ đuôi lưng một cái, lại chậm chạp ngáp mấy cái thật to, cuối cùng mới hơi đem lời nói tiếp.

“Nhưng là, bọn mày biết tao ghét nhất loại chuyện gì rồi đó. Tao không muốn nhìn thấy cái gì quá ghê tởm, khiến tao một ngày cũng ăn không ngon.”

“Bọn tao làm sao dám ở trước mặt mày dạy dỗ tên kia chứ?” Mấy tên xung quanh đồng loạt thở hắt ra một hơi, tất cả đều mặt mày hớn hờ đối với cái gật đầu nhàn nhạt của Mars.

“Để bọn mày thưởng tên tiểu tử Phương Đông kia, tao có lợi gì?” Mars lại chậm chạp làm thêm một câu nữa.

Nghe đến đó, hai người đứng gần Mars nhất một trái một phải đứng lên, dùng thân thể của họ ngăn lại ánh mắt của giám thị, đem một bao phình to được chuẩn bị trước nhét vào ngực Mars.

“Hnmm! Xem ra bọn mày thật sự thật sự muốn động vào cái tên kia, lại vì cậu ta bỏ ra nhiều như thế! Tao thật sự không hiểu trong đầu chúng mày nghĩ cái gì, đến tốt cùng là suy nghĩ cái gì?” Mars thấp giọng cười châm biếm, hắn không có động, thản nhiên tiếp nhận hồi lộ cùng ra sức lấy lòng của các phạm nhân kia.

Mars có thể từ những thứ trong bao kia mà tưởng tượng giá trị của Nghiêm Phong trong lòng mấy tên kia, xem ra thằng nhóc Đông Phương kiều ngạo này thực sự khiến người khác ngứa ngáy, đối với những tên này thật sự có lực hấp dẫn vô cùng.

Nhận được sự “ngầm đồng ý” của Mars, các phạm nhân cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng, người người đều không khỏi có chút hưng phấn.

Nhìn thấy vẻ mặt những thằng bần bụa này tràn đầy khao khát, trong mắt Mars hiện ra vẻ nhàn nhạt chán ghét, thêm vào đó là mỉa mai, khinh thường ——

Cùng Nghiêm Phong giao đấu qua, hắn liền biết: trong nhà tù này, người có thể đơn độc một đấu một mà thắng được thằng nhóc kia, có lẽ chỉ có mình hắn thôi!!

Bất quá, hắn cũng sẽ không vì Nghiêm Phong mà bỏ qua những đồ hồi lộ của bọn phạm nhân này. Vật liệu trong tù quả thật quá thiếu thốn, hắn không có ngu như thế, bỏ qua cơ hội có được những thứ tốt như thế này.

Trở lại phòng giam, Mars nhìn thấy Nghiêm Phong vẫn như cũ quay lưng vào trong vách tường. Bày ra bộ dáng không muốn cùng hắn nói chuyện.

Mars như cũ hung hăng mắng một câu, sau đó nhảy phắt cái lên giường của mình. Nhưng sau một lúc lâu trầm mặc, hắn vẫn không nhận được mở miệng, phá vỡ cục diện bế tắc mấy ngày hôm nay cùng Nghiêm Phong duy trì không nói một câu.

“Này! Cậu! Tôi khuyên cậu gần đây để ý thân thể một chút, đem cái mông nhỏ khiêu gợi kẹp chặt lại chút, nếu không nó có bị người khác chơi đùa thì cũng đừng hướng tôi khóc nhè nhé.”

Thân thể nhỏ gầy của Nghiêm Phong bởi những lời nói tục tĩu của Mars mà hơi cứng đờ, nhưng cậu vẫn không có quay đầu lại.

“Đừng giả bộ không nghe thấy! Tôi hiện tại nói cho cậu biết, có mấy người phải cẩn thận một chút. Đầu tiên là Victor...” Mars nói tới đây, chú ý cái người giống như tượng gỗ kia lại từ trên giường đứng dậy, tâm tình của hắn không hiểu sao lại tốt lên một chút, tiếp theo nói tiếp.

“uhm... Victor kia chính là một kẻ chừng ba mươi tuổi, là người đàn ông có mái tóc màu màu lá cọ thường đi sau tôi, gã có một cái mũi ưng rất to, rất dễ thấy. Còn có mấy người nữa, theo thứ tự là Ariel, Natal, còn có Aibi, ...”

“Tại sao?” Nghiêm Phong đột nhiên hỏi.

Bởi vì đây là lần đầu tiên trong khoảng thời gian này Nghiêm Phong mở miệng nói chuyện cùng Mars, cho nên người đàn ông tóc đỏ đang thao thao bất tuyệt trong lúc nhất thời không khỏi ngây ngẩn cả người, hẳn có chút chưa hiểu được Nghiêm Phong đang nói cái gì.

“Tại sao anh biết những người đó có ý đồ bất chính đối với tôi?” Nghiêm Phong hai mắt lạnh như băng, cùng với vẻ mặt “nhiệt tình” của Mars mà nói, hoàn toàn là một trời một vực.

“À, cái này ...”

Trên mặt Mars nổi lên một nụ cười bí hiểm “Đó là đặc quyền của tôi ở nơi này. Bởi vì ở Sarton này, tôi chính là kẻ thống trị! Ai muốn làm gì trước hết phải có sự đồng ý của tôi!”

“Nói như vậy, anh chắc chắn từ những người nhàm chán kia nhận được lợi ích gì đó rồi?” Nghiêm Phong băng lãnh nói tới đây, đồng thời nhảy xuống giường, trực tiếp đi tới chỗ ngủ của Mars, vươn tay trước mặt người đàn ông đang dương dương tự đắc, “Bọn họ cho anh cái gì?”

“À, chẳng qua là ba mươi điều thuốc thơm, bốn hộp thịt bò khô, một bộ bài tú lơ khơ, còn có hai bình Brandy.” Mars vô ý thức khai thật mọi chuyện với Nghiêm Phong.

Lời vừa nói ra, Mars liền cảm thấy có gì đó không đúng, hẳn tại sao lại thành thật trả lời câu hỏi của Nghiêm Phong như thế chứ? Hơn nữa, giọng nói cùng thái độ của đối phương còn không tốt như vậy?

“Nghe có vẻ như những thứ này thật sự không tệ nha.”

Nghiêm Phong nhàn nhạt nói, đột nhiên khom lưng đem cái gối của Mars ném ra thật xa, sau đó không chút nể nang đem một nửa những thứ người kia vừa mới nói đi.

“Này này này! Cậu làm cái gì thế? Cậu có biết là, ở trong tù, những thứ này khó kiếm đếm cỡ nào không hả?” nụ cười khoa trương đông cứng trên mặt, Mars nhìn Nghiêm Phong nghênh ngang mang một nửa số đồ thấy đến giường đối diện, còn thuận tay sờ sờ dưới gối của mình, lấy đi một cái bật lửa giấu dưới đó nữa.

“Làm gì? Anh dùng tôi để kiếm những thứ này, tại sao tôi không thể hưởng chứ?”

Nghiêm Phong ngạo nghễ ngẩng đầu nhìn, ung dung tự tại lấy ra một điều thuốc, sau đó ném cái bật lửa trả cho Mars. cậu vui vẻ hít một hơi dài, sau đó phun ra vòng khói một cách điệu nghệ.

“Ha ha ha, thật không thể tưởng tượng được, một thằng nhóc Phương Đông suốt ngày nghiêm mặt như cậu lại thú vị như thế!”

Mars thấy Nghiêm Phong nuốt mây nhở sương ( miêu tả dáng hút thuốc thôi mà =.=), một động tác đánh đá chua ngựa thoải mái tự nhiên như thường, lại ngó ngó gương mặt xinh đẹp đoan chính của đối phương, nghĩ đến tư thế đưa tay đoạt lấy đồ vật lúc nãy của y, hẳn cảm thấy người trước mắt này, về bên ngoài cùng động tác chẳng tương xứng chút nào, cho nên cũng không giận dữ mà đột nhiên thấy vui vẻ khác thường, nhìn không được ôm bụng cười to.

Bất quá, Mars bây giờ cảm thấy Nghiêm Phong như vậy, thoát nhìn thuận mắt cùng hấp dẫn hơn rất nhiều, đáy lòng không giải thích được có thêm vài phần thân thiết.

“Tôi cũng không nghĩ tới, anh, một tên người York to con, ngu xuẩn thế nhưng cũng thật con mẹ nó vô cùng tức cười.” Nghiêm Phong cũng không ngẩng đầu lên, hung tợn đáp lễ một cách mỉa mai. Ở trong lòng cậu, vẫn không thể buông tha ý niệm trả thù người đàn ông trước mắt này vì đã sỉ nhục mình như thế trước đây.

Quả nhiên, sau khi nghe được câu nói này, tâm tình tốt đẹp của Mars lập tức không còn nữa, mặt cũng xụ xuống, Nghiêm Phong chú ý tới nhiệt độ trong mắt người đàn ông tóc đỏ này nháy mắt không còn chút độ ấm nào, sau đó, cậu như dự đoán, Mars đánh tới.

Trong lòng Nghiêm Phong cười lạnh. Cậu sớm biết Mars là kẻ không thể chịu được khi có người khiêu khích uy quyền của hắn, những không nghĩ tới lời nói khích thuận miệng này lại có hiệu quả tốt như vậy.

Dùng sức ném điều thuốc đang ngậm trong miệng xuống đất, Nghiêm Phong giơ tay lên chặn một đấm này của Mars, cánh tay cũng trở nên tê dại luôn. Thân thể Nghiêm Phong hơi nghiêng về phía sau, ngay sau đó lại nhanh chóng đập thẳng về phía trước, sau khi né được một đòn nguy hiểm của đối thủ, kéo dài khoảng cách giữa hai người thì vùng tay đánh tới trước mặt Mars.



Một đám này vô cùng nhanh, trúng ngay giữa cằm Mars, hơn nữa lực đạo cũng không hề nhỏ chút nào.

Không ngờ rằng Nghiêm Phong lại ra tay nhanh đến như vậy. Mars hiển nhiên cũng bị một đám kia làm cho tỉnh táo lại, hấn lui về phía sau hai bước, trong mắt xẹt qua một tia vô cùng tức giận.

Ngay sau đó, trong miệng Mars phát ra một tiếng gầm trầm thấp, hấn giống như một con sư tử được nổi điên, nhào tới phía Nghiêm Phong. Giơ tay lên chính là tung ra liên hoàn hai chưởng vô cùng tàn nhẫn. Nghiêm Phong sớm có phòng bị, giơ cánh tay lên chống lại động tác tấn công của Mars, nhưng bởi vì đòn tấn công này của hấn vô cùng mạnh mẽ nên có chút chậm chạp.

Phải lui về phía sau mấy bước, Nghiêm Phong cảm thấy gót chân đã đến giới hạn, trong lòng biết mình đã thối lui đến góc tường rồi, chân phía sau dựa vào hình như là bồn cầu trong phòng giam thì phải.

Mắt thấy Mars ngay sau đó định xông lên phía trước, Nghiêm Phong không kịp suy nghĩ, giơ lên chân phải đá thẳng vào đối thủ, nhưng không ngờ lại bị Mars nhanh tay lẹ mắt bắt tại trận.

“Haiz, xem cậu sau này còn dám nói chuyện như thế hay không....”

Một lời còn chưa dứt, Nghiêm Phong đúng lúc Mars đang mở miệng nói chuyện, linh hoạt xoay ngược người lại, chân phải đang trong tay của người đàn ông cũng nhẹ nhàng di chuyển, chân trái cũng theo đó nhanh như chớp nâng cao đá mạnh ra, “bụp” một tiếng vào thẳng mặt Mars, khiến hấn buông tay ra, mà cậu thì dễ dàng rời ra, tay chống xuống đất, đứng vững thân mình.

Mars ăn một đá này, môi cũng bị đập cho sưng vù lên nhưng hấn không thèm để ý chút nào, cổ nén đau, uốn cong thân mình, nhảy lên, đột nhiên nắm chặt, xóc Nghiêm Phong lên, vung tay đánh mấy phát dưới sườn của thanh niên tóc đen.

Nghiêm Phong bị đau, không chịu được cúi người xuống. Nhưng là cũng không bao lâu lắm, lại nhanh chóng đứng lên, quay người lại, cánh tay ôm chặt lấy eo rắn chắc của Mars, đột nhiên cắn răng đẩy mạnh hấn vào tường của phòng giam.

“Chết tiệt!”

Mars hung hăng mắng, hai đám như thép tung đến lưng của Nghiêm Phong, tiếp theo lại đánh ra mấy cái nữa.

Nghiêm Phong chịu không được hai đòn nghiêm trọng như vậy, không khỏi buông lỏng hai tay ra.

Song lúc này, Mars không hề cho Nghiêm Phong thời gian thở dốc nữa, người đàn ông nhanh chóng xông lên phía trước, một đầu đỏ rực như lửa theo từng động tác cùng tức giận của hấn mà tung bay, hai mắt Nghiêm Phong bị sắc thái tươi đẹp đến lóa mắt này đâm cho bị thương.

Tiếp theo đó, Nghiêm Phong cảm thấy cánh tay đang kẹp lấy cổ mình của Mars thực sự mạnh vô cùng, thật giống như sắp vỡ không nổi. Đang lúc nghi ngờ, Nghiêm Phong thấy mình rất nhanh sẽ được “tiếp xúc thân mật” với cửa sắt —— nguyên lai Mars đang kiểm chế cậu, đẩy mạnh cậu về phía bên kia!

“Phang!”

Đầu Nghiêm Phong đập mạnh trên cửa sắt, chỉ cảm thấy đầu vô cùng choáng váng, hai mắt mở ra lại chẳng thấy gì ở xung quanh, chỉ thấy bốn phía tối thui, nhìn không rõ mọi thứ bên cạnh, đồng thời cũng cảm thấy bụng rất đau, còn có chút muốn nôn.

“Hiện tại, cậu hấn là học biết nghe lời một chút rồi chứ?”

Mars buông tay ra, thấy Nghiêm Phong trượt dần từ cánh cửa sắt xuống, hấn không nhịn được vuốt vuốt khuôn mặt cùng ngực bụng của mình. Mới vừa rồi những chỗ bị Nghiêm Phong đánh phải giờ còn đau cùng nóng rất vô cùng, làm hấn cũng có chút chịu không nổi.

Trận đấu này với sự toàn thắng thuộc về Mars thì dừng lại, bất quá trong cả quá trình, Nghiêm Phong vẫn luôn cắn chặt hàm răng không hé ra tiếng nào, thậm chí ngay cả tiếng rên rĩ cũng không phun ra, lại không cần nói đến tiếng xin thương xót hoặc nhận thua nào.

Thằng nhóc này thật bướng bỉnh! Mars thấy cảnh này, trong lòng nhin không được cũng thầm khen một tiếng. Hắn sờ sờ những chỗ bị Nghiêm Phong đánh trúng, sau đó từ từ ngồi xổm người xuống tựa vào bên cạnh Nghiêm Phong, đưa tay vò vò mái tóc của người tóc đen đang bị ngã trên mặt đất.

“Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cậu... Thế nhưng cậu thật con mẹ nó, đối xử với tôi như thế đó hả? Nhà tù Sarton này vẫn chưa có người nào dám đối xử như thế với tôi đâu.” Mars trầm giọng cười nói.

Giờ này khắc này, tâm trạng người đàn ông tóc đỏ vô cùng tốt, mặc dù hắn bỏ ra cái giá thật lớn, nhưng lần này có thể đường đường hoàng hoàng đánh cho Nghiêm Phong nằm thẳng cẳng trên đất, hắn vẫn cảm thấy vô cùng vui mừng.

Nghiêm Phong híp đôi mắt đen láy vào, dùng góc độ nhỏ bé có thể nhìn thấy để đánh giá Mars đang dương dương tự đắc. Cậu cũng không có nói gì.

Nhưng chỉ sau vài giây đồng hồ, thoạt nhìn Nghiêm Phong giống như đang nghỉ xả hơi đột nhiên không báo trước giơ cả 2 tay lên, một khuỷu tay hướng ngay giữa ngực của Mars, khiến cho người đàn ông tóc đỏ hoàn toàn không phòng bị cảm thấy trái tim vô cùng đau đớn, suýt chút nữa ngừng thở rồi.

“Chuyện của tôi, tốt nhất anh đừng có động vào!”

Ngay sau đó truyền vào tai của Mars chính là câu nói lạnh như băng cùng cao ngạo như cũ này.

### 3. Chương 3

Editor: Jung Tiểu Kú

Mars không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cho Nghiêm Phong vài nắm đấm nữa, cho đến khi hắn xác định Nghiêm Phong lúc này không thể nào đánh trả được nữa, mới tức giận dừng tay lại.

Sau đó, người đàn ông hít sâu mấy ngụm không khí, lại ho khan vài tiếng, đưa tay sờ sờ trán của Nghiêm Phong, cảm mớ tóc mai gần trán của người dưới thân, đột nhiên di động ngón tay, túm chặt lấy tóc của cậu, hung hăng đem đầu của người thanh niên tóc đen đến trước mặt mình.

“Nói cho cậu biết, Nghiêm Phong. Cậu còn ở trong ngực ngày nào, nhất định phải nghe lời của tôi ngày đó. Nếu không...” Mars thoảng dừng một chút, sau đó nhìn gương mặt Nghiêm Phong giờ phút này vẫn không có chút nhượng bộ nào mà thẳng tắp nhìn gườm gườm mình, còn có lửa giận trong đôi con ngươi đen láy của đối phương, không chút do dự lớn tiếng nói tiếp: “Nếu không, tôi sẽ cưỡng gian cậu.”

Thốt ra lời nói như vậy, trong lòng người đàn ông tóc đỏ bề ngoài hung ác không khỏi “lộp bộp” một tiếng. Bởi vì, trước kia khi hắn đe dọa người khác, nhiều lắm cũng chỉ là câu “nếu không nghe lời thì sẽ đánh chết mày...” .... Thế nhưng hiện tại, làm sao, làm sao mà không thể giải thích được đột nhiên lại lôi vắn đề kia ra để mà uy hiếp chứ?

Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Hắn chẳng qua là cảm thấy Nghiêm Phong tựa hồ rất để ý đến chuyện như vậy, cho nên mới nhất thời cao hứng mà hù dọa tên nhóc Phương Đông trước mắt này? Mars không ngừng an ủi mình, hết sức cố gắng trấn tĩnh.

“Hmm!” Nghiêm Phong nghe như thế không kinh không giận, cậu ngược lại khẽ mỉm cười, mang theo chút ít khinh miệt cùng đùa cợt, “Anh có bản lĩnh thì hãy làm đi! Không có bản lĩnh thì cút ngay!”

Mars giận dữ, nhưng ngay sau đó hắn thấy trong mắt Nghiêm Phong có sự châm chọc, đến mình cũng cảm thấy có chút không chịu được. Tại sao lại nói với thằng nhóc này những lời mờ ám như vậy chứ?

“Cậu hẳn là nên cảm thấy may mắn vì tôi không phải tên biến thái cực kì ham muốn hậu môn của đàn ông như những thằng kia!”

Sau khi nói xong câu nói đó, lo lắng cơ hồ không dừng, Mars phúi tay hất Nghiêm Phong xuống, trở về giường của mình. Một lát sau, Nghiêm Phong cũng giữ yên lặng mà đứng lên, lắc lư trở về chỗ nằm của mình.

Mới vừa rồi bỏ ra tám phần sức, điều này làm cho Mars cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Mặc dù hắn và Nghiêm Phong lúc trước đánh nhau không tính là quá lâu, nhưng cũng có một quả đấm mới sử dụng toàn bộ sức lực của mình.

Lần trước làm trò dạy bảo Nghiêm Phong trước những phạm nhân khác, Mars bất quá cũng chỉ sử dụng sáu phần lực. Hôm nay bọn hắn song phương đều giữ vững thể lực để đánh nhau, thế nhưng tiêu hao nhiều sức như thế, xem ra thân thủ của tên nhóc này đúng là không tệ.

“Cậu nhìn tôi làm gì?” Mars nghĩ tới đây, chú ý tới Nghiêm Phong ở đối diện vẫn nhìn chằm chằm mình. Trong đôi mắt đen nhánh, sâu thẳm như đêm đen kia của đối phương, không chừng lóe lên ý đồ công kích, đột nhiên mà tàn nhẫn, cực kì giống một con báo đang ẩn mình trong bụi cỏ rậm rạp, bất cứ lúc nào cũng có thể có hành động.

“Tiếp theo, tôi nhất định sẽ đánh ngã anh!” Ánh mắt Nghiêm Phong sáng quắc lên gườm gườm nhìn các đường nét rõ ràng trên mặt Mars, khuôn mặt anh tuấn giống như được tạc, gần từng chữ từng chữ.

“Nếu tôi là cậu, hiện tại sẽ nghỉ ngơi để giữ gìn thể lực. Bởi vì ngày mai, có nhiều người rất ưng ý mà chảy nước miếng với cái mông của cậu đó!”

Mars hoàn toàn không đem lời đe dọa của Nghiêm Phong để vào mắt, bởi vì từ trận đánh kia, hắn đã biết người này ít nhất phải cần vài năm nữa mới có thể mơ tưởng đánh ngang tay cùng với hắn.

Nghiêm Phong sau khi nghe được những lời nói này của Mars, lại không phản bác nữa, ngoan ngoãn lên giường nằm, nhắm mắt nghỉ ngơi chờ khôi phục thể lực. Trong lòng cậu biết rõ, lời nói của Mars hoàn toàn không hề giả, muốn được bình an trong tù, cậu nhất định phải học cách giữ sức mạnh của mình.

Thời gian cứ thế trôi đi, Mars cùng Nghiêm Phong cũng chẳng thấy nhàm chán chút nào.

Ở trong tù, mấy thằng đàn ông kia ngấp nghé Nghiêm Phong nên thường xuyên quấy rầy cậu. Những người đó thừa dịp xếp hàng lấy cơm len lén vuốt mông Nghiêm Phong, nếu lướt qua cậu thì cũng đưa tay hướng xuống thứ ở giữa hai chân, thậm chí còn công khai ở chỗ hẻo lánh ngăn cản Nghiêm Phong, định trực tiếp động thủ kéo quần của cậu xuống...

Đối diện với những khiêu khích đầy hạ lưu này, Nghiêm Phong luôn vung nắm đấm, đem những gã kia đánh cho sưng mặt sưng mũi, kêu cha gọi mẹ. Ở những lúc như thế này, Mars cũng sẽ thần thần bí bí đứng cách đó không xa, thờ ơ lạnh nhạt nhìn tất cả mọi chuyện.

Chờ sau khi lao động xong hoặc nghỉ giữa giờ xong, Nghiêm Phong cùng Mars quay trở về phòng giam, người đàn ông tóc đỏ nhất định sẽ lên tiếng châm chọc người đàn ông tóc đen phương Đông sau đó lại tiếp tục trêu chọc tìm phiền toái cho mình.

Nghiêm Phong lúc đầu vốn không muốn đáp lại Mars, nhưng cậu nghe những lời đùa cợt của người bạn cùng phòng, cũng không hiểu vì sao không nhin được mà mở miệng phản bác. Nếu không hài lòng, hai người lại như cũ động tay động chân dùng nắm đấm để giải quyết mọi việc.

Bất quá lần nào cũng thế, Mars cùng Nghiêm Phong không hện mà cùng lưu lại vài phần sức lực, không giống như lần trước, dốc toàn lực đánh anh sống tới chết, nguy hiểm đến tính mạng bản thân. Gần đây sau vài lần xung đột, ngược lại hai bên lại giống như “bạn tốt” làm vài động tác thể dục, song phương đấu với nhau cũng chỉ sử dụng vài động tác cùng kỹ xảo quyền cước đơn giản.

Ở những trận ẩu đả gần đây, bởi vì Nghiêm Phong cùng Mars ở giữa trận đấu cũng không có sử dụng toàn bộ sức lực của mình, cho nên kết cục có thắng có thua. Thế nhưng bọn họ cũng hiểu đây không phải là thắng thua chân chính. Bất quá, hai người đối với ác cảm về nhau cũng từ những lần đánh nhau không ngừng này từ từ giảm bớt.

Trong lòng Nghiêm Phong mặc dù vẫn ghi hận chút ít việc Mars cởi quần của cậu, làm trò nhục mạ cậu trước mặt nhiều người, nhưng cậu cũng đã đánh trả quyết liệt người đàn ông đó rồi. Nghĩ như thế, cơn giận trong lòng cậu cũng dần dần giảm đi, chỉ cảm thấy hiện tại cùng Mars dùng phương thức “trao đổi” này khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Mars cũng thế. Hắn ban đầu tưởng rằng Nghiêm Phong có bề ngoài xinh đẹp cùng các phạm nhân cá tính mềm yếu lớn lên đẹp mã trước kia giống nhau, sau khi bị người bắt nạt thì xin tha thứ hoặc là dùng thân thể của mình khất nhục mà hầu hạ người khác.

Nhưng Mars không nghĩ tới, thân thủ của Nghiêm Phong tốt như vậy, cá tính đối phương không chịu được thất bại thực sự hợp khẩu vị của hắn vô cùng. Quan trọng nhất là, khi Mars thấy Nghiêm Phong không chút nể nang, thẳng thắn đập thẳng mặt những thằng biến thái kia, hắn không giải thích được được, cảm thấy thẳng thắn phượng Đông này thực sự vô cùng mạnh ——

Nghiêm Phong cứng cỏi hơn những gì Mars nghĩ nhiều, cho nên Mars từ trước đến nay cuồng vọng vô cùng bắt đầu có chút thích thú với người bạn cùng phòng này của mình.

Dĩ nhiên, Mars không ngừng tự nói với mình, loại thích này cùng với loại “thích” của những thằng biến thái kia hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa, hắn cũng không muốn Nghiêm Phong nhìn ra sự thay đổi suy nghĩ của bản thân.

Cho nên hai người dùng tiếng nói tứ chi như trước, dùng phương pháp không sử dụng lời nói để trao đổi với nhau. Mấy tháng tiếp theo, Mars cùng Nghiêm Phong khi hai người không muốn đánh nhau, thì họ sẽ ngồi nói chuyện với nhau. Thời gian tiếp theo, bọn họ thỉnh thoảng còn có thể ngồi cùng một chỗ, khó có được sự yên bình mà nói chuyện linh tinh với nhau.

Bất quá, tình hình giao tiếp “hòa bình” như thế, đa số là khi Nghiêm Phong đi qua cướp một nửa số vật liệu mà các phạm nhân khác đưa tới lấy lòng Mars mới xảy ra. Đối với điều này, lúc ban đầu thì Mars oán giận, dần dần biến thành nuông chiều như hôm nay, ngầm đồng ý chia cho Nghiêm Phong một nửa chiến lợi phẩm của mình.

Có lẽ ban đầu Mars cảm thấy hắn cậy mạnh ức hiếp Nghiêm Phong, để người thanh niên cao ngạo này bị bêu xấu trước mặt người khác; có lẽ hai người bọn họ trong thời gian đánh nhau gần đây, đã đánh đến nỗi cảm thấy “thân thuộc”. Cuối cùng Mars cũng không so đo sự lớn lối cùng vô lễ của Nghiêm Phong nữa.

Sự rộng lượng của người đàn ông cũng được đáp lại. Chính là thỉnh thoảng Nghiêm Phong cũng sẽ kiêu căng mà nhếch nhếch khóe môi, hướng hắn nở nụ cười nhàn nhạt, nụ cười mang theo chút ít khiêu khích.

Mỗi khi nhìn thấy Nghiêm Phong cười như thế, trái tim Mars tựa hồ theo bản năng nảy lên mấy nhịp bất thường. Vì để che dấu cảm giác khác thường, kinh dị càng ngày càng xảy ra, sau khi thấy Nghiêm Phong lộ ra nụ cười như thế, Mars sẽ tranh thủ đổi đề tài ——

Giờ phút này cũng không ngoại lệ.

“Này, trên mặt bài nói cậu hôm nay sẽ rất xui xẻo, cẩn thận một chút đi.” Mars nhìn màu sắc cùng hoa văn của bài bài tú lơ khơ, thờ ơ nhắc nhở Nghiêm Phong.

“Tôi không nghĩ tới anh lại biết xem bói đó?” Nghiêm Phong lạnh lùng liếc Mars một cái, cậu cũng nhìn ra được người đàn ông tóc đỏ này dạo gần đây cố gắng bày ra bộ dạng thờ ơ với mình, chứ thật ra thì rất để ý đến những phạm nhân không ngừng tìm mình gây phiền phức.

“Đừng xem thường bài của tôi. Kỹ thuật bói bài này là tôi học được từ bà nội của mình đó. Nó chưa có lần nào sai cả.” Mars bởi vị thái độ không tin tưởng của Nghiêm Phong, vội vàng nhú nhú đôi lông mày thô to.

Hắn sớm biết, đánh đơn, trong nhà tù này trừ hắn ra không ai có thể thắng được Nghiêm Phong. Nhưng đó là những hành động đơn lẻ, mấy tên tù nhân kia nhiều lần cũng ăn khá nhiều của Nghiêm Phong. Gần đây mắt nhìn cậu ta cũng không giống như trước nữa, lộ ra ánh nhìn tham lam cùng hung ác khác thường, không khí cũng trở nên ngột ngạt, giống như bão táp bất cứ khi nào cũng có thể đến.

Thoạt nhìn, những tên kia nói không chừng cũng vì chấp nhất quá mức về Nghiêm Phong mà lén lút cãi lời của hắn, chuẩn bị liên thủ hành động.

Bởi vì, Mars rõ ràng, hắn không thích dính dáng đến đàn ông, cho nên những phạm nhân kia sợ hắn đại khái là cho rằng, nếu như bọn họ thật sự làm gì đó với Nghiêm Phong, hắn chẳng qua sẽ bị chọc giận chút

thôi, cảm giác đối phương bất kính với mình chút thôi. Chỉ cần bọn họ không ngừng đưa cho hắn những đồ tốt, hẳn chắc sẽ không làm khó những người đó.

Trước kia, quả thật cũng có như thế.

Có nên nhắc nhở Nghiêm Phong một chút không nhỉ? Trong lòng Mars suy tính, đang định mở miệng lại nghe Nghiêm Phong nói chuyện.

“ Bà nội của anh thực sự có thể đoán trước được lành dữ sao?”

Đó là dĩ nhiên. Bà là người liên bang Nga, có một phương pháp bói truyền thống, dùng bài tú lơ khơ bình thường có thể đoán được, rất giỏi đúng không?” Bởi vì đây là lần đầu tiên Nghiêm Phong có hứng thú đi hỏi chuyện gia đình của hắn, cho nên Mars tự nhiên vô cùng hưng phấn, hắn thao thao bất tuyệt, lập tức đem những tính toán lúc trước ném ra sau đầu.

“Ông nội của tôi là người Trung Quốc, suýt khi bọn họ ở với nhau thì sinh ra cha của tôi. Uhm... Ông ngoại lại là người Anh, bà ngoại là người Pháp, mẹ tôi được sinh ra ở York. Cha mẹ tôi khi học đại học thì quen biết nhau rồi yêu nhau và kết hôn. Sau khi kết hôn cả nhà di dân đến đây rồi định cư ở chỗ này luôn.”

“Khó trách, âm điệu của anh cùng dân bản xứ giống nhau như đúc vậy.” Nghiêm Phong nhàn nhạt nói một câu, đồng thời trong lòng cũng nghĩ, khó trách hình dáng bên ngoài của Mars không khác người châu Âu mấy.

“Vậy còn cậu thì sao? Tại sao lại tới York?” Mars không phát hiện Nghiêm Phong đã không mấy hứng thú với cuộc nói chuyện này, vẫn tiếp tục hỏi, bởi vì đây giống như lần đầu tiên hai người có thể nói chuyện vui vẻ khi nói đến chuyện riêng của mình.

“Tôi?” Nghiêm Phong dừng một chút, vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện Mars chẳng biết từ lúc nào đã sán lại ngồi cạnh mình, một tay còn khoác lên vai mình, liên tục vỗ, như muốn giục cậu mau nói tiếp.

Trong lòng hơi ngắc ra, bất quá Nghiêm Phong vẫn tiếp tục ngồi yên, không có từ chối hành động tỏ vẻ thân mật này của Mars.

“Thật ra thì tôi cũng không biết mình có phải người Hoa hay không nữa. Bởi vì, tôi sau khi được sinh ra thì bị mẹ ruột vứt bỏ lại ngoài cổng bệnh viện.”

“A?” Mars không ngờ rằng Nghiêm Phong sẽ nói ra những lời này, thoát nhìn có chút ngoài ý muốn. Bất quá hắn lập tức cười lên, nói: “Như vậy người nuôi dưỡng cậu nhất định sẽ rất nhức đầu, bởi cả ngày cậu chỉ biết nghiêm mặt, giống như ai cũng thiếu cậu cả chục bảng Anh vậy.”

Nghiêm Phong nhàn nhạt cười cười, cũng không chú ý tới Mars bởi nụ cười này mà có chút run rẩy, nói tiếp.

“Mẹ nuôi của tôi là người Trung Quốc. Bà ở đây lúc mới di cư đến York, cùng một vị luật sư người địa phương kết hôn. Khi tôi bị mẹ ruột vứt bỏ ở bệnh viện, bà lúc đó làm hộ sĩ. Có lẽ bà cảm thấy thương xót cho tôi, cũng có thể là bà nghĩ tôi dù sao cũng là người châu Á, cho nên liền nhận nuôi tôi. Cha nuôi tôi rất yêu thương bà, cho nên để tôi theo họ của mẹ nuôi. Cũng vì thế mà trong lòng tôi, tổ quốc của mẹ nuôi cũng chính là tổ quốc của tôi.”

“Thì ra là thế.” Mars nghe đến đó, gật đầu. Có một người cha làm luật sư, Nghiêm Phong dĩ nhiên trở thành người cư trú hợp pháp một cách dễ dàng.

“Khi tôi học trung học, cha nuôi vì bị bệnh mà qua đời, tôi cùng mẹ nuôi sống nương tựa lẫn nhau, cho đến bây giờ luôn...” Nghiêm Phong nói tới đây, trong mắt không thể che dấu được sự lo lắng vô cùng. Hiện tại, cậu cũng chỉ có thể hi vọng bệnh viện nơi mẹ nuôi đang điều trị, nơi bà làm việc lâu dài, có thể tận tâm chăm sóc thật tốt cho mẹ.

Mars nghe nói mẹ nuôi của Nghiêm Phong vẫn còn trong bệnh viện hôn mê bất tỉnh, hắn không biết an ủi người này như thế nào, bởi vì chỉ có các phạm nhân khác ra sức cố gắng lấy lòng hắn. Mars chưa bao giờ từng quan tâm một ai đó qua, ở tổng từ điển của người đàn ông này không hề có khái niệm ai ủi người khác.

Cho nên Mars mở lớn miệng, cuối cùng chẳng có bất kì chữ nào thốt ra. Hắn trầm mặc một lúc sau rồi đưa tay ra, vỗ mạnh vào lưng Nghiêm Phong hai cái, nhưng ngay đó lại cảm thấy như vậy chẳng thể nào thể

hiện được sự an ủi của hắn đối với cậu, cho nên đột nhiên trong lòng nghĩ đến thế là khom lưng, nhẹ nhàng ôm lấy Nghiêm Phong.

“Tôi rất lấy làm tiếc.” Ngốc ngốc mở miệng, cuối cùng Mars cũng nghĩ ra được một câu an ủi.

“Tôi cũng thật bất ngờ, không nghĩ đến anh lại nói những lời như vậy.” Cảm thấy mùi vị nam tính trên cơ thể của Mars đến gần, Nghiêm Phong giống như định cau mày nhưng rồi sau đó từ từ dần ra. Tiếp theo, những bi tương cùng u buồn trong mắt cậu dần dần thu lại, và lại lộ ra vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

“Hắc, tôi chỉ hi vọng cậu đừng quá đau buồn.” Mars nhìn thấy nét cười trong mắt Nghiêm Phong, chẳng hiểu tại sao ngực lại cảm thấy nóng lên.

“Reng——”

Chuông điện lúc này vang lên, Mars lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện bản thân đang ôm Nghiêm Phong vô cùng thân mật, khéo mắt tự nhiên nhẹ nhàng đảo qua, liền nhìn thấy dưới lớp áo tù thùng thùng của Nghiêm Phong lộ ra làn da trắng nõn, tựa hồ còn mơ hồ lộ ra chút ít màu hồng nhạt, sáng bóng, tỏa ra mùi vị khô mát đặc biệt của thân thể nam giới trẻ tuổi.

Không khỏi nhận ra điều gì đó khác thường, Mars vội vàng, cuống quýt đem tay thu trở về, ánh mắt khẽ nháy lên: Trời ơi! Mới rồi hắn ngăn người ra, đến tột cùng là suy nghĩ cái gì kì quái vậy chứ?

“Đừng có đứng ngăn người ra thế. Hi vọng anh chẳng qua chỉ học được chút ít kỹ thuật của bà nội mình thôi, đừng có chuẩn xác quá!” Nghiêm Phong nhẹ nói, trước khi quay người đi ra ngoài.

Mars nhìn cánh tay của mình, ma xui quỷ khiến như thế nào, lại đưa lên mũi ngửi ngửi, tựa hồ đầu ngón tay vẫn còn lưu lại mùi vị thơm mát nhẹ nhàng, sạch sẽ trên người Nghiêm Phong, hắn không khỏi cảm thấy tim đập rộn lên, hồn vía nhộn nhạo.

Nghiêm Phong đi ở phía trước thấy Mars không có đi theo, cậu dừng bước một chút rồi quay đầu lại. Mars vội vàng bỏ tay xuống, lúng túng cười ha ha, hướng về phía Nghiêm Phong phất tay một cái.

“Ngu ngốc chính là ngu ngốc mà!” Trong miệng không hiểu nói khẽ một tiếng, Nghiêm Phong quay người tiếp tục đi.

Lần này, Mars không giống trước đó thân thiết nhào đến sau lưng cậu. Hai người một trước một sau cùng các phạm nhân trong phòng giam nối đuôi nhau đi ra thao trường.

“Mày, mày còn cả mày nữa, cùng mấy hàng bên kia đi đến công xưởng. Còn những đứa còn lại chia đều thành năm tổ đi theo bọn họ.” Sandy vừa nói vừa chỉ mấy chỉ mấy giám thị đứng sau lưng gã.

Nhà tù Sarton tự nhiên cũng có công xưởng, sản xuất ra mấy thứ chế phẩm may mặc, giống như đồ của búp bê... đồng thời còn có các sản phẩm gia công điện tử. Trong nhà xưởng, hoàn cảnh lao động tương đối khá, công việc cũng nhẹ nhàng hơn, thời gian làm việc cũng ngắn hơn, cho nên các phạm nhân trong nhà giàu có thường hối lộ giám thị để được điều đến công xưởng làm việc.

Bất quá, giám thị không muốn trêu chọc vào một số phạm nhân không thể trêu chọc được, cũng có thể phân công họ. Tựa hồ như —— Mars. Hắn đương nhiên là một trong những nhân vật được hưởng đặc quyền này.

Số Nghiêm Phong lại chưa tốt đến mức đó. Mặc dù cậu đánh nhau rất giỏi, nhưng bề ngoài lại khác hẳn so với dân bản xứ, thêm nữa, cậu chưa bao giờ cúi đầu trước bất cứ ai, thái độ lại cao ngạo, lạnh lùng. Những giám thị ở đây liền sắp xếp cậu đi làm công việc nặng nhọc nhất có thể.

Nơi này, Sandy là một người thích làm những chuyện như vậy. Gã tại thời điểm Nghiêm Phong mới vừa đến nơi này, bởi vì trong lòng có chút sợ hãi ánh mắt sắc bén của Nghiêm Phong mà trong lòng mang thù, vì vậy thường cố ý tìm Nghiêm Phong gây phiền toái.

Hiện tại, Nghiêm Phong bị Sandy bố trí đến tận thao trường bên kia để làm công việc sửa chữa nhà cửa, công trình.

Mars trong lúc này cũng không có nói giúp Nghiêm Phong, bởi hắn cảm thấy cậu có thể ứng phó được việc này. Đồng thời, Mars cũng cảm thấy, nếu như Nghiêm Phong không học cách cải thiện tính tình của mình

một chút, như vậy, người phương Đông kiêu ngạo này ngày sau nhất định sẽ bị những phạm nhân khác chinh phục nhiều hơn nữa.

Nghiêm Phong cũng không oán trách, đối với sự cố ý sắp xếp của Sandy cũng thành thói quen.

Giơ lên công cụ, Nghiêm Phong theo các phạm nhân khác chuyển đến công trường. Quay đầu lại, nhìn thấy Mars chậm rãi nện bước đi vào nhà xưởng, trong mắt không nhìn được xét qua một tia giấu cợt.

Mấy giờ sau, Nghiêm Phong đặt công cụ đào móc xuống, cảm thấy cánh tay có chút tê dại. cậu nhìn lên hầm ngầm đang được đào trước mặt, trong đầu không tự chủ được nghĩ đến lời đánh giá trước đây mẹ nuôi từng nói với cậu ——

Quá thật thà là ưu điểm lớn nhất của cậu cũng là nhược điểm chí mạng.

Giống như bây giờ đang lao động, phải dùng hết tất cả sức lực để làm việc sao? Nghiêm Phong nghiêng đầu, nhìn không được lắc đầu. Mỗi lần cậu đều cố gắng làm xong mọi việc, mới nhận ra điều này; nhưng là khi làm tiếp, cậu liền quên luôn những kinh nghiệm đúc kết từ trước đó, lại lao vào làm việc chăm chỉ.

Thật sự, có chút làm người ta cảm thấy nhục chí!

Nghiêm Phong đặt công cụ xuống, nghỉ ngơi một chút. Trong đầu lại không khỏi nghĩ tới luật sư kiêm bạn tốt của mình, Dawson, mấy ngày trước có đến thăm nói với cậu.

Vụ án dường như có tiến triển. Dawson nói, cậu ta đã tìm được manh mối mới, hình như là nguyên nhân dẫn đến cái chết của vị giáo sư kia có gì đó kì lạ. Thế nhưng trước mắt vẫn chưa có tiến triển gì để xác định bằng chứng.

Nghiêm Phong biết Dawson nói như vậy, giống như đối phương có đầy đủ cơ sở để bác bỏ những phán quyết về vụ án của tòa sơ thẩm. Bởi vì cậu ta là luật sư được cha nuôi dẫn dắt. Đối phương mặc dù tuổi nghề chưa nhiều, nhưng đã nhận rất nhiều vụ án, kinh nghiệm cực kì phong phú, tiếng tăm cũng có chút ít, đến nay còn chưa thua kiện lần nào.

Những tin tức của Dawson khiến Nghiêm Phong vô cùng phấn khởi. Vốn cậu chỉ muốn giảm nhẹ hình phạt, hiện tại lời của luật sư khiến cậu có chút hi vọng mình sẽ thắng kiện—— mặc dù bản thân cậu vẫn có chút khó tin, bởi vì cậu vô ý giết người là chuyện rõ ràng không thể chối cãi.

Bất kể như thế nào, tâm trạng của Nghiêm Phong những ngày qua thật sự vô cùng tốt, bởi vì bạn thân của mình đã rất cố gắng vì mình, hơn nữa Dawson cũng đã hứa sẽ thường xuyên để ý tin tức của mẹ nuôi ở bệnh viện cho cậu.

Bởi vì vậy cho nên mấy ngày nay Nghiêm Phong cũng không có đánh nhau cùng Mars —— nguyên nhân chính là như thế, cũng bởi sáng sớm hôm nay khi mới rời giường, có thêm một màn hai người ngồi cùng một chỗ, dùng bài tú lơ khơ để xem bói kia nữa.

“Phong, Nghiêm Phong...” Từ phía xa truyền đến tiếng hô thấp giọng, kinh hoàng cực độ của Fields, cắt đứt những suy nghĩ này của Nghiêm Phong.

Ngẩng đầu nhìn sang, Nghiêm Phong nhìn thấy Fields bị hai tên đô con vạm vỡ lôi vào kho hàng ở công trường bên kia, thanh âm kêu cứu bỗng dừng im bật.

Nhiều mây thật chặt, Nghiêm Phong biết ở trong tù kiêng kị nhất là ra tay vì người khác. Mars trong thời gian này cũng chỉ cho cậu một số quy củ cần phải tuân thủ để có thể sinh tồn trong nhà tù Sarton.

Nhưng, Fields là bạn bè ít ỏi của cậu ở nơi này, hơn nữa ——

Mấy hôm trước, Fields không biết từ đâu dò hỏi được tin tức của mẹ nuôi ở bệnh viện, còn cố ý cho cậu một tờ giấy gấp may mắn.

Nghiêm Phong bây giờ còn nhớ lúc đó, Fields chân thành ước cho mẹ nuôi của mình sớm ngày bình phục sức khỏe, còn cười nói nếu như có ngày cậu ta được ra khỏi đây, cậu ta nhất định sẽ đến thăm nhà Nghiêm Phong, nếm thử vị của món ăn Trung Quốc.

Bởi vì Fields nhắc đến mẹ nuôi, cho nên Nghiêm Phong mới nhận món quà kia của đối phương. Hiện tại cái bùa hộ mệnh may mắn kia vẫn còn nằm trong túi áo tù của cậu. Do đó, Nghiêm Phong không thể coi như không nhìn thấy những rắc rối mà Fields đang gặp phải.

Chỉ suy nghĩ có mấy giây đồng hồ ngắn ngủi, Nghiêm Phong đã nắm lấy công cụ đào móc bước nhanh vào trong nhà kho. Cậu thấy hai gã đàn ông da trắng kia đang dùng gậy điên cuồng đánh vào người Fields, lập tức tiến lên dùng xẻng sắt đẩy một người ra, sau đó hung hãn đâm vào bắp chân của người còn lại.

“Cậu không sao chứ?” Nghiêm Phong nhìn Fields vẫn đang vô cùng hoảng sợ, nhưng thật lâu không nhận được câu trả lời, cậu cúi người xuống, nhìn hai gã da trắng đang ngã dưới đất chửi đổng lên, trong mắt hiện ra một tia không kiềm chế được.

Đang khi Nghiêm Phong định xoay người lại, hai cổ sức mạnh vô cùng đột nhiên hướng đến sau lưng cậu mà đánh tới. Nghiêm Phong bất ngờ không kịp chuẩn bị, phần gáy cùng phần lưng của mình cùng bị đánh, nhất thời ngã xuống đất, đau đến nỗi không thể đứng dậy được.

Theo sau đó, ở vào lúc thần trí Nghiêm Phong đang kinh hoảng thì cảm thấy đầu cậu bị người xách lên, thân thể giống như cũng bị hai cánh tay nặng nề kìm lại. Cố hết sức mở mắt ra, Nghiêm Phong thấy xung quanh mình có bốn đến năm gã đàn ông cao lớn, trong miệng người đó còn đang cười mỉa cái gì đó, thoạt nhìn bọn chúng vô cùng cao hứng.

Lại quay đầu lại lần nữa, Nghiêm Phong thấy được ánh mắt đầy ân hận của Fields.

“Ha ha ha! Không có nghĩ tới thằng oắt này lại ngu ngốc đến như thế!” Gã đàn ông cầm đầu cười to lên, sau đó nghiêng đầu ra lệnh cho Fields: “Mau cút cho tao, không được nói cho bất kỳ ai biết chuyện này. Nếu không, người tiếp theo bị luân phiên chính là mày đó!”

Nghiêm Phong nhăn chặt lông mày, bởi vì gã đàn ông đang nói chuyện không chịu được mà ngồi chồm hổm xuống, một tay nâng mặt cậu lên, một tay khác liền hướng đến... hạ thể của cậu.

Dồn lực đẩy ra hai tay của người kia, Nghiêm Phong cố gắng hết sức co người lại vào góc tường, bây giờ cậu muốn tranh thủ thời gian để khôi phục sức lực cùng thần trí.

“Con mẹ nói! Đồ lai căng này! Ngoan ngoãn chút cho tao! Biết điều một chút để bọn tao sướng khoái! Sau này bọn tao sẽ chăm sóc mày thật tốt. Bằng không đợi bọn tao thống khoái xong, sẽ đánh mày thành tàn phế đó!”

Nghiêm Phong khinh bỉ nhìn gã trai này một cái, cậu nghiêng đầu nhìn Fields đang vội vã thu hồi ánh mắt, sau khi chạy đi cũng không quay lại nhìn một cái mà vội vàng chạy trốn chết, giờ mới hiểu được, hóa ra cậu bị bạn bè bán đứng.

Bạn bè? Thật nực cười. Ở chốn ngục tù này còn có thể quen được với bạn tốt thực sự sao?

Hơi tự giễu nhếch nhếch khóe miệng, Nghiêm Phong nhớ đến cậu bạn Dawson của mình từng nói qua, cậu quá dễ dàng tin tưởng cùng tự nguyện hi sinh vì bạn bè, sự quá mức nhiệt tình này của cậu hoàn toàn khác với vẻ bề ngoài lãnh đạm của mình.

Cho nên Dawson cũng không chỉ một lần khuyên cậu, hi vọng cậu không nên nghĩ xã hội này đơn thuần như thế, chỉ tiếc là giờ phút này bản thân cậu vẫn ăn khổ không ít.

Phất tay đẩy ra những bàn tay to đang vỗ vập hướng đến phía mình, Nghiêm Phong ngay tại chỗ lăn một vòng đến sát góc tường của nhà kho. Cậu dựa vào tường mà nhanh chóng đứng lên, cố gắng đè xuống cảm giác choáng váng trong đầu, khiến cho thần trí bản thân mau mau khôi phục ít nhiều —

Nếu để cho Mars biết được cậu quá dễ dàng mà mắc vào cái bẫy của Fields, nhất định sẽ lại lần nữa không nể nang chút nào cười nhạo cậu quá ngây thơ cho coi? Nói không chừng, Mars vừa có thể dạy dỗ cậu bằng đầu gối lại vừa ở trước mặt mình khoe khoang kinh nghiệm trong tù phong phú của hắn cho mà xem.

Cho dù như thế nào đi nữa, cậu nhất định không thể để cho người đàn ông đó coi thường mình được!

Trong lòng Nghiêm Phong đã hạ quyết tâm, yên lặng nhìn từng gương mặt đang vờ vì hưng phấn hoặc khinh miệt mà méo mó ở trước mặt, siết chặt nắm đấm.



Cậu biết, hiện tại bọn người đứng trước mặt cậu bây giờ đã không chỉ đơn giản là muốn dùng thân thể của cậu để phát tiết ham muốn nhục dục. Những gã đàn ông này không còn có thể nhẫn nhịn việc cậu một kẻ ngoại lai, một người tha hương mà có thể ở chỗ này ung dung thoả mái được, nhiều lần đánh bại những khiêu khích của chúng, làm mất hết mặt mũi cùng cái gọi là “sự phân biệt chủng tộc.”

Cho nên, Nghiêm Phong hoàn toàn có thể tưởng tượng được trận chiến này sẽ vô cùng khó khăn và nguy hiểm!

Nhưng là, cậu nhất định phải thắng!

Nghiêm Phong nhin xuống cảm giác choáng váng truyền đến nơi sau gáy, giơ tay tấn công trước. Cậu chán ghét việc bị động đứng một chỗ để người khác vây hãm mình. Hiện tại, cậu chỉ hi vọng thân thể bị thương này của mình có thể giải quyết được rắc rối, khi đó, sẽ không còn thằng nào xuất hiện thêm nữa.

Mars dễ dàng hoàn thành công việc của mình. Hắn chú ý tới thời gian còn lại cũng sắp hết, liền yên lặng đi đến một góc rút ra một điều thuốc.

Sau thời gian để đốt hết một điều thuốc, chuông điện lại vang lên. Đến thời gian về gian phòng giam nghỉ ngơi, sau đó chờ bữa trưa đến.

Mars khi gần ra khỏi công trường đột nhiên cảm thấy mí mắt nhảy liên tục, tâm thần lại có chút bất an. Hắn nhìn về phía thao trường bên kia, không thấy bóng dáng Nghiêm Phong đâu cả, trong lòng không khỏi có chút kì quái.

Bởi vì, Nghiêm Phong có một mái tóc đen khiến cậu vô cùng nổi bật giữa đám người này, hơn nữa, thằng nhóc phương Đông kia mỗi lần đều rất nghiêm túc lao động, khi chuông vừa kêu, Mars sẽ luôn nhìn thấy bóng dáng của Nghiêm Phong ở nơi cậu làm việc.

Lần này, Nghiêm Phong tại sao lại không đứng ở chỗ đó? Trong lòng Mars không hiểu sao tự nhiên cảm thấy bất an.

Sandy đi đến đây, quát kêu Mars mau trở lại phòng giam đi.

Cùng lúc đó, Mars nhìn thấy Fields đang vội vàng chạy qua trước mặt hắn. Đi vào bên trong, Fields giống như vô ý mà lại cố ý liếc nhìn hắn một cái.

Mặc dù Fields cũng không nói gì, nhưng Mars có thể từ ánh mắt bối rối cùng mang theo một chút khẩn cầu, lập tức nhận thấy có cái gì đó không đúng.

“Tôi muốn đi tìm bạn cùng phòng của mình.” Mars không chút nghĩ ngợi, đối với Sandy nói một tiếng, quay đầu hướng tới thao trường phía bên kia chạy thật nhanh.

“Đứng lại, Mars! Mày gần đây càng ngày càng quá mức rồi đó!” Sandy lớn tiếng ngăn cản Mars, nói: “Chẳng lẽ bạn cùng phòng của mày vẫn còn là một đứa con nít vẫn còn bú sữa sao? Bình thường mày đối với những phạm nhân khác như thế nào, tao không quan tâm, nhưng tao tuyệt đối không cho phép mày ở trước mặt tao không có quy tắc như vậy! Mày nhanh cùng những người khác trở về phòng giam đi! Tao không muốn sẽ phải trừng phạt mày nặng đâu đấy, nhanh lên một chút đi! Ngay bây giờ luôn đi!”

Mars gườm gườm nhìn Sandy cười lạnh một tiếng, đưa tay nhẹ đẩy giám thị ra, tiếp tục cất bước.

“Tao nói rồi, không được nhúc nhích!” Sandy bởi vì Mars ở trước mặt mọi người không chừa chút mặt mũi cho mình mà tức giận vô cùng, phạm nhân ở bốn phía xung quanh nhìn đến cảnh tượng này cũng có chút ngoài ý muốn.

Dù sao, Mars vẫn là phạm nhân, cho dù người phạm nhân này có lợi hại đến thế nào chẳng nữa, thì hắn cũng không thể cùng giám thị xung đột được. Bởi vì các phạm nhân thông minh đều hiểu, người không thể làm rách lòng nhất, đương nhiên là những giám thị không xem bọn họ ra cái khí gì cả.

Nhưng mà hiện tại, Mars quanh năm sống trong nhà tù Sarton dường như phạm vào điều cấm kị này, thật sự khiến cho mọi người nghĩ mãi không thể nào giải thích được.

“Thật xin lỗi, tôi không có nói một điều hai lần.” Mars nhìn Sandy lồi gậy cảnh sát ra, vẻ mặt chấp nhất cùng hung ác chỉ có tăng chứ không hề giảm, “Tôi nói rồi, tôi chỉ muốn tìm bạn cùng phòng của mình thôi, sau đó sẽ cùng cậu ấy cùng nhau trở về, AN TOÀN!! HAI NGƯỜI!”

Mars ở những âm cuối cùng nhấn mạnh giọng, trong đôi mắt lấp lánh có thần chột hiện lên vẻ hung ác, bén nhọn, khiến cho Sandy đang cầm gậy cảnh sát không tự chủ được lui về phía sau hai bước.

Sau đó, Sandy lấy lại tinh thần, hiểu mình vừa lộ ra thần sắc e ngại, không khỏi thẹn quá hóa giận. Gã đối với mấy đồng bạn bên cạnh gật đầu một cái, mấy giám thị đồng thời hướng phía Mars đi tới.

“Các cậu đang làm gì đó?”

Đột nhiên, tiếng nói của trưởng giám thị vang lên, khiến mấy người đang bẻ khớp xương, chuẩn bị cho Mars một bài học để hấn biết điều hơn một chút đều dừng lại.

Bởi vì đã sống trong ngục lâu năm, Mars nhìn ra vị trưởng giám thị tên Murray này cũng không giống như bọn cấp dưới của ông ta ngang ngược, làm càn mà không kiêng nể gì.

“Hắc, lão Murray, tôi chẳng qua chỉ muốn qua bên kia đem bạn cùng phòng về thôi. Bởi vì thoát nhìn công việc đã hoàn thành rồi, cũng sắp qua thời gian dùng cơm trưa, mà chưa thấy cậu ấy đâu cả.” Mars thu lại vẻ mặt hung ác, nắm tóc, cười lớn trả lời câu hỏi của trưởng giám thị.

“Vậy cậu mau đi đi.” Trưởng giám thị Murray quay đầu lại nhìn vẻ mặt không phục của đám cấp dưới, gương mặt ôn hòa giống như không nhìn ra một chút gợn sóng nào, nhưng ông rất nhanh xoay người lại, nhìn Mars nhàn nhạt nói một câu: “Nhưng cậu phải nhớ kỹ, tôi không thích mấy người ở trong địa phận của mình gây chuyện!”

“Trưởng giám thị...”

Không đợi Sandy bắt bình đang định nói điều gì đó, Mars đã vì câu nói kia của trưởng giám thị mà hành động. Hấn chạy thật nhanh xông về bên thao trường bên kia ——

Chỉ mong, Nghiêm Phong có thể chống cự được đến lúc hấn chạy đến đó!

## 4. Chương 4

Editor: Jung Tiểu Kú

Mars chạy như điên đến thao trường, chỉ cảm thấy trái tim mình chưa bao giờ đập nhanh, kịch liệt đến như thế, mà quá khứ hấn cũng chưa bao giờ có giờ phút nào khẩn trương cùng bất an như vậy. Vừa nghĩ tới Nghiêm Phong có thể có chuyện, Mars lại cảm thấy hải hùng khiếp vía.

Tại sao hấn lại không thể phát hiện tình huống của Nghiêm Phong có cái gì không đúng sớm hơn một chút chứ? Tại sao hấn không sớm nhận ra, những thằng kia sẽ không thể nhịn mà muốn ra tay với Nghiêm Phong chứ?

Ghe tởm! Sandy chết tiệt! Không biết đã nhận của lũ người biến thái kia những cái gì rồi? Vì cái gì cứ làm khó Nghiêm Phong chứ? Chắc là do bình thường tên nhóc Đông Phương kia luôn dùng ánh mắt quá kiêu ngạo, mắt cao hơn đầu nhỉ?

Mars lòng như lửa đốt, hấn không hiểu tại sao mình lại lo lắng cho cậu ta như thế? Cũng không hiểu tại sao mình lại vi phạm quy tắc trong tù, đứng ra vì người khác như thế?

Hiện tại hấn chỉ muốn xác định Nghiêm Phong bình an vô sự!

Chạy đến thao trường nhưng không phát hiện hình ảnh Nghiêm Phong, Mars trực tiếp chạy đến nhà kho cách đó không xa. Giờ phút này, có tiếng động kì lạ mơ hồ từ bên trong truyền đến ——

Người đàn ông nháy mắt thót cả tim.

“Rầm!” một tiếng, dùng sức kéo cửa sắt ra, Mars thấy trên đất có mấy gã đàn ông, Nghiêm Phong lão đảo muốn ngã, lắc lư thân thể lui về phía sau hai bước.

Hai gã trai cường tráng miệng hùm gan sứa chỉ dừng lại ngăn ngui có mấy giây, ngay sau đó một trước một sau hướng Nghiêm Phong đánh tới.

“Chúng mày đang làm cái gì thế?” Mars rống lên một tiếng lớn, định xông lên phía trước giúp đỡ.

Nghiêm Phong nhìn như chống đỡ không nổi nhưng lại bị tiếng rống này làm cho đánh tỉnh rất nhiều, cậu đột nhiên ngẩng đầu rất mạnh, vươn tay trái ra đè lại lưng của gã đàn ông trước mặt, đem thân người đối phương đè mạnh xuống, cùng lúc đó, Nghiêm Phong nhanh như chớp tung ra một nắm đấm nữa, nhằm ngay giữa sống mũi của người đàn ông da trắng còn lại.

Bước chân của Mars không khỏi chậm lại, hắn thấy Nghiêm Phong thừa dịp người kia bịt chặt mũi tru lên và té xuống đất, lập tức nhấc chân đá mạnh gã, khiến gã nằm đè lên người còn lại, tiếp theo lại rút khủy tay về, tiếp tục bổ thêm mấy đòn thật mạnh nữa.

Trong nháy mắt, Nghiêm Phong hạ được hai kẻ thù cuối cùng, bản thân cũng nặng nề ngã xuống đất.

“Bọn mày xem ra căn bản không coi lời nói của tao ra gì!” Mars nhìn đám người đang nằm trên mặt đất, những người này lạnh run người nhìn hắn từng bước đi tới, khi đến chỗ gã phạm nhân cách hắn gần nhất, nhấc chân, không một tiếng động, đem xương chân người nọ đập vỡ.

“Thật sự... xin lỗi...Mar...Mars... xin mày đừng hiểu lầm...” Một phạm nhân lúc này kêu to thê thảm vô cùng, mấy gã khác thì sắc mặt đại biến, cuống quýt giải thích.

“Hiểu lầm, phải không?” Mars cười lạnh mấy tiếng, hắn nhìn những vết thương chi chít trên người Nghiêm Phong cùng với áo xống xộc xệch, không nghiêm chỉnh, lửa giận trong lòng không hiểu sao không ngừng bốc lên.

“Dạ, đúng vậy đó... Mars, bọn tao chẳng qua chỉ là ... là muốn dạy cho thằng tạp chủng này một bài học, cho nó biết một chút quy củ của nhà tù, thật sự không phải cố ý làm trái mệnh lệnh của mày...”

Tai của Mars thì nghe tiếng cầu khẩn xin khoan dung của các phạm nhân, mắt lại nhìn đến miệng Nghiêm Phong nôn ra một ngụm máu tươi, tựa hồ như bị thương không nhẹ. Tim của hắn bỗng nhiên thất lại, lúc này đây trong lòng hắn chỉ có vô cùng tức giận cùng thương tiếc không thể nào lý giải được.

Nhưng giờ phút này hắn chỉ hành động theo cảm tính, Mars cũng không hiểu lý trí của hắn đã chạy đi nơi nào rồi. Cảm giác duy nhất của hắn lúc này, là hắn phải nhanh chóng đi về phía Nghiêm Phong, ngồi xổm xuống bên cạnh người thanh niên Đông Phương tóc đen.

“Hừ, chẳng lẽ chúng mày không biết, cậu ấy là người của tao sao?” nâng đầu Nghiêm Phong lên, Mars trầm giọng nói khiến tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

Bất quá, đột nhiên nói ra những lời này, người đàn ông tóc đỏ tựa hồ cũng không nhận ra có cái gì không ổn cả.

“Chúng mày dám đụng vào cậu ấy, có phải hay không muốn tìm cái chết hả?” Mars nói tiếp, sau đó lạnh lùng quét qua những phạm nhân dường như đang vô cùng khiếp sợ, vẻ mặt âm ngoan cùng nghiêm túc chứng minh hắn tuyệt đối không hề nói láo.

“Sao, làm sao có thể? Tao, bọn tao cũng biết, mày căn bản không thích đàn ông...” Bởi vì thực sự quá kinh ngạc, lại bị Nghiêm Phong đánh ngã, đang gục dưới đất, không nhìn được cùng nhau kêu lên kinh ngạc.

“Hừ, không tin sao?” Mars nói tới đây, cúi đầu nhìn Nghiêm Phong bởi vì toàn bộ sức lực đều đem ra dùng hết nên không thể mở miệng phản bác được, còn có vẻ mặt thanh niên vừa oán giận, vừa lo lắng kia nữa, hắn không khỏi đề xuống một chút tức giận, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy mọi chuyện đang phát triển theo hướng vô cùng thú vị.

Nghĩ tới đây, Mars cầm vạt áo trước ngực của Nghiêm Phong lên, dường như cũng chẳng có chút suy nghĩ nào, cúi đầu cắn lên môi Nghiêm Phong. Tự nhiên, Mars ngay lúc này cảm thấy thân thể Nghiêm Phong run mạnh, cánh tay không còn chút lực nào không biết từ đâu đẩy mạnh vai của người đang ở trên mình ra.

Nhưng động tác của Nghiêm Phong, người hiện tại không còn chút sức lực nào, ở trong mắt mọi người giống như chủ động khoác lên vai Mars, ở thời khắc nóng bỏng này đáp lại người nam nhân cũng mạnh mẽ như

vậy.

Cho nên Mars nhất thời phần khích, muốn giỡn hơn nữa, hấn nâng eo Nghiêm Phong lên, để thân thể mềm nhũn của người kia dính sát vào \*\*\*g ngực mình, đồng thời vươn đầu lưỡi xâm nhập vào sâu trong khoang miệng Nghiêm Phong, có chút ác ý, có chút khoe khoang mà quấy động, hôn lại càng kịch liệt hơn.

Tất cả phạm nhân tại chỗ ngây người như phỗng, bọn họ căn bản không nghĩ tới Mars luôn luôn không thích đàn ông lại đối với Nghiêm Phong có hứng thú đặc biệt như thế. Hơn nữa, hành vi quấy rối \*\*\* trong ngực tù này, đại đa số chỉ là không thể thuận lợi mà phát tiết lửa lòng trên người của phụ nữ, không thể làm gì khác hơn là xâm phạm cùng cướp đoạt những người cùng giới tính có chút nhan sắc.

Loại địa phương này, căn bản không có người sẽ đi hôn sâu người khác như Mars.

Xem ra Nghiêm Phong ở trong lòng Mars quả thật không giống những người bình thường!

Ý thức được điểm này, các phạm nhân từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, toàn bộ không rét mà run, sợ vô cùng, cực kỳ sợ hãi nắm đấm của Mars có thể chỉ trong một giây sau có thể hời hợt trên người bọn họ.

Nhưng sau khi Mars buông Nghiêm Phong không còn chút khí lực nào ra, căn bản không để ý tới những gương mặt cắt không còn giọt máu nào đang nằm ngổn ngang ở kia, hấn chẳng qua chỉ cúi người xuống, đặt tay trái ở dưới đầu gối của Nghiêm Phong, tay phải đi ra phía sau, xoa lưng, ôm chặt người kia vào lòng, thoáng cái bế Nghiêm Phong từ dưới đất lên.

“Cảnh cáo bọn mày, sau này còn dám ra tay với cậu ấy, tao sẽ đánh nát óc ra đó!” Ném lại những lời này xong, tâm tình đột nhiên tốt vô cùng, Mars ôm lấy Nghiêm Phong, bước ra khỏi kho hàng.

Các phạm nhân đang nằm trên mặt đất hai mắt nhìn nhau, trong lòng tất cả đều kêu xui rồi ——

Mars kia, trước đây làm gì có nói Nghiêm Phong là “đàn bà” của mình đâu? Nếu sớm biết Mars đối với đàn ông cũng có hứng thú thì có cho vàng bọn chúng cũng không dám đụng đến Nghiêm Phong. Hức!

Mang theo Nghiêm Phong trực tiếp quay trở về phòng giam, Mars không để ý bữa trưa liệu có đồn tin gì không, dù sao hấn không đến thì chút nữa đám phạm nhân sẽ mang cơm đến.

“Bịch!”

Nghiêm Phong được Mars nhẹ nhàng thả lên giường, khôi phục lại khá nhiều sức. Cho nên cậu lập tức cho Mars đang rút tay về một cái bạt tai, chỉ tiếc sức của cậu lần này cùng với sức như lúc này đánh mấy tên kia hoàn toàn khác xa nhau, cho nên Mars hoàn toàn không để ý, trong mắt chỉ hiện lên nét cười.

“Anh nói ai là .... người của anh chứ?” Sau khi Nghiêm Phong tung ra một cái bạt tai, lại nặng nề thở dốc, lúc này mới đem những lời định nói tiếp tục: “Anh lại dám trắng trợn nói những lời con mẹ nó dối trá như thế này, có cảm thấy buồn nôn hay không hả?”

“Tôi nghĩ cậu hiện tại không có chút sức lực nào, chắc chắn muốn đánh nhau với tôi một trận chứ?” Mars cười híp mắt nhìn về mặt âm trầm của Nghiêm Phong, vươn bàn tay to ra vuốt vuốt mái tóc đen lộn xộn của cậu, “Tôi mới vừa rồi là đang bảo vệ cậu!”

“Tôi không cần! Tôi đều đánh tất cả bọn chúng ngã hết xuống đất cả rồi!” Nghiêm Phong kiêu ngạo mà siết chặt nắm đấm.

“Lần này cậu thắng, nhưng ai biết lần sau, lần sau nữa thì sao?” Mars không hề cười mà thực sự nghiêm túc hỏi ngược lại.

“Nếu như ai dám đụng đến tôi, nhất định tôi sẽ không khách khí đối với hấn.” Nghiêm Phong tự tin nói: “Tôi có thể làm cho họ thấy khó mà rút lui.”

“Tôi tin cậu tuyệt đối có loại năng lực kia, nhưng mà, tôi không cho phép cậu làm như vậy.” Mars nhìn Nghiêm Phong, trầm giọng nói.

Nghiêm Phong nghe vậy, quay đầu nhìn chằm chằm Mars, trong mắt không tránh khỏi sáng lên.

“Nói thật, hiện tại tôi thật sự có chút bá phục cậu. Bởi vì tôi ở đây nhiều như vậy còn chưa từng thấy qua người nào mạnh giống như cậu đó. Nhưng là, tôi không thể để cậu và tôi ở địa vị ngang hàng nhau được.

Nếu như một lần nữa lại mặc kệ cậu, chắc cũng sẽ có người vì quả đấm của mình mà thừa nhận, thật ra thì cậu vô cùng tàn khốc... giống như lần đầu tiên tôi đến nhà tù này vậy.”

“Hmm! Người khác suy nghĩ điều gì tôi không rảnh mà quan tâm, tôi cũng không muốn nghiên cứu địa vị của anh trong nhà tù Sarton này.” Nghiêm Phong hiểu rõ ý tứ của Mars, cậu không nhin được nhượng nhượng lòng mày, mang theo giọng điệu giễu cợt, “Lại nói tiếp, tôi không muốn qua lại với bất kì ai. Chẳng lẽ, anh sợ tôi sao?”

“Ha ha ha, tôi khuyên cậu đừng quá tự cao tự đại như vậy.” Mars lần nữa cười to, nhưng trong ánh mắt hằn lại có chút gì đó đáng sợ vô cùng.

Nghiêm Phong biết, nên nói là một nước không thể có hai vua, Mars nhìn qua chỉ có một mình, nhưng sau lưng nhất định sẽ có một thế lực nào đó chống lưng, chỉ bất quá người đàn ông này không biểu hiện trước mặt hấn mà thôi, bởi vì hiện tại căn bản ở nơi này không có bất kì ai có thể làm địa vị của Mars bị lung lay cả.

Nhưng là ngày sau nếu có người hướng tới Nghiêm Phong, dần dần sẽ tạo nên một thế lực mới. Nếu song phương phát sinh tranh chấp hoặc mâu thuẫn lợi ích thì sẽ vô cùng phiền toái. Cho nên Mars tuyệt đối sẽ không cho phép Nghiêm Phong bộc lộ rõ ràng năng lực của mình, hấn sẽ đem ý định này của cậu bóp chẹt từ trong trứng nước, tuyệt đối sẽ không để người khác biết Nghiêm Phong là người không dễ chọc vào ——

Bởi vì thế lực hiện tại của Mars, chính là dựa vào đánh nhau từ sau khi vào tù mà hình thành.

“Chỉ cần những thằng kia không chọc đến tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ ra tay đánh trả.” Nghiêm Phong thấp giọng nói, lại nhìn Mars một cái, trong mắt là nhàn nhạt giễu cợt cùng với sự tức giận cố gắng được đè nén, “Về những lời điên khùng anh vừa nói điên mà thốt ra kia, có ngày tôi nhất định sẽ trả đũa lại anh!”

Thoạt nhìn Mars không hề để tâm những lời đe dọa độc ác của Nghiêm Phong, trên mặt hấn một lần nữa lại bày ra bộ mặt tươi cười, khom lưng vén cái áo tù của Nghiêm Phong lên, xem xét vết thương của bạn cùng phòng.

Nghiêm Phong nhăn chặt lông mày, nhưng cậu không hề từ chối ý tốt của Mars. Cậu mơ hồ cảm thấy, người đàn ông tóc đỏ hung hãn này hôn mình trước mặt mọi người thật ra thì cũng không có mang theo ý niệm \*\*\* tà cùng ý tứ sỉ nhục mình. Hiện tại, hai mắt Mars long lanh, trong đôi con ngươi đó thật sự không hề có chút khinh bỉ cùng \*\*\* loạn nào.

Cho nên, sức lực Nghiêm Phong cũng không thể khôi phục lại một cách nhanh chóng được nên cũng không ngăn cản Mars xem xét thân thể mình.

“Không nghĩ tới, làn da của cậu so với đàn bà còn trơn nhẵn hơn nha, nhưng mà sao cậu có thể đánh như vậy?!” vén cái áo tù của Nghiêm Phong lên thấy trên da thịt trắng nõn đầy vết thương xanh tím, Mars ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bất quá, bây giờ cậu không phải là đối thủ của tôi.”

Nghiêm Phong không nói gì, ánh mắt trở nên sắc bén hơn vài phần, cho nên Mars không tự chủ được, thuận tiện dừng động tác nắm bả vai Nghiêm Phong lại, trong đầu tự nhiên nảy ra ý tưởng đùa cợt.

Bất quá, Mars hiện tại lại nhìn thấy, xương quai xanh xinh đẹp, cùng vương vức dưới cổ, còn có đường cong thân thể vừa mới rồi vô cùng dũng mãnh mà không hề mất vẻ duyên dáng...

Không nghĩ ngờ chút nào nữa, bày ra trước mắt Mars hiện tại chính là một thân thể vô cùng hoàn mỹ, vô luận khi nó tràn đầy sức sống hay là khi thể hiện sự co giãn, mềm dẻo, cũng đều nổi bật, luôn hấp dẫn một cách kì lạ đối với người khác. Lại càng không cần phải nói đến, nhích gần đến chỗ Nghiêm Phong có thể ngửi thấy trên người cậu có mùi vị thơm mát nhàn nhạt đặc biệt của người đàn ông ——

Khó trách lũ biến thái kia lại khao khát như thế, vẫn luôn chăm chăm nhìn ngó cơ thể Nghiêm Phong.

“Làm sao? Không phục? Nếu như tôi bị người đánh trộm, tôi sẽ nghĩ cách đánh vào gáy người đó, mà không hề tàn bạo như vậy.” Mars rất nhanh lấy lại tinh thần, dừng lại suy nghĩ không lành mạnh kia, xấu hổ cười cười nói. Đồng thời hấn cũng thấy sau gáy Nghiêm Phong cũng bị thương, lông mày không tự giác, nhăn lại thành một đoàn.

“Anh cho rằng tất cả người trên thế giới này đều là một tên quái thú chỉ dựa vào một thân cây mạnh như anh sao?” Nghiêm Phong trả lời một cách mỉa mai, đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng đầu, hai mắt chợt biến thành màu đen, cậu không thể làm gì khác là dừng câu chuyện lại.

“Cậu tốt nhất là đi đến bệnh xá xem bệnh đi.” Mars vừa nói, vừa cúi đầu định dang tay ôm lấy eo Nghiêm Phong, nhưng bị bàn tay Nghiêm Phong lạnh lùng đẩy ra, ngẩng đầu dùng ánh mắt vô cùng hung ác trừng trừng nhìn người đàn ông tóc đỏ đang hứng trí giúp đỡ vô cùng.

Mars thấy thế ha ha cười một tiếng, đem cánh tay đành đưa đến eo thu hồi chuyển đến khuỷu tay Nghiêm Phong, khẽ dùng sức đỡ cậu đứng lên.

Nghiêm Phong thu hồi ánh mắt gườm gườm, miễn cưỡng nhận ý tốt của hắn.

Mars sau khi báo cáo giám thị, mang theo Nghiêm Phong đi đến bệnh viện trong nhà tù. Bác sỹ người da trắng kiêu ngạo bằng bó cho người bị thương xong, phát tay ra hiệu bọn họ ra ngoài.

“Bác sỹ Charles, nhìn bộ dạng của cậu ấy như thế này, thoát nhìn có chút chấn động não chứ, ông xem xem có đúng vậy không?” Mars đợi đến khi bác sỹ dường như sắp đi, không nhịn được hỏi, chỉ vào Nghiêm Phong, trầm giọng nói.

Người bác sỹ tên Charles sau khi bị Mars nói, vẻ mặt rõ ràng hơi ngẩn ra, nhưng sau đó ông ta phát hiện trên mặt Mars lộ ra vẻ không giận mà hung, cùng với ánh mắt đang dần dần trở nên lạnh lẽo cùng nghiêm túc...

Trong lòng âm thầm kinh hãi, bác sỹ Charles lại gần nhìn Nghiêm Phong đang nằm trên giường bệnh, nói cần nghỉ ngơi hai tuần.

Cả quá trình điều trị, Nghiêm Phong trừ trả những câu hỏi đơn giản của bác sỹ ra thì những lúc còn lại đều ngậm miệng như hến. Cậu yên tĩnh nhìn hết thấy mọi chuyện Mars làm, bằng sương trong mắt dần dần giảm đi.

Từ lúc ra khỏi bệnh viện, Nghiêm Phong cảm thấy sức lực trên người đã khôi phục gần như tất cả rồi, cậu cũng không cần Mars đỡ nữa, cho nên Mars thuận tay nhét thuốc bác sỹ kê cho cầm chặt trong lòng bàn tay, để chính hắn cầm.

Hai người từ từ đi về phía phòng giam của mình, đi qua từng gian từng gian xong, phạm nhân bên trong như cũ không dám trước mặt Mars còn rõ nữa, chẳng qua ánh mắt những người đó rơi trên người hai người bọn họ càng ngày càng quái lạ, mơ hồ lộ ra chút đánh giá kinh ngạc cùng không có ý tốt.

Nghiêm Phong biết ánh mắt khác thường này của bọn họ là bởi vì những lời Mars nói lúc cứu mình. Cậu không để ý những ánh mắt xấu xa này, vẻ mặt vô cùng tự nhiên ngẩng cao đầu một trước một sau cùng Mars quay trở lại phòng giam.

“Xem ra chúng ta không thể ăn bữa trưa hôm nay rồi. Cũng may chúng ta vẫn còn một chút đồ cất giữ.” Mars chạy vội trước giường, cào cào một chút, phát hiện bên dưới gối bông tuếch, sững sốt mới nhớ ra những cái đó mấy hôm trước hắn đã ăn hết mất rồi.

Sau khi giật mình, hắn cảm thấy có cái gì đó được ném qua chỗ mình. Người đàn ông nghiêng người tránh được, nhìn chăm chăm lại, phát hiện đó là một bọc đồ ăn cùng với một chút ít bánh bích quy.

Mars quay đầu lại nhìn phát hiện Nghiêm Phong đã cởi quần áo, nằm xuống giường, khẽ nhắm mắt, cũng không liếc hắn một cái.

Những đồ ăn này có lẽ là do Nghiêm Phong trước kia cướp của hắn một nửa đây mà? Như vậy, bây giờ là đáp trả lại ơn cứu mạng của hắn sao?

Có chút ý tứ nha!

Mars nhếch miệng cười cười, hắn cũng không khách khí cầm thức ăn lên ăn liên tục, cũng không có nói cảm ơn, biểu hiện rất hiển nhiên như lúc trước khi Nghiêm Phong cướp đồ của hắn cũng thoải mái như vậy.

Nghiêm Phong nằm ở trên giường nghỉ một lúc, đợi đến khi bên kia không còn tiếng nhai thức ăn nữa, cậu mới đứng dậy định qua lấy cốc nước để uống. Song hai chân của cậu bước đi hơi lảo đảo, đầu cũng hơi choáng váng, thân mình thiếu chút nữa đã chúi về phía trước.

“Lúc bị thương không cần quá khách sáo, cậu cần gì thì cứ nói với tôi.” Mars kịp thời tiếp được thân thể lảo đảo muốn ngã của Nghiêm Phong. Hắn khó thấy được bộ dạng Nghiêm Phong yếu đuối, tay chân mềm nhũn ra như thế này, không nhịn được cất tiếng cười to.

“Cười cái gì? Chẳng lẽ anh đánh nhau chưa từng bị thương sao?” Nghiêm Phong dữ tợn trách mắng.

“Tôi mỗi lần đều là toàn thắng. Cho dù thỉnh thoảng có bị đối phương đánh trúng thì cũng sẽ không mất sức như cậu, đã thế còn phải nằm nghỉ trên giường lâu như thế nữa chứ.”

“Đó là do anh miệng rộng nói bác sỹ tôi cần nghỉ ngơi hai tuần chứ, thật ra thì vết thương của tôi không nghiêm trọng như vậy.” Nghiêm Phong không phục nói.

“Được rồi. Không cùng người kiên cường như thế này tranh cãi nữa.” Mars nhìn thấy vẻ mặt Nghiêm Phong phần nộ, tâm tình đột nhiên thật tốt, cho nên chuyển đề tài, “Hiện tại tôi hiểu được cũng không trách cậu, chỉ cần là đàn ông, cũng không muốn bị người cởi quần xuống mà chịu sỉ nhục như vậy đâu? Cho nên tôi hiểu cậu vì sao lại liều mạng với bọn họ như vậy...”

“Hừm? Nếu như anh đã nghĩ như vậy, hiện tại tôi phải vô cùng xin lỗi nói cho anh biết rằng —— anh sai lầm rồi.” Ánh mắt Nghiêm Phong lạnh lùng, chậm rãi nói chuyện.

“Vậy như thế nào?” Đối mặt với Nghiêm Phong như vậy, Mars đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút là lạ, hắn không khỏi buột miệng nói.

“Tôi khi mười bốn tuổi, đã biết tính hướng của mình. Tôi cũng không cho là một người đàn ông cam tâm tình nguyện bị một thằng đàn ông khác cởi quần là chuyện gì đáng hổ thẹn cả.” Thần sắc Nghiêm Phong không thay đổi, nhàn nhạt nói. Ngữ khí của cậu cực kỳ dứt khoát, ánh mắt so với bình thường càng trở nên đanh thép, lạnh lùng trong trẻo hơn.

“Cái...cái gì? Cậu... Ý của cậu là, cậu, cậu cũng là một người thích đàn ông sao?” Mars nhìn giống như cực kỳ kinh hãi, nhưng ngay sau đó rất nhanh phản ứng lại, lắp bắp hỏi.

“Đã như vậy, tại sao cậu phải vì từ chối làm chuyện đó với đàn ông mà ra tay đánh chết người đến nỗi bị tống vào tù như thế này? Hiện tại, cậu khi đối diện với đám người kia, cũng vì bảo vệ trinh tiết cái mông của mình mà cùng bọn họ đánh nhau? Dù sao thì cậu vẫn tiếp nhận được đàn ông mà, tại sao lại kiên trì như vậy, để cho chính mình vô cùng khổ cực?”

“Hắc! Tôi không nghĩ anh sẽ nói những lời ngu xuẩn như thế! Chẳng lẽ anh cho là, tôi sẽ thích tất cả đàn ông trên thế giới này sao? Chẳng lẽ anh cho rằng, đối với từng người đàn ông muốn mình, tôi nhất định sẽ mở chân ra sao?” Nghiêm Phong xem thường trừng mắt nhìn Mars không biết nói chuyện một cái, mặt không đổi sắc, băng lạnh nói tiếp.

“Không sao. Tôi là một người đàn ông đồng tính, nhưng thế thì thế nào? Nếu có người muốn quan hệ với tôi thì cũng phải là do chính tôi tự nguyện mới được!”

Mars không ngờ rằng Nghiêm Phong luôn luôn chống lại mấy phạm nhân đồng tính luyến ái kia thế nhưng lại thích người cùng giới, trong lúc nhất thời cảm thấy choáng váng đầu óc vô cùng. Cũng có chút mù mờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Làm sao? Chẳng lẽ anh kì thị loại người như tôi sao?”

Nghiêm Phong nghiêng đầu liếc mắt nhìn chằm chằm Mars đang không nói được tiếp nào thật lâu, ánh mắt vẫn giống như trước đây, trong suốt, dứt khoát, lúc này còn mang theo một chút phong thái bề nghệ thiên hạ (nhìn trời bằng nửa con mắt), ngạo mạn nhìn thẳng hai mắt người đàn ông tóc đỏ kia, lớn tiếng nói: “Không muốn chạm vào tôi thì xin mời bỏ tay anh ra... xin lỗi là tôi quên mất, anh tựa hồ không thích loại người như tôi.”

“Chết tiệt! Tôi không cần biết cậu là loại người gì! Tôi quản cậu thích cái gì sao? Còn có, tôi tại sao lại không dám chạm vào cậu chứ? Cậu con mẹ nó cũng không phải là vi rút chứ!” Mars lúc này hoàn toàn

lấy lại tinh thần, hần nghe những lời Nghiêm Phong nói thì vô cùng tức giận, lúc này mới trầm giọng quát: “Lại nói tiếp, tôi chỉ là không thích hậu môn của nam giới thôi, cũng không phải không biết chơi như thế nào...”

Nói tới đây, trong lòng Mars lại cả kinh, bởi vì hần trước kia nhất định thật sự sẽ không quan tâm đồng tính, lại càng không cần phải nói là sẽ không có \*\*\* ý với thân thể đàn ông hoặc là cường bức bọn họ. Bây giờ nói ra những lời không thể giải thích này, thật sự chỉ là không muốn ở trước mặt Nghiêm Phong lộ ra vẻ mặt e sợ thôi sao?

Nhìn nhìn trong đôi con ngươi xinh đẹp của Nghiêm Phong hơi tản đi chút ít hàn ý, chớp chớp vài ý cười nhàn nhạt khó nhận biết được, Mars không hiểu sao trong lòng mình chợt rung động. Hần cố gắng bình tĩnh, trên mặt lại bày ra vẻ mặt hung ác, dữ tợn, đem những lời muốn nói tiếp tục nói tiếp.

“Nói cho cậu biết, cậu đang hoang mang một chút cho tôi! Cậu phải nhớ kĩ là: cậu cần bản không cách nào chiến thắng tôi được! Sau này tôi sẽ không để cậu tùy tiện cùng người khác đánh nhau nữa! Nếu không, tôi thực sự sẽ hung hăng cưỡng gian cậu, khiến cho cái miệng phía dưới của cậu vĩnh viễn không dám kiêu ngạo mà to mồm như cái miệng phía trên nữa.... Dù sao, cậu cũng thích đàn ông! Đối với cậu là chuyện như thế hần không việc gì đi!”

“Cút!” Nghiêm Phong nghe Mars hung dữ uy hiếp, cậu không có sợ, ngược lại đảo mí mắt dùng giọng nói càng hung ác, càng lạnh lùng hơn để mắng người, khiến Mars giận đỏ cả mắt, hai chân định nhảy qua.

Cho nên Nghiêm Phong thừa cơ hội này thuận lợi đẩy cánh tay to khỏe của người đàn ông ra, đi tới bên bàn rót một chén nước, tu thẳng xuống bụng, kết thúc cuộc nói chuyện ngày hôm nay với Mars.

Sau đó, một đêm này không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Sáng ngày thứ hai thức dậy, Mars vẫn như cũ đối Nghiêm Phong lên tiếng chào hỏi. Người này sau khi nhận được lời đáp lại, lại nhìn thấy trong đôi mắt lạnh lùng kia của Nghiêm Phong khó có được chút ít ôn nhu nhàn nhạt nhẹ nhàng nhìn thoáng qua.

Bình an vô sự vượt qua hai tuần nghỉ dưỡng bệnh, Nghiêm Phong không để ý sự khuyên can của Mars mà cố chấp tham gia lao động tiếp, bởi vì cậu cảm thấy nếu như lại tiếp tục nằm trên giường trong phòng giam hoặc đến bệnh viện, thân thể cậu có lẽ sẽ vì buồn chán mà sinh ra nấm mốc mất. Cùng thời gian nhàm chán như thế, Nghiêm Phong vẫn cảm thấy đi ra ngoài làm việc mà hóng chút khí trời vẫn khá hơn một chút.

Mars mắt thấy Nghiêm Phong lại một lần nữa không nghe lời mình, tự nhiên sẽ luôn nói mát, trách móc, chửi rủa, luôn miệng oán hận thẳng nhóc phương Đông không biết tốt xấu mà hưởng phúc, đồng thời cũng không cho Nghiêm Phong một sắc mặt tốt.

Bất quá, đang là lúc làm việc, khóe mắt Nghiêm Phong có thể liếc thấy thân ảnh cao lớn, cường tráng của Mars, điều này khiến Nghiêm Phong cảm thấy vết thương giống như càng ngày càng tốt một cách khó giải thích.

“Anh tại sao không đi công xưởng?” Đến bữa trưa, Nghiêm Phong không nhận được ngồi đối diện Mars mở miệng thắc mắc.

“Làm công việc của đàn bà, tôi cảm thấy rất không thú vị.” Mars thờ ơ trả lời, tiếp tục nuốt trôi một viên khoai tây nho nhỏ.

“Là vậy sao?” Nghiêm Phong hồ nghi nhìn nhìn Mars, cậu vốn nghi ngờ người đàn ông này bởi vì lần trước giúp đỡ mình, đặc tội với giám thị, cho nên bị Sandy điều đi khỏi công việc nhàn hạ, cùng đến công trường bụi bặm này đào đất với mình.

Nhưng mấy ngày tiếp theo này, Nghiêm Phong phát hiện Sandy kia cùng mấy giám thị khác căn bản không hề để ý Mars đang làm cái gì, người bạn cùng phòng tóc đỏ của mình ngày ngày chỉ là ngồi dưới đất, chặm rãi, ung dung mà nghịch nghịch đất, trong miệng đều là những lời khó chịu cùng chê trách điều kiện làm việc vô cùng ác liệt.

Thỉnh thoảng Nghiêm Phong chịu không được những oán trách của Mars, quay đầu lại hung hãn nhìn hần, người đàn ông này mới chịu dừng miệng một chút, sau đó lại tiếp tục oán trách đến những điều kiện sống



này nọ.

Kể từ đó, trong lòng Nghiêm Phong biết rõ là do Mars chọn ở lại công trường, giống như vì muốn ngó chừng mình, thuận tiện giúp mình chút ít việc nặng nhọc, đồng thời cũng giúp mình tránh những phạm nhân có rắp tâm khác đối với mình.

Lúc ban đầu khi mới biết dụng ý của Mars, trong lòng Nghiêm Phong có chút khó chịu vì đối phương xem nhẹ năng lực cùng nắm đầm của mình. Cậu muốn mở miệng trách cứ Mars đừng xen vào việc của người khác, nhưng là mỗi lần thấy người đàn ông bên cạnh này thảnh thơi khi làm việc lại vô tình lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, còn có đối phương dường như cảm nhận được ánh mắt của mình, sẽ quay đầu lại cười thật tươi với cậu.

Nghiêm Phong thật sự không cách nào giận dữ mà trách mắng Mars như vậy được, mỗi khi như thế, cậu sẽ nhẹ nghiêng đầu qua, bỏ qua tiếng cười sang sảng của người đàn ông, còn có sự quan tâm không thêm che dấu cùng sự giúp đỡ tường tận kia nữa.

Có lẽ bởi những cái này, Mars không có lưu ý trong con người của Nghiêm Phong đang rũ xuống kia không khỏi lưu động chút ít tình cảm, giống như hẳn không có phát hiện ánh mắt Nghiêm Phong nhìn hẳn so với trước kia có chút gì đó không thể nắm bắt, dần dần trở nên có chút phức tạp.

## 5. Chương 5

Editor: Jung Tiểu Kú

Bất giác, Nghiêm Phong đã ở lại trong tù vài ngày này khiến cậu đã quen với cuộc sống ở nơi này, các phạm nhân bởi vì e sợ nắm đầm của Mars, tạm thời không đi quấy rầy cậu, hết thấy coi như yên ổn đi.

Tuy nhiên vẫn có một chút, trước mắt Nghiêm Phong vẫn có cảm giác không được tự nhiên. Cậu cảm thấy phòng tắm trong nhà tù thật sự không thể nào có thể gọi là tốt được. Bởi vì, loại nơi như thế này dù sao cũng sẽ không thoải mái như ở nhà, các phạm nhân đều phải sử dụng phong tắm tập thể.

Mặc dù tính hướng của Nghiêm Phong là có thể tiếp nhận đàn ông, cậu cũng không sợ những thằng cha này hướng chú ý đến mình, nhưng là cậu thực sự không thích những ánh mắt sáng quắc mang theo \*\*\* ý đang nhìn chằm chằm thân thể đang bại lộ của mình.

Mặc dù hiện tại những tên kia không trực tiếp ra tay nhưng mỗi khi bọn họ thấy Nghiêm Phong cởi quần áo ra, liền không thể nhịn được lớn tiếng huýt sáo, thậm chí còn có người nói những lời nói vô cùng hạ lưu.

Cho nên Nghiêm Phong lần này lại không tuân theo những quy định mà Mars đặt ra là không được tự mình đánh nhau, cùng những người đàn ông nhằm chán này ra tay. Sau mấy lần như thế, vì tránh những cuộc đánh nhau không cần thiết này, bình thường Nghiêm Phong vẫn lựa chọn vào phòng tắm cuối cùng.

Ngay lúc này đây, có thể cùng Nghiêm Phong tắm một chỗ, dĩ nhiên chỉ có Mars ——

Ai bảo bọn họ gần đây luôn “Ra song vào phòng, đều không muốn chia lìa”, ngay cả thời gian cùng địa điểm công việc đều giống nhau như thế?

Hôm nay cũng không ngoại lệ, chờ các phạm nhân tắm xong hết rồi, Nghiêm Phong với Mars cùng nhau đi vào nhà tắm. Rất xa, khá nhiều tiếng cười cợt lỗ mãng cùng những suy đoán không trong sáng đối với bọn họ liếc mắt nhìn qua. Nhưng không có một người nào dám ở trước mặt Mars mà làm bậy, cho nên Nghiêm Phong biết những người đó không dám vào lúc này đâu.

Nghiêm Phong hiểu cho dù nắm đầm của mình lợi hại đến đâu chẳng nữa, nhưng trong lòng những gã kia, giờ này khắc này nếu không có Mars ở bên cạnh hung bạo khiến người khác sợ hãi thì chúng cũng sẽ không yên phận.

Cho nên, Nghiêm Phong lưu ý đến bọn họ, chỉ cần cậu so với Mars không thua kém mấy là được rồi.

“Hmmm! Cậu thoát nhìn như một sinh viên đại học, tắm qua loa như vậy, động tác so với tôi còn nhanh hơn nữa! Như vậy, cậu có thể tắm sạch hay sao?” Mars biết hẳn là người duy nhất Nghiêm Phong không

bài xích, còn là người vô cùng tín nhiệm, trong lòng không biết làm sao, thậm chí còn có chút ý nghĩ muốn đùa giỡn một chút.

Bất quá, trong miệng người đàn ông này sẽ không thừa nhận điều đó, ngược lại vô cùng thích thú cùng Nghiêm Phong nói giỡn, giống như hẳn cảm thấy có thể trêu chọc Nghiêm Phong cả ngày nghiêm mặt khiến cậu ta tức giận là một chuyện vô cùng thú vị.

“Xin anh hãy im lặng giùm đi! Anh không nói lời nào không ai nghĩ anh câm đâu!” Nghiêm Phong tà tà liếc xéo Mars một cái, nhẹ nhàng nói: “Động tác của anh nếu không nhanh lên, bọn người Sandy lại tìm đến gây chuyện bây giờ!”

“Chết tiệt! Ai bảo cậu nhất định phải là người cuối cùng vào phòng tắm chứ. Nếu không tôi vẫn có thể từ từ hưởng thụ.” Mars thô thanh thô khí cứ oán trách, bất quá trong lòng hẳn thật ra cũng chẳng để ý.

“Không ai bắt anh phải tắm lúc này cả!” Nghiêm Phong lãnh đạm nhú nhú lông mày.

“Cậu, tên nhóc phương Đông hư hỏng chẳng phân biệt tốt xấu! Chẳng lẽ cậu muốn để bọn phạm nhân kia cưỡng \*\*\* thì mới hài lòng hả? Cậu có biết hay không, tôi làm như vậy cũng là vì muốn bảo vệ cậu...”

“Tôi nói rồi, không cần anh xen vào việc của người khác!”

Mars nhất thời ghen lời, hẳn phì phò quay đầu, nhìn thấy Nghiêm Phong đang hung hăng dùng sức trừng mắt liếc hẳn một cái. Trong nháy mắt này, hẳn cảm thấy có phải mình hoa mắt không? Bởi vì hẳn phát hiện trong đôi con ngươi của Nghiêm Phong ngoài oán giận còn giống như có thêm chút gì đó khác.

Nghiêm Phong mạnh mẽ như vậy, mới vừa rồi dùng ánh mắt lẳng trì như thế nhìn hẳn, thế nhưng hình như còn chút ít, rất nhạt, rất nhạt quỵến rũ?

Không phải là nhìn nhầm chứ? Đại não của Mars nóng lên, có chút thấp thỏm, bất an.

Hắn cảm giác gần đây mình không còn bình thường như trước nữa?! Nếu như mới vừa rồi người dùng ánh mắt đó trừng hẳn không phải là Nghiêm Phong mà là một gã đàn ông ẻo lả khác trong tù khi người khác nhìn là muốn thương thì nhất định hẳn đã rất khó chịu mà sớm vung nắm đấm cho người nọ nằm bò ra đất lẫn lộn rồi.

Nhưng là bây giờ người nhìn hẳn như thế là Nghiêm Phong, trong đầu Mars bắt đầu hò hét loạn cả lên, đột nhiên trong lòng có chút ngứa ngáy.

Sau khi lấy lại tinh thần, Mars vì che dấu loại cảm giác lúng túng kèm theo chút kinh ngạc này nên lập tức nói sang chuyện khác, thuận tiện càng thêm đùa giỡn quá đáng.

“Này, tôi đang suy nghĩ, có phải nơi đó của cậu quá nhỏ hay không? Cho nên mỗi lần tắm rửa, thường cố ý đến cuối cùng mới tiến vào, không muốn trước mặt mọi người lấy ra “thằng nhỏ” để tránh phải xấu hổ?” Vừa nói vừa xấu xa cười thật to, lại còn dùng cùi trỏ đụng đụng Nghiêm Phong ở bên cạnh, nhìn thật sự thân mật.

“Hô ——”

Nghiêm Phong vẫn hơi nghiêng nghiêng người chuyên tâm tắm tấp, bởi vì đụng chạm của Mars mà đột nhiên xoay người lại, cử động đột ngột này khiến Mars khẽ ngẩn người.

Tự nhiên, tiếng cười phóng khoáng kèm theo ý tứ hàm xúc nhàn nhạt đột nhiên im bật. Mars lúc này mới chú ý tới mình cùng Nghiêm Phong đang hết sức gần bó, thân thể sáng bóng trước mắt khiến hẳn có cảm giác choáng váng đầu óc.

Giống như nhìn ra vẻ mặt khác thường của Mars, Nghiêm Phong chậm chạp lấy khăn bông trong chậu vẩy quanh phần dưới lưng của mình, miễn cưỡng thì cũng có thể che đậy được bộ vị tư ẩn; người đàn ông tóc đỏ kia lúc này đột nhiên ngẩng người, giống như tượng gỗ, không hề nhúc nhích, hai con mắt vô thức chú ý tới nhất cử nhất động của Nghiêm Phong.

Chậm chậm nhìn từ đường cong nơi eo Nghiêm Phong lên, Mars thấy giọt nước trong suốt đọng trên mái tóc đen ướt nhẹp của y, từ từ nhỏ giọt, trượt dần xuống \*\*\*g ngực cân xứng, chắc chắn.

Dần dần, những giọt nước trong suốt cuối cùng đã tan biến, dấu vết còn sót lại là những hạt nước li ti quanh đường cong duyên dáng trên thân thể của Nghiêm Phong, theo động tác của cậu mà khẽ di chuyển.

Mars đột nhiên cảm giác cổ họng mình có chút khô nóng, những làn gió hiem hoi trong phòng tắm giờ phút này càng làm mọi thứ như nóng lên ——

Hắn không phải không thừa nhận, hiện tại đôi con ngươi của Nghiêm Phong bị tóc ướt che kín, khiến tia nghiêm túc cùng sắc bén thường ngày như giảm đi rất nhiều, làm hắn cảm thấy cậu dường như trở nên mềm mại, cùng ôn hòa hơn vài phần.

Này, chẳng lẽ cũng là ảo giác của hắn hay sao?

“Anh nói, ‘cậu nhóc’ của tôi nhỏ?” Nghiêm Phong nghe được câu mới nói kia của Mars, cậu lúc này lại không hề tức giận chút nào, ngược lại còn nghiêng người về phía người đàn ông kia, quan sát hắn, trong mắt lóe lên tia cười khê không thể nắm bắt được, “Vậy chúng ta đến so một chút xem ‘cực cương’ của người nào lớn hơn nào?”

“A?” trong lúc nhất thời, Mars không kịp phản ứng, bởi vì trong ấn tượng của hắn, Nghiêm Phong không phải là người có thể làm nên chuyện nhàm chán như thế này. Nhưng sắc mặt của hắn ngay sau đó lại khôi phục như thường, dù hắn có cận kề cái chết thì ở trước mặt Nghiêm Phong nhất định sẽ không lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

“Làm sao? Anh sợ?” Nghiêm Phong cong khóe miệng.

“Chết tiệt! Tất cả đều là đàn ông, tôi sợ cái gì chứ? Cậu vẫn là nên lo lắng ‘cậu nhóc’ của mình quá nhỏ đi, ha ha ha!” Mars vừa nói vừa xoay người lại nhìn Nghiêm Phong, hùng hổ đứng thẳng lên, phô bày thân thể cường tráng, khỏe đẹp của mình. Tự nhiên, cũng lộ ra hình dáng sinh thực khí (cái đó đó:”>) vô cùng to lớn.

“Như thế nào? Hiện tại cậu đã biết sự chênh lệch giữa tôi và cậu rồi chứ?” Hai tay của Mars chống nạnh, dương dương tự đắc hỏi người đàn ông tóc đen đang đứng trước mặt mình.

Nghiêm Phong dùng ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn hạ thân của Mars, nhưng ngay sau đó trên mặt lộ ra sự miệt thị rõ ràng.

“Về mặt này của cậu là có ý gì hả? Tôi không tin ‘cậu nhóc’ của cậu có thể to hơn của tôi!” Bởi vì ánh mắt của Nghiêm Phong làm Mars cảm thấy bị xúc phạm tự tôn nghiêm trọng cho nên vì thẹn quá thành giận, hắn tức giận đi lên mấy bước, bàn tay to không chút do dự hướng về phía trước chop tới, một tay giật ra khăn lông bên hông của Nghiêm Phong, còn hai con mắt thì sáng quắc, nhìn chòng chọc về phía hạ thân của người đàn ông tóc đen.

“Hmm! Tôi tưởng của cậu phải như thế nào đó chứ, thì ra là, ‘cậu nhóc’ của cậu cùng của tôi ... không khác nhau lắm!... Không! Phải nói là của cậu nhìn nhỏ hơn so với của tôi nhiều lắm đấy!” Mars thực sự nhìn chằm chằm một chút nữa, giống như càng ngày càng tiến tới gần cạnh Nghiêm Phong hơn, đưa tay cầm lên phần thân của đối phương cùng hướng đến sinh thực khí của mình khoa chân múa tay một chút, (thực sự nghiêm túc nghiên cứu độ to của chúng =)))))))))) cuối cùng mới đưa ra kết luận như vậy!

Bất quá, Mars lập tức cảm thấy không khí trong phòng tắm có chút cổ quái, hắn đột nhiên lấy lại tinh thần, bắt mình phải thanh tỉnh: hắn thế nhưng lại thực cẩn thận nhìn ngắm bộ phận sinh dục của một người đồng tính?!

Hơn nữa, Mars chú ý tới, ngày xưa hắn đối với cơ thể đồng tính bài xích vô cùng thế nhưng tựa hồ cùng hiện tại không giống nhau, hắn lại nhìn đến khí quan trên người mình, chỉ là trong lòng có chút không được tự nhiên, sau đó cảm giác gì cũng không có ——

Dường như người đứng đối mặt với hắn chỉ cần là Nghiêm Phong, nguyên tắc cùng kiên trì trước kia tựa hồ hoàn toàn không có tác dụng.

Từ từ quay đầu, Mars nhìn thẳng vào Nghiêm Phong, phát hiện đôi con ngươi đen nháy của người bên cạnh lúc này có một thứ ánh sáng rạng rỡ, tức giận cùng lạnh lùng trong đôi mắt này trước kia, cho dù trong

đó có ý cười châm biếm càng ngày càng nhiều thì vẫn khiến hắn không giải thích được mà cảm thấy trong ngực mình một cổ ấm áp đang dần dần lan ra.

Kì quái! Hiện tại Nghiêm Phong vì sao thoát nhìn cũng cổ quái, càng thêm khó nắm bắt hơn rồi?

Mars chăm chăm nhìn người trước mặt này, hai mắt cao hơn người nọ khề không tự chủ được mà buông xuống, dừng lại trên gương mặt không nhúc nhích của người đàn ông tóc đen đang ngược lên nhìn hắn, cậu có sống mũi cao thẳng, xinh xắn.

“Anh không cần dùng sức nắm lấy chỗ đó của tôi như thế đâu. Bởi vì dù không có sự “trợ giúp” của anh thì “cậu nhóc” của tôi cũng to hơn cái thứ đồ chỉ như con giun của ai đó rồi!” Nghiêm Phong nhàn nhạt nói.

“Con mẹ nó, cậu nói cái gì?” Mars quát lên một tiếng, một lần nữa tập trung suy nghĩ mới phát giác ngón tay của mình thế nhưng không chịu sự điều khiển của não bộ, vô ý mà như cố ý xoa nắn tinh khí của Nghiêm Phong, ... bởi vì loại tư thế mập mờ này, ám muội này, hạ thể của mình cũng dần dần cương lên.

“Anh đã muốn cần kíp như thế, vậy tôi cũng sẽ giúp anh một chút. Bởi vì...” Nghiêm Phong chọn chọn lông mày, trong mắt xoẹt qua tia nhìn sắc bén, “Con người của tôi, luôn luôn rất công bằng.”

“Cái gì...” Mars còn chưa hỏi xong, đã cảm thấy ngón tay thon dài của Nghiêm Phong cầm lấy phần thân của mình, cũng không biết làm gì mà xoa xoa nắn nắn một hồi liền khiến hắn cảm thấy thoải mái cùng kích thích không nói nên lời, làm hắn cơ hồ sắp không khống chế được, khoái cảm to lớn lan ra toàn thân, nhanh muốn bùng nổ, bật ra tiếng hét lớn như muốn cướp đoạt hết thảy mọi thứ.

“Tôi không muốn sau khi anh thua cuộc lại không hiểu vì sao, không ngừng hướng tôi mà oán trách.” Nghiêm Phong nhẹ nhàng híp mắt, hơi thở của hắn lúc này có chút không yên; cúi đầu nhìn tinh khí trong lòng bàn tay đang biến hóa kinh người, cậu không nhận được mà đối với Mars đang cúi xuống nhìn ngang tầm mắt của mình cười khế, lộ ra ý vị thâm trường.

Sau khi nhìn thấy nụ cười này của người kia thì ngơ ngẩn luôn, Nghiêm Phong kiễng chân, khề tới bên tai Mars, lòng bàn tay che biểu tượng nam tính sưng đỏ giữa chân, lấy một loại ngữ điệu vô cùng chậm chạp, lần nữa nói chuyện.

“Vật của anh, thật giống như rất cứng rắn? Nhanh như vậy... tôi còn tưởng rằng, anh rất....thăng chứ?!”

“Rõng!” Mars tức giận khó chịu quát một tiếng, hắn dùng lực gờ cái tay đang rảnh rỗi kia của mình lên ...

Đập xuống, nắm đấm của Mars không có đánh vào mặt Nghiêm Phong, hắn tựa hồ rất tức giận, chẳng qua lại đem Nghiêm Phong đẩy mạnh, ép sát trên vách tường của phòng tắm.

Sau đó, Mars đem thân thể cường tráng, nặng nề của mình đè ép trên người Nghiêm Phong, để cho tứ chi của hai người càng ngày càng đè sát vào nhau, cơ hồ không nhìn thấy bất kì kẽ hở nào ở giữa, hai người càng chặt chẽ dính sát vào nhau trong không gian chật chội của phòng tắm, cộng thêm càng thô bạo dùng ngón tay của mình khuấy động, kích thích dục vọng phát sinh bên trong thân thể hai người.

Rất nhanh, Mars cảm thấy phần thân của mình dưới lực chưởng của Nghiêm Phong càng ngày càng trở nên thô to; cùng lúc đó, hắn phát hiện Nghiêm Phong dính sát vào \*\*\*g ngực của mình đang ngày càng nóng lên, nóng lên ....

Thần trí bỗng bèn phiêu lãng mà chậm chậm cúi thấp đầu xuống, Mars phát hiện hai quả đỏ hồng trước mặt mình nhẹ nhàng rung động, thật giống như càng ngày càng phình to ra, đứng thẳng lên, những thứ đó càng làm cho đầu óc của hắn đặc quánh lại, càng ngày càng choáng váng.

Lại nhìn lên trên, Mars chú ý tới trong mắt Nghiêm Phong là nhợt nhạt ý cười. Hiện tại ở đây, ban đầu thì cùng hắn so tinh khí lớn nhỏ, sau đó là “an ủi” của bọn đàn ông, thoát nhìn giống như đang trêu chọc hắn, nhưng trong mắt vẫn mang theo nhàn nhạt châm chọc cùng cao ngạo, còn kèm theo chút ít khiêu khích cùng khinh thường....

Không giải thích được, Mars sinh ra một lại xúc động, hận không thể ngất vào cổ Nghiêm Phong, đem kích thích kia hung hãn xô xuyên qua cậu.

Mars lúc này căn bản không có tinh thần cùng thể lực để đi sâu nghiên cứu xem tại sao đột nhiên đầu óc mình lại nghĩ, muốn cùng Nghiêm Phong làm chuyện khác người, muốn cùng cậu hòa chung làm một? Hắn lại càng không có biện pháp nhớ lại những nguyên tắc của bản thân mình luôn kiên trì thực hiện từ trước đến nay, tại sao ở trước mặt Nghiêm Phong thì đầu óc của hắn lại hổng như thế? Lại buông lỏng phòng bị như thế? Dĩ nhiên, hôm nay Mars cũng tựa hồ không để ý cùng cậu tứ chi dây dưa, cùng cậu là một giống đực chân chính.

Hôm nay, trong mắt Mars chỉ có Nghiêm Phong đang dùng ánh mắt khiêu khích hắn mà thôi.

Người đàn ông phải một lần nữa thừa nhận, tên nhóc Đông phương trước mặt hắn có một thân hình cùng da dẻ với tỷ lệ phối hợp phải nói là hoàn mỹ, hơn nữa đối phương giờ phút này lại càng trở nên nhu hòa dưới ngọn đèn tranh tối tranh sáng trong phòng tắm, khiến cho thân thể trắng nõn ở trong hơi nước cùng lửa dục mà tỏa ra mùi thơm ngậy ngất, được che đậy bởi một tầng hồng phấn nhàn nhạt, làm làn da nhẵn nhụi của Nghiêm Phong lại thêm vài phần mịn hoặc, xinh đẹp ——

Như vậy, Nghiêm Phong như thế này cùng người đàn ông trong treo lạnh lùng lúc bình thường tưởng như hai người khác nhau, cậu giờ phút này dường như hoàn toàn biến thành một người khác, toàn thân tỏa ra một loại hóc môn vô cùng dễ dàng có thể kích thích thú tính nguyên thủy của loài người, khiến cho Mars không tự chủ được mà thất thần mở miệng thật lớn, sức lực trong lòng bàn tay cũng vô ý mà tăng thêm.

Hốt hoảng, người đàn ông tóc đỏ thành thực tuân theo bản năng nguyên thủy không bình thường bên trong cơ thể, thấp giọng gầm lên, dùng thân thể dũng mãnh của mình đè ép Nghiêm Phong trên vách tường, rốt cục trong tiếng thét nặng nề không thể khống chế được, đồng thời cũng thống khoái phóng ra.

Khê thở hào hển, suy nghĩ của Mars vẫn còn dừng lại ở nháy mắt cao trào đó, dư âm còn lại của khoái cảm vẫn còn rục rịch.

Hắn dường như cảm giác thân thể của mình cùng thân thể khỏe mạnh của Nghiêm Phong càng dựa sát vào nhau hơn nữa, giống như khi bọn họ còn đang hô hấp dồn dập, vẫn có thể cảm nhận được thân thể nhau đang khẽ run lên khoái cảm, còn có thể nghe được trái tim của mình nhảy loạn cả lên.

Nghiêm Phong cũng giống như thế, tâm tình có chút không yên, cậu sau khi khôi phục sức lực, chậm chậm thu lại bàn tay đang cầm tinh khí của Mars lại, ngược mắt lên nghênh tiếp đôi mắt mang theo ý tứ thăm dò hàm xúc, còn có chút mờ mịt của người đàn ông tóc đỏ.

“Mùi vị của anh...” Nghiêm Phong đem dịch thể của Mars đang dính trên tay mình bỏ vào miệng, giống như không để tâm mà vươn đầu lưỡi đỏ hồng liếm liếm, sau đó rút ra, nhẹ giọng nói với người đàn ông cường tráng đang tròn mắt, nói: “Quả nhiên tôi nếm được mùi vị gan góc của bên trong vật này nọ của ai đó.”

Tim Mars đập càng nhanh hơn, đồng thời, trong lòng nổi lên chút tức giận không hiểu được, hắn thực sự nghĩ không ra tại sao lúc này đầu óc mình lại có thể không minh bạch mà lộn xộn với một tên đồng tính này rồi làm ra loại chuyện kinh hãi, kích thích như thế chứ. Cho nên sau khi hơi khôi phục lý trí, ngoài tự trách ra, không nhin được còn muốn chửi ầm lên.

“Phòng tắm lớn như vậy, tên khốn kiếp nhà cậu làm chi mà lại đứng gần tôi như thế hả? Chẳng lẽ mong của cậu ngứa điên cuồng lắm rồi hả, muốn bị người ta thương sao?”

Nghiêm Phong nhướn lông mày cùng khóe môi dần dần hạ xuống, trong mắt cậu không còn ý cười, lạnh lùng nhìn chằm chằm Mars, cuối cùng cậu rũ mắt xuống, trực tiếp đem ánh mắt kia nhìn đến phần thân của mình đang nằm trong bàn tay của người nọ, nó vẫn chưa kịp phản ứng mà rút về.

“Anh nói không sai, nơi này vô cùng rộng rãi, nhưng anh vì sao nhất định phải dựa sát vào tôi như thế? Làm sao? Chẳng lẽ anh nghĩ muốn chối là anh không hề nghĩ như vậy sao?”

Nghiêm Phong chậm chọc nói: “Lại nói tiếp. Tôi xem anh lúc này cũng vô cùng thoải mái đi. Xem ra, bản chất của anh cũng những gã luôn tìm tôi gây phiền toái cũng không khác gì nhau!”

Tiếng nói của Nghiêm Phong vừa xong, cảm thấy một hơi thở cực kỳ nguy hiểm nhanh chóng hướng cậu tiến tới gần, nhưng cậu không có sự lựa chọn mà tránh né.

Gương mặt, khuôn mặt anh tuấn giận đến không thể kiềm chế được của Mars đang đến gần trước mặt —

Bộ dạng của người đàn ông to lớn tóc đỏ giống như Nghiêm Phong suy đoán, bỏ ra phần thân của cậu, tức giận nắm đấm dầm ra, nhưng Mars không đánh xuống mà đột nhiên giữ chặt eo của Nghiêm Phong, cho nên Nghiêm Phong cũng không chút khách khí nâng hai tay lên, giữ chặt lấy hai gò má của Mars.

Thời gian giống như khe dừng lại vài giây, hai thân thể trần truồng của hai người đàn ông gườm gườm nhìn nhau, ánh mắt cùng sắc mặt đều lộ ra vẻ vô cùng đáng sợ.

Rốt cục, Mars vẫn không nhịn được trước hành động của mình: hắn bỏ ra một cánh tay, mò dần tới sau ót của Nghiêm Phong, nắm lấy mái tóc đen nhánh ướt sũng của người trước mặt, đồng thời hung hăng dúi xuống, hắn giống như nổi điên, bộc lộ dã tính của mình, nhanh chóng đem thân thể của mình đè người cậu xuống, hung ác cắn xé đôi môi Nghiêm Phong.

Lập tức, trong miệng Mars cũng nếm được mùi vị mặn thật mặn, một loại đau đớn từ việc Nghiêm Phong dùng răng nhọn gặm cắn bờ môi hắn.

Hai người đàn ông một lần nữa dây dưa một chỗ, nước trên người bọn họ cùng mồ hôi lúc trước dính trên hạ thể đối phương —

Nguyên tưởng rằng hiện tại sẽ như bình thường, hai người bọn họ sẽ đánh nhau kịch liệt, thế nhưng lại không giải thích được mà biến thành điên cuồng hôn môi.

Hai cơ thể cường tráng đồng thời tản ra nhiệt độ nóng bỏng, lời lẽ quấy rầy cùng da thịt va chạm khiến họ rõ ràng cảm nhận được khiêu khích cùng tức giận của đối phương.

Không muốn một lần nữa bị người trước mắt chinh phục cùng hấp dẫn, Mars cùng Nghiêm Phong đều không nguyện nhắm mắt lại, bọn họ ở khoảng cách gần như thể tiếp xúc nhau, vẫn cố gắng trừng to mắt nhìn chăm chú vào đối phương.

Một giây này, thật giống như toàn thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Này, người bên trong tại sao còn chưa có ra? Động tác cũng nhanh lên một chút, đã đến giờ rồi, tao muốn tắt đèn, đóng cửa phòng tắm.”

Giám thị đứng ở ngoài phòng tắm đột nhiên lên tiếng, tách ra không khí mâu thuẫn, giằng co lại mập mờ lúc này của Mars cùng Nghiêm Phong.

Người đàn ông tóc đỏ trong nháy mắt khôi phục thần trí, hắn hung hăng đẩy Nghiêm Phong ra. Nhìn đôi môi mọng của đối phương sưng đỏ, không nhịn được lại cúi đầu mắng một tiếng, sau đó vội vàng cầm lấy quần áo chạy ra khỏi phòng tắm.

Trở lại phòng giam rồi, Mars cùng Nghiêm Phong cũng không nói thêm cái gì, trong khoảng thời gian này ánh mắt của bọn họ cũng không có nhìn nhau. Mars đến tận bây giờ vẫn không hiểu được vì sao mình lại cùng một tên đàn ông hôn nhau kịch liệt như thế ở cùng một chỗ?

Lần đầu tiên hắn trước mặt mọi người hôn Nghiêm Phong, trong đó hơn phân nửa là vui đùa, trong lúc đó ý trí vẫn mơ hồ được duy trì. Nhưng lúc này trong phòng tắm, Mars biết mình có cái gì đó không đúng.

Rõ ràng, hắn ban đầu định giống như trước đây, dùng nắm đấm để đánh vào khuôn mặt kiêu ngạo của Nghiêm Phong, khiến đối phương không dám cười lớn lối như thế trước mặt hắn như vậy nữa; rõ ràng, hắn đối thân thể đồng tính không hề có chút ham muốn nào mà....

Nhưng là khi đối mặt với Nghiêm Phong, hắn thế nhưng đầu óc lại choáng váng đến nỗi bỏ qua cả nguyên tắc, đem tính dục không có lộ ra trước mặt mọi người hoàn toàn lộ liễu, điều này nói lên điều gì?

Mars còn chưa có nghĩ đến nguyên nhân của mười mấy phút đồng hồ trước, Nghiêm Phong nói hắn cái gì mà, không “thăng” như vậy, về mặt cùng giọng nói lúc đó, trái tim lại nhịn không được mà đập liên tục. Chẳng lẽ hắn thật ra cũng không hoàn toàn giống với những gì bản thân vẫn nghĩ từ trước đến nay sao? Cho nên, hắn không tự chủ được đã giấu diếm bản tính thật sự của mình thật sâu, chỉ có trước mặt người đàn ông phương Đông kì lạ tên Nghiêm Phong này mới có thể lộ ra?

Vừa mới dao động vài giây, Mars lập tức khiến ý trí mình vững vàng lại. Bởi vì hắn cảm thấy cứ cho là bản thân sau này thực sự sẽ thay đổi sở thích đi, cũng chỉ đối diện với Nghiêm Phong mới xảy ra tình trạng đặc biệt như vậy thôi.

Cho nên, chỉ cần ngày sau ít cùng Nghiêm Phong tiếp xúc, hắn chắc sẽ không có sự thay đổi quá lớn đâu?

Chẳng qua nếu như có thể nhìn thấy gương mặt quyến rũ hoàn toàn khác lúc bình thường của Nghiêm Phong thì cũng khá là thích? Mars đột nhiên thất thần suy nghĩ.

Thế nhưng ngay sau đó, khuôn mặt đầy hắc tuyến của người đàn ông anh tuấn, nhanh nhẹn chột theo thân thể nhảy lên một cái, “bốp” một tiếng nặng nề đập vào vách tường phòng giam, đau đớn lúc này mới khiến những ý nghĩ kì lạ trong lòng biến mất.

Sau đó, Mars bắt đầu vô ý cố ý mà tránh mặt Nghiêm Phong, thời điểm đi làm việc, hắn vẫn cùng một công trường với Nghiêm Phong, nhưng lại đứng ở rất xa, lúc bọn họ ăn cơm cũng không ngồi cùng một chỗ nữa; lúc tắm, người này lại càng không bao giờ nguyện cùng Nghiêm Phong cùng một gian.

Đối mặt với tình huống như vậy, Nghiêm Phong vẫn hờ hững, trong mắt giống như chẳng có người tên là Mars, vẫn đều đặn đi làm việc, nghỉ ngơi, dùng cơm và ngủ. Cậu dùng vẻ mặt không nóng không lạnh, không nhanh không chậm khiến Mars xa xa nhìn thấy mà hận đến nghiến răng.

Mars nghĩ mãi không ra, hắn vì Nghiêm Phong tâm thần không yên, hao tổn tâm huyết như thế, nhưng mà gã đàn ông tóc đen vô tâm vô phế kia lại tựa hồ không đem hắn để trong lòng, vẫn sống thoải mái, tự tại như vậy. Như thế, hắn việc gì phải tự khiến mình không được thoải mái đây?

Đang khi Mars quyết định sau bữa ăn ngày hôm nay sẽ kết thúc những giằng co giữa hai người, khôi phục thời gian ở chung như trước, thì lời bàn luận xôn xao của mấy phạm nhân khiến hắn để ý.

“Này, bọn mày, bọn mày nói xem, thằng nhóc da vàng kia đến tột cùng là có năng lực gì kì quái thế nhỉ? Thế nhưng lại để cho Mars, một đứa không hứng thú với đàn ông lại hợp ý đến thế?” mấy phạm nhân lui vào góc phòng nhỏ giọng nói, không lưu ý đến một trong những nhân vật chính trong cuộc nói chuyện này đang đứng cách bọn họ không hề xa trong bóng tối.

“Tao cũng vậy, không cho là nó đơn giản chút nào. Trừ việc lớn lên khá xinh đẹp ... chắc công phu trên giường của nó cũng nhất định vô cùng thuần thực đúng không?”

“Không biết lúc thao nó cảm giác như thế nào nhỉ?”

“Bọn mày làm sao biết nhất định là Mars thao nó chứ?”

“Mày nói thế là sao?”

“Hắc, này còn cần nói rõ ràng ra sao? Bọn mày thử nghĩ xem, trong nhà tù Sarton này, bọn mày thừa biết Mars không thích chơi mông của đàn ông...”

“Nga, mày nói cũng không sai! Vậy thì sẽ ngược lại, bọn tao cũng không nghe nói hắn thích bị đàn ông chơi!”

“Ha ha ha, nói không chừng, phía sau của Mars thực sự đã bị thằng nhóc da vàng khai phá rồi ấy chứ. Cho nên thật ra thì người bị làm là hắn đúng không?”

“Ừ! Tao cũng cảm thấy suy đoán này có vẻ đúng hơn. Bởi vì tên nhóc da vàng kia rất mạnh! Bọn mày đừng nhìn nó cao gầy teo như thế, nhưng trong tù này, ngoại trừ Mars ra, chưa có người nào có thể một mình đánh thắng nó đâu đấy!”

“Tao xem, không chừng thằng nhóc kia có thể đã thắng Mars rồi ấy chứ, nhưng vì nó xâm phạm Mars ở trên giường cho nên tên kia mới giữ lại cho Mars chút mặt mũi, mà ở bên ngoài nhường Mars một chút!”

“Bọn mày là nói, thao thằng to con như Mars cảm giác có thoải mái không? Tao nhìn thân hình của hắn cũng vạm vỡ, chỉ là chúng ta nào dám có ý định đập vào hắn chứ?”

“Ha ha, tao làm sao biết được? Bất quá, mày nếu không sợ chết, có thể đi hỏi thằng nhóc Đông phương kia một chút. Nói không chừng, tâm tình của nó tốt nó sẽ miêu tả cẩn thận những chỗ đặc sắc cho mày nghe.”

“Ha ha ha...”

Mấy tiếng cười hèn mọn không ngừng, ánh sáng trước mặt bọn họ đột nhiên biến mất. Những người này run như cây sậy ngẩng mặt lên, nhìn thấy Mars xem ra bị chọc giận vô cùng đã lộ ra vẻ mặt dữ tợn vụn vụn kinh khủng.

“A? Mar... Mars, mà khi nào thì...”

“Rầm rầm rầm bốp!”

Mars quát lên một tiếng, căn bản là không nghe lời xin lỗi của đám người kia, đưa tay đánh mạnh về phía họ mấy cái, khiến chúng gần chết, nằm bẹp trên đất không thể nhúc nhích được.

Cuối cùng, nếu như không có sự can thiệp của mấy tên giám thị, có khi hạn tù của Mars sẽ bị tăng thêm cũng không chừng.

Nghiêm Phong ở bên kia mắt thấy Mars bị mấy giám thị hướng đến phòng tạm giam, cậu không biết mới vừa rồi xảy ra chuyện gì, trong mắt xoẹt qua vẻ lo lắng. Bất quá, ngay sau đó, ánh mắt của cậu khôi phục như cũ, đi theo một đám người đang vây quanh đó, quay đầu lại thế nhưng vẫn không thấy người đàn ông tóc đỏ đang tức giận đến điên lên đâu cả.

Hai ngày sau, Mars trở lại phòng giam, thấy trên giường của mình có hai bịch thịt bò. Hắn biết đây là đồ Nghiêm Phong tiết kiệm cho hắn hai ngày đói bụng, nhưng con giận còn sót lại không tiêu nên người đàn ông nghiêm mặt đem thịt bò ném cho Nghiêm Phong.

Hành động này khiến cho Nghiêm Phong hơi ngẩn ra, nhưng cậu không nói gì, lập tức mở bịch thịt bò ra, tận hưởng, trong miệng thản nhiên “chậc chậc” hai tiếng thở dài, Mars giận đến hai mắt đỏ bừng, ngả đầu nằm trên giường, quay mặt vào tường.

Qua vài giây đồng hồ sau, người đàn ông rốt cục bị mùi thơm của thịt bò quyến rũ quá nhịn không nổi nữa. Hắn tung người dậy, một bước nhảy đến bên giường của Nghiêm Phong, đem những gì còn sót lại của túi thịt bò cho vào miệng, ngấu nghiến nhai.

Nghiêm Phong vẫn giữ khuôn mặt cao ngạo, khinh miệt mà bĩu môi. Mars chú ý tới, hắn định như cũ trách mắng không nề tình Nghiêm Phong một phen, nhưng nghĩ đến những suy đoán hạ lưu kia của đám phạm nhân, cơn giận còn trong lòng lại một lần nữa bốc lên.

Thở phì phò quay trở lại giường của mình, nằm xuống, Mars lần này không tiếp tục cử động nữa. Trong lòng hắn âm thầm phát ra lời thề ngao độc: ngày sau mà còn nghe những lời nói như vậy nữa, hắn nhất định sẽ đem toàn bộ bọn người nói lời biến thái vô căn cứ đó đánh chết tươi hết.

## 6. Chương 6

Editor: Jung Tiểu Kú

Bình tĩnh vượt qua được một tuần, lần đầu tiên Mars đối với lời thề của mình nuốt lời. Bởi vì những suy đoán của mấy gã nhảm chán kia thật sự nhiều lắm, hắn căn bản không thể mỗi người đều đánh được!

Mặc dù các phạm nhân cũng không dám làm trò trước mặt Mars, nhưng hắn nhìn thấy ánh mắt của bọn nó, rất rõ ràng là chế nhạo nhàn nhạt, cho nên hắn biết rõ sau lưng hắn, bọn chúng nói những cái gì về mình.

Trước mặt Mars trừ cảm thấy buồn bực cùng ngột ngạt thì cũng không cố gắng lại đi suy nghĩ sâu xa hắn sẽ thay đổi như thế nào. Giờ khắc này, Mars chỉ muốn mau chóng nghĩ biện pháp để chứng minh bản thân là một người đàn ông “thực thụ”, để khiến những tin đồn thất thiệt kia nhanh chóng sụp đổ.

Cho nên lúc này, trời tối, Mars rốt cục quyết định ra tay giải quyết những phiền toái gần đây hắn gặp phải. Hắn ngã xuống giường lăn qua lộn lại, dần vật một hồi, thật vất vả đợi được đến khi tiếng vang ở xung quanh dần dần yên tĩnh lại, trong phòng giam, ánh đèn cũng đã tắt, con đường bên ngoài lờ mờ chiếu sáng, hắn lúc này mới chậm rãi bò lại bên giường của Nghiêm Phong.



“Anh muốn làm cái gì?” Nghiêm Phong cảm thấy Mars đang tiến đến gần mình, quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi.

Cậu cảm thấy hơi ngoài ý muốn, bởi vì những ngày này Mars vô tình, cố ý mà tránh cậu, cho nên Nghiêm Phong không rõ hiện tại đã trở nên như thế này, người bạn cùng phòng của mình tại sao lại cố ý đến tìm cậu như vậy.

Mars vẻ mặt trầm trọng quay đầu nhìn Nghiêm Phong, hần lần đầu tiên đối mặt với người khác mà lộ ra vẻ khó xử như thế này.

Nghiêm Phong thấy hần thật lâu không có lên tiếng, tiếp tục nhắm mắt lại, nằm xuống giữ sức. Lúc trước, Mars ở trên giường lăn lộn cậu đã chú ý đến người này khác thường. Bất quá Nghiêm Phong luôn luôn không thích nhiều chuyện, Mars không nói với mình thì cậu cũng lười đi hỏi nhiều.

“Này, cậu xem...” Mars muốn nói lại thôi, ngập ngừng nói không nên lời, trong lúc nhất thời hần cũng cảm thấy bản thân mình thật kì quái, trong lòng âm thầm đau xót tự chửi bới mình thật khác thường sao sao ấy.

“Anh muốn nói cái gì? Xin anh. Không cần áp úng nói không nên lời như thế, trẻ thế này rồi còn tới bên giường người khác ngẩng người, anh không phải là bị bệnh rồi chứ?” Nghiêm Phong không nhịn được khi thấy Mars cứ áp a áp úng, đột nhiên mở trừng mắt, lạnh lùng nói mát.

Nói xong, cậu cũng trở mình, bày ra bộ dạng không thèm để ý đến con người thần kinh kia.

“Này, cậu nói chuyện cẩn thận một chút đi nhé! Tôi đang vô cùng phiền não đây!” Mars bởi vì bị Nghiêm Phong ác liệt nói như thế, nên cắn chặt răng, cố gắng không chế bản thân không nhào tới cùng Nghiêm Phong sống mái một phen để đòi lại sự sỉ nhục này.

Nghiêm Phong đưa lưng về phía Mars, cũng không tiếp tục nói nữa. Nhưng cậu giống như ngầm đồng ý cùng đối phương, không dùng thái độ kia nói chuyện nữa, chờ Mars thu hồi vẻ mặt khó coi kia, tiếp tục mở miệng.

“Tôi muốn, tôi có nên thương cậu không, để cậu kêu to một chút, để những gã kia cũng có thể nghe thấy.... Để mấy thằng đó có thể ngậm miệng, không nói bậy nữa!”

Nghiêm Phong không để ý Mars, thế nhưng theo bản năng hần vẫn có thể cảm nhận được, người đang nằm trên giường kia khế siết chặt nắm đấm.

“Này, tôi cũng không thật muốn làm cậu, cậu không cần khẩn trương như vậy.” Mars ngồi xổm xuống, lại tiếp tục hướng đỉnh đầu Nghiêm Phong đang đặt trên gối xích lại gần thêm một chút, nhỏ giọng nói, “Mời vừa rồi tôi có nghĩ ra một ý tưởng hay!”

Mong đợi Nghiêm Phong có thể hỏi hần đó là ý kiến gì, nhưng Mars lại một lần nữa thất vọng rồi, cho nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục hạ giọng: “Cậu chỉ cần kêu hai tiếng thôi, để mọi người nghe thấy là được... chỉ cần để những thằng kia nghĩ tôi ôm cậu là được rồi...”

Nghiêm Phong “hừ” một tiếng, giơ tay lên, dùng sức kéo cái chăn mỏng bên cạnh lên đắp lút đầu mình, đồng thời, cậu đẩy mạnh Mars ra khỏi đỉnh đầu mình.

“Cút!”

“Chết tiệt!”

Mars cúi đầu mắng một tiếng, muốn động tay nhưng chẳng biết tại sao lại cố gắng đè xuống tức giận của mình, hạ giọng, dùng điệu bộ nhún nạy nhất, rầu rĩ nói: “Kể từ khi cậu tới đây, tôi vẫn luôn giúp cậu mà. Không chỉ giúp cậu tránh khỏi những gã biến thái muốn tấn công cậu, mà bình thường còn đem đồ vật được nhận chia cho cậu một nửa nữa...”

“Hiện tại, tôn nghiêm của tôi đang bị uy hiếp, sao cậu có thể ngồi yên không giúp chứ?”

Nghiêm Phong lúc này ngay cả một câu, một tiếng cũng lười cùng hần nói, đồng thời cũng không biết nên khóc hay nên cười đây, trong lòng cậu hơi oán hận con người nhảm chán Mars lại có ý nghĩ kì lạ như thế.

“Này, cậu không thể vong ân bội nghĩa như vậy! Bây giờ là thời điểm cậu nên báo đáp tôi rồi!” Mars chưa từ bỏ ý định xốc cái chăn của Nghiêm Phong lên, luôn miệng thúc giục: “Tôi chẳng qua chỉ muốn cậu kêu lên mấy tiếng thôi, cũng không thực sự cỏi quần cậu xuống mà.”

Nghiêm Phong bỗng nhiên đẩy cái chăn ra, “vọt” một tiếng, ngồi dậy, gương mặt hung tợn nhìn chằm chằm Mars: “Tôi thực sự phục anh rồi, lại có thể nghĩ đến chuyện nhảm chán như thế? Thật con mẹ nó buồn cười!”

“Cậu không cần lại lãng sang chuyện khác như thế! Nhanh trả lời một chút đi, cậu rốt cục có kêu hay không đây?” Hai mắt Mars hung tàn bắn ra bốn phía, hắn không định khách khí cùng Nghiêm Phong nữa, vẻ mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

“Tôi trước kia đã nói rồi, anh nếu có bản lãnh thì thượng, không có thì cút ngay”. Nghiêm Phong lạnh lùng hừ một tiếng, cũng lớn tiếng đáp trả lời uy hiếp của Mars, khí thế có khi còn mạnh hơn mấy lần.

Mars liền biến sắc mặt, đang muốn nói thêm gì đó, nhưng thấy Nghiêm Phong lúc này một lần nữa đã trở về giường rồi, vẫn đưa lưng về phía hắn; ngay sau đó, Nghiêm Phong lại dùng giọng điệu vô cùng khinh bỉ nói một tiếng vô cùng vang.

“Đồ vô dụng!”

“Cậu kêu hai tiếng thì mất miếng thịt nào đâu chứ? Dù sao cậu lớn lên như vậy ... tôi đem cậu thành “đàn bà” để tiết hỏa cũng không có gì đáng trách được, đúng không? Tại sao tôi lại bị mấy gã kia nói bị cậu...” Mars nói tới đây, trong lòng vô cùng tức giận. Hắn dừng lại câu chuyện, khom lưng chế trụ hai vai Nghiêm Phong để cậu dính chặt vào giường khiến nó lung lay không ngừng.

“Nổi điên cái gì? Chạy về bên giường của mình đi!” Nghiêm Phong đẩy tay của Mars ra, mắt liếc người đàn ông tóc đỏ này, mang theo một loại giọng điệu lạnh lùng cùng khinh thường, “Phế vật!”

“Cậu nói cái gì?” Tự ái liên tiếp bị Nghiêm Phong tổn thương, Mars vẫn ngen tức giận từ trước rốt cục bộc phát, hắn không nhịn được nữa, hướng Nghiêm Phong rống to.

Nghiêm Phong mạnh mẽ thở dài một tiếng, hành động khiến Mars đang vô cùng tức giận có chút thất thần, bởi vì Nghiêm Phong luôn luôn nghiêm mặt, ánh mắt vừa băng vừa lạnh, rất ít khi như bây giờ bộc lộ tình cảm ra ngoài như vậy.

Tiếp đó, Mars thấy Nghiêm Phong đầu tiên là nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ đang trốn tránh tiếng rống to của hắn, sau đó, Nghiêm Phong quay lại, liếc mắt nhìn hạ thể của hắn, nhàn nhạt nhìn giữa hai chân hắn một cái, trong lỗ mũi là khinh miệt hừ một tiếng.

“Phế vật!”

Mars mở to mắt, hắn cảm thấy người trước mặt này có chút kì lạ, lời của đối phương nghe ra thì giống như chọc giận hắn nhưng thực tế không hiểu sao lại khiến hắn có cảm giác lạnh cả sống lưng? Thật giống như Nghiêm Phong trêu chọc hoặc ám chỉ hắn làm cái kia?

Không phải là như vậy chứ? Nghiêm Phong, cậu ta không phải là kẻ biến thái như thế chứ? ( chính là biến thái thế đó =)))

Thừa dịp Mars chỉ lo cúi đầu nhìn cậu ngẩn ngơ, Nghiêm Phong từ từ gơ cánh tay khỏe mạnh, trắng nõn lên, mà Mars lúc này giống như mất hết hồn vía, không hề có chút phản ứng nào, cho nên Nghiêm Phong đã như ý nguyện, bắt được vạt áo trước của người đàn ông, dùng sức, quăng một phát khiến Mars nằm rạp xuống đất, sau đó mở rộng hai chân, nghênh ngang giăng chân ngồi trên người hắn.

“Hiện tại tôi mới hiểu được, ngay cả tên giáo sư hèn hạ bỏ thuốc tôi, so với loại người nhát như cáy này còn mạnh hơn! Ít nhất, lão cũng biết mình muốn cái gì!”

“Con mẹ nó, cậu cứ như vậy muốn bị người ta xúc phạm sao?” Mars bởi vì phần lưng bị đau đớn nên lấy lại tinh thần, hắn nghe được Nghiêm Phong lạnh như băng nói, không nhịn được trả lời một cách mỉa mai.

Gương mặt, Mars nhìn thấy khuôn mặt Nghiêm Phong vẫn như cũ lạnh như băng, nhưng hắn không hiểu được vì sao, giờ khắc này, Nghiêm Phong thật như có chút gì đó thay đổi ——

Người đàn ông trẻ tuổi tóc đen đang cười trên người hắn, cả người đều tựa như rất nóng, ngay cả tròng mắt đen kia đang ra sức lộ ra vẻ hung ác đến kì lạ cũng khiến người ta có cảm giác nóng hết cả người lên.

Ngơ ngác nhìn Nghiêm Phong, trong lúc nhất thời, Mars đã quên mất rồi.

“Hmm! Tôi nếu như nhìn trúng một người đàn ông, nhất định sẽ đem “toàn bộ” của người ấy cũng nuốt hết vào trong bụng! Cho nên, tôi đối với thằng nhát gan co vùi căn bản không có hứng thú!” Nghiêm Phong không giận mà còn cười, cậu hung hăng giơ cao nắm đấm, đồng thời khom lưng xuống thấp hơn nhìn chăm chăm Mars, ánh mắt sắc bén kia khiến người đang ở dưới thân ngây ngẩn cả người.

Nhìn Nghiêm Phong giống như sắp đụng vào gương mặt anh tuấn của mình, Mars không giải thích được ra một thân mồ hôi lạnh, tình hình bây giờ khiến hắn có ảo giác đang bị đối phương cường bạo —— Mặc dù, Nghiêm Phong kia giống như trong giọng nói lộ ra mùi vị \*\*\* đáng cùng khiêu khích.

“Hiện tại, để tôi nói lại một lần nữa cho anh biết: không dám xúc phạm tôi thì làm ơn đừng hoảng lại chút đi. Đừng nghĩ chuyện nhảm chán nữa! Nếu không, coi chừng ngày sau tôi ép khô anh đó!”

Ngoan độc nói ra những lời uy hiếp đó, đồng thời Nghiêm Phong không tự chủ được nhếch nhếch khóe môi.

Mars đột nhiên cảm thấy vô cùng xấu hổ cùng lúng túng. Bởi vì hắn biết Nghiêm Phong đã nhìn ra: nắm đấm của hắn khiến người ta khiếp sợ như thế nào, nhưng ở phương diện kia quả thật hắn vô cùng non nớt, đừng bảo là đàn ông, ngay cả đàn bà hắn cũng chưa ôm qua mấy lần.

Mấy năm qua để phát tiết nhu cầu của mình, cũng chỉ dựa vào việc đánh nhau cùng với các phạm nhân khác mà thôi, cho nên hiện tại trong lòng Mars đột nhiên cảm thấy vô cùng tức giận. Trực giác cho hắn thấy, ở phương tiện này, hắn nhất định bại bởi Nghiêm Phong. Điều này khiến cho Mars vô cùng không cam lòng.

Trong lúc tức giận, Mars đưa tay bắt lấy eo của Nghiêm Phong, nhanh như tia chớp dùng sức đem Nghiêm Phong đang treo bộ mặt cười cợt xuống, tung người, đổi ngược vị trí, ngồi trên người của người đàn ông tóc đen.

Hắn đắc ý, huyết sao vang khắp gian phòng, bởi vì hắn biết sức lực của Nghiêm Phong không bằng mình.

Trong lúc vội vàng chuyển đổi vị trí, Nghiêm Phong ngã xuống, tư thế nằm có chút bất nhã. Hai chân của cậu bởi quán tính mà hơi mở rộng ra. Mars dĩ nhiên không chút khách khí, chen một chân vào khoảng trống giữa hai chân đối phương đang mở rộng ra kia, khiến cho bắp đùi của Nghiêm Phong vì chống đỡ mà càng mở rộng ra.

“Xin lỗi, cậu chờ tôi đem tư thế chính diện như thế này luyện tập cách xúc phạm cậu xong đã, sau đó sẽ ném thử qua tư thế nằm tình với cậu sau.”

“Nga, anh thật mạnh miệng nha. Anh biết phải làm sao không?” Nghiêm Phong đột nhiên tung ra một quyền, trúng ngay mắt trái của Mars.

Khoảng cách gần như vậy mà bị ăn cú đấm của Nghiêm Phong, dù Mars là một cao thủ đánh nhau, nhưng cũng có chút chịu không được. Nhưng điều khiến Nghiêm Phong buồn bực chính là, cái này giống như khiến người đàn ông tóc đỏ càng nhanh chóng lấy được thế cân bằng, cả người không còn lay động nữa, trầm giọng gầm nhẹ lên, lấy tốc độ nhanh nhất tiến đến gần bên người cậu hơn. Động tác lúc này rất nhanh làm cậu cảm giác người đàn ông này như một con dã thú đang lên cơn cuồng.

Thừa dịp Nghiêm Phong còn đang sửng sốt, Mars lần nữa đụng ngã cậu, và không khách khí cho người ở dưới thân một hai nắm đấm vào chính giữa ngực bụng, tiếp theo rút ra một tay, kiềm chế hai tay của Nghiêm Phong, đem giữ chúng trên cao khỏi đỉnh đầu, đồng thời dùng một cánh tay khác sờ soạn thân thể Nghiêm Phong.

Lần này, Nghiêm Phong lại không có chống cự, cậu hít sâu một hơi để giảm bớt đau đớn do một đòn vô cùng nặng này của Mars, tạm thời không để ý đến những lời nói vũ nhục của đối phương —— dĩ nhiên, lúc này hai chân của cậu cũng không có khép lại.

Nghiêm Phong bình tĩnh mặc kệ Mars muốn làm gì thì làm, những biểu hiện khác thường này khiến Mars dần dần nhận ra. Nhưng là giờ khắc này Mars không khỏi hưng phấn khác thường, hắn khó khăn giải thích tâm tình của mình sao lại có thể rất nhanh từ tức giận cùng không cam lòng biến thành phấn khởi cùng tò

mò, ngón tay lại càng ngày càng không chịu sự chỉ đạo của đại não, ra sức mơn trớn mặt, sau đó là tai, cảm ... của Nghiêm Phong.

Bàn tay hạnh kiểm xấu trượt dần xuống dưới cổ, lưu luyến ở trước ngực chắc chắn của Nghiêm Phong, đảo qua đảo lại vài giây, sau đó Mars có chút ác ý dùng hai ngón tay nắm chặt đầu nhũ bên phải của cậu, hung hăng nhéo, kẹp mấy cái; người dưới thân không kịp phản ứng, sự chú ý của hắn lại bị thất lưng trơn mịn, hẹp dài không hề có chút sẹo lõm nào hấp dẫn.

Không thể phủ nhận, ở thời điểm đối mặt Nghiêm Phong, Mars căn bản không có nghĩ đến thân thể người này là của nam hay nữ, cũng không quá để ý bản thân hiện tại đang làm chuyện kì quái hay không, thật giống như chỉ cần hắn đối mặt với người là Nghiêm Phong, rằng buộc về giới tính không có nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Mars bị khoái cảm đánh thẳng vào người, bây giờ đang thần hồn điên đảo, cả người bồng bênh như trên mây, giống như đang cười trên ngọn sóng cao, trong mắt hắn lúc này chỉ có thân thể của người bị áp dưới thân mà thôi, trong lòng chỉ cảm thấy thân thể của Nghiêm Phong cùng hắn thân mật kề cận.

“Ngô...” Nghiêm Phong khẽ hừ nhẹ một tiếng, cậu mơ hồ rên rỉ thành tiếng khiến Mars không khỏi thu lại tâm tình đùa giỡn.

Mars hai con mắt mê muội thần thơ nhìn chăm chăm gương mặt đang chìm vào mê mang, vẻ mặt này sinh động hơn nhiều, khác xa với vẻ bình thường của Nghiêm Phong, cuối cùng ánh mắt không tự chủ được hướng đến đôi môi mỏng đang hé mở không ngừng kia, tựa hồ hận không thể nghe thêm những tiếng rên rỉ vụn nát của Nghiêm Phong, vào lúc này thanh âm có chút khàn khàn lại khiến hắn cảm thấy đặc biệt kêu gọi.

Cho nên sự kiềm chế của Mars không tự chủ mà hơi buông lỏng, dĩ nhiên Nghiêm Phong sẽ không bỏ qua cơ hội này, cậu lắc cổ tay một chút làm hai bàn tay đều thoát ra khỏi cái kìm kẹp của người kia, thuận thể còn trượt lên và vỗ nhẹ vào hai bên gương mặt đối phương.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều đồng loạt thoáng ngẩn người.

Mars nhìn thấy Nghiêm Phong hơi lộ ra hàm răng trắng bóng sau đôi môi, còn có đầu lưỡi hồng hồng ngấn ngấn, hô hấp càng thêm rối loạn.

Lúc này, đầu lưỡi Nghiêm Phong nhẹ nhàng liếm khước môi một chút, ánh mắt của Mars nhìn đến đó, rất tự nhiên là dừng lại, hắn thấy Nghiêm Phong gần như đang tròn tròn mắt, khiến hai hàng lông mi thật dài thoát nhìn càng thêm rậm, hai người được ngọn đèn mờ mờ ngoài hành lang chiếu vào, trắng trắng nơi gần khước mắt mờ mờ trên da thịt, ẩn ẩn hiện hiện mấy chỗ khắp người.

Mặt như vậy, mắt như vậy, còn có vẻ mặt như vậy...

Mars không cách nào cự tuyệt sức hấp dẫn bỗng nhiên toát ra trên người Nghiêm Phong, hắn lúc này chỉ muốn hung hãn hôn thật sâu con người đang bị hắn đè dưới thân này thôi.

Sau đó, quả thật hắn làm như vậy. Hắn từ trước đến nay đều muốn làm gì thì nhất định sẽ làm cái đó ngay!

Mars dời tay xuống, dùng sức kéo thất lưng của Nghiêm Phong qua, cúi đầu cắn đôi môi của người dưới thân, thưởng thức mùi vị thanh ngọt, tươi mát trong miệng đối phương. Hắn cảm thấy đôi tay Nghiêm Phong thuận theo mình, chủ động ôm cổ hắn, thật giống như cổ vũ cho bản thân, nghênh đón sự tiến công của hắn, cho nên Mars hôn càng thêm cuồng nhiệt.

Hai đôi môi cắn xé nhau, giống như từ nụ hôn này mà tranh đoạt quyền chủ động, răng lưỡi giao triền như trước cực kì kịch liệt, rất nhanh sau đó hai người bọn họ đều nếm được mùi vị mặn mặn của đối phương, nhanh là hai người cũng chỉ chột nhối đau chút thôi chứ nhất quyết không chịu buông tay, ngược lại càng dùng sức hơn, tựa hồ hận không thể thừa dịp hiện tại mà đem đối phương nuốt tuốt vào trong bụng.

Hai cánh tay khỏe mạnh cùng thân thể bền chắc dính sát vào nhau, đầu tóc cùng mồ hôi trên da thịt giao hòa, hôn đến quên hết tất cả, khó kìm lòng nổi; động tác của hai người ngày càng kịch liệt, thế nhưng từ đánh nhau sau đó là ôm thành một đoàn lăn lộn trên đất, từ trên giường Nghiêm Phong chuyển đến bên giường Mars, bọn họ dường như lặn qua mọi miếng đất trong gian phòng nhỏ hẹp này rồi.

Cảm thấy lưng của Nghiêm Phong đang ở trên giường của mình rồi, Mars tạm thời ngừng tiến công, từ từ rời khỏi môi của Nghiêm Phong. Hiện tại cả hai đang hỗn hỗn cố lấy lại sức sau đợt xung động kịch liệt vừa rồi, hơi thở nóng nóng, khô khô, làm cho người ta thấy tâm phiền ý loạn, căn bản không cách nào bỏ qua!

Theo sát sau đó, Mars nhận thấy thứ ở giữa hai chân Nghiêm Phong cũng độn độn lên đụng vào đùi mình, hẳn tự nhiên cũng sớm nhận thấy tình khí của mình đã cứng rắn đứng thẳng, dường như đang kêu gào nhanh chóng tấn công con mồi trước mắt ngay ——

Giờ khắc này, giống như không thể quay đầu lại được nữa rồi!

“Cậu là thằng đàn ông đầu tiên khiến tôi muốn điên lên!” Trong đôi mắt của Mars lóe lên tia nhìn nóng bỏng lại điên cuồng, hẳn lật người nằm trên Nghiêm Phong thấp giọng nói, đồng thời đôi tay cũng không rảnh rỗi mà nắm lấy xé toạc quần của đối phương.

Trong đôi mắt đen nháy của Nghiêm Phong xẹt qua một tia kinh sợ, cậu cố nén tiếng rên rỉ suýt chút nữa thì ra khỏi miệng, lại tiếp tục ngoan ngoan tiếp nhận những vuốt ve của Mars mà không hề phản kháng.

Cậu biết nếu hiện tại không cần nhắc hành động, tiếp tục sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng là cậu không muốn dùng phương thức với những kẻ khác để dành cho Mars.

Bởi vì trong lòng Nghiêm Phong vô cùng rõ ràng, nếu như ở lần đầu tiên gặp Mars, hẳn không ở trước mặt những phạm nhân khác mà vũ nhục mình, khiến tự ái của cậu bị tổn thương nghiêm trọng, như vậy, nói không chừng cậu đã sớm nghĩ thông suốt, cùng người đàn ông vô cùng phù hợp với tuýp người yêu thích của mình là làm chuyện “vui vẻ” một chút rồi.

Ai bảo Mars mạnh như vậy, lại cường tráng như vậy, là loại cậu vừa ý nhất?

“Hắc! Không nghĩ tới thân thể cậu lại có sức chịu đựng giỏi như thế! Nghiêm Phong, gặp phải người như cậu, tôi mới biết có loại chuyện như thế này. Nếu như hiện tại tôi làm cậu...” Mars nói tới đây, bàn tay của hắn đã thành công ngăn chặn cái quần của Nghiêm Phong đang cố kéo lên, cầm lên phần thân của đàn ông vô cùng giống với mình, trong lòng cũng không còn nghĩ đến những mâu thuẫn trước kia nữa.

Có lẽ, thứ hắn nắm trong tay này là thuộc về Nghiêm Phong chăng? Mars vô cùng thỏa mãn mà nghĩ như vậy, ngón tay càng ngày càng dùng sức, xoa nắn tình khí của Nghiêm Phong, lại tại bắp đùi của người dưới thân cọ qua cọ lại.

“Nếu như hiện tại tôi ôm cậu... cậu nói, những tên kia ngày mai liệu có im lặng hay không, biết điều mà thừa nhận ánh mắt của bọn chúng đã sai lầm rồi không?”

Nghiêm Phong nghe Mars trong lúc thần hồn điên đảo mà nói ra những lời như thế này, hai mắt đang mê man nhất thời bỗng trở nên sáng ngời, sau đó cậu rất nhanh thu lại ánh nhìn tàn ác trong mắt, miễn cưỡng duỗi cánh tay ra, ở vào lúc ngón tay Mars đang thử thăm dò phía sau, sắp cắm vào hậu huyệt của mình thì lại một lần nữa đánh úp vào gương mặt người đang hưng phấn không thôi kia.

Mars có hơi ngoài ý muốn, hẳn miễn cưỡng dừng hành động đang làm lại, đè xuống dục hỏa đang quay cuồng bên trong cơ thể mình, cúi đầu nhìn về phía Nghiêm Phong. Nhưng ngay sau đó, hắn thấy Nghiêm Phong ngẩng đầu lên thật cao, hướng về phía hắn nhếch môi, lộ ra nụ cười mỉm mà người lại có chút ít kiêu ngạo hẳn chưa từng nhìn thấy bao giờ.

“Thì ra là ... Anh nghĩ như thế a...”

Nghe Nghiêm Phong mang theo giọng thở dốc khó nhọc nói, Mars kinh hãi nhìn về mặt khác thường thay đổi không ngừng của người thanh niên Đông phương bảo thủ này, nhưng hắn lại càng say mê nụ cười ít khi xuất hiện này của cậu hơn, tâm thần càng trở nên hoảng hốt.

Bỗng nhiên, Mars liếc nhìn thấy gương mặt xinh đẹp kia đang nhanh chóng xích lại gần mặt mình, tiếp theo, hẳn hai bên mắt đồng thời bị đánh mạnh xuống ——

Người ra tay, tất nhiên vẫn là Nghiêm Phong lúc trước một mực cố gắng phối hợp các động tác vuốt ve của hắn.

Trong lòng Mars kinh ngạc cùng dục hỏa như bị dội gáo nước lạnh, nhanh chóng xẹp xuống, nhưng là quả đấm của Nghiêm Phong không hề ngừng lại. Thừa dịp người đàn ông này đang thất thần, Nghiêm Phong vẫn đang nhàn nhạt cười ra tay nhanh như gió, thật nhanh đè vai của Mars xuống, giờ đầu gối tàn bạo đánh vào giữa háng đối phương, liên tiếp dùng sức đập đầu vài phát.

Mars hoàn toàn không thể ngờ rằng dưới loại tình huống đang vô cùng mặn nồng như thế này mà Nghiêm Phong lại có thể hoàn toàn thay đổi sắc mặt để ra tay tàn độc như thế, trong lòng không hề phòng bị nhanh chóng bị Nghiêm Phong đánh bay ra cách đó không xa. Bộ phận quan trọng nhất của đàn ông bị một kích không chút lưu tình như thế, dù hần có là cao thủ của cao thủ thì cũng không thể chịu đựng được.

Sự đau đớn kinh khủng này khiến Mars không thể làm chủ được nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, hần che lấy đồ ở giữa hai chân mình, thân thể rung mạnh, hạ thể truyền đến từng đợt đau đớn kịch liệt khiến hần lúc này ngay cả khí lực cũng không có để miễn cưỡng.

“Anh trước kia có từng được cảm nhận loại tư vị này không?” Nghiêm Phong vỗ vỗ đầu Mars, hài lòng nhìn người đàn ông cường tráng trước mặt cuộn tròn người lại, rúc vào một đống khổng lồ, quắc queo nằm trên giường, hai mắt oán hận gườm gườm cậu.

Nghiêm Phong thu lại nụ cười, cậu ngồi xổm xuống kéo quần Mars ra. Hành động này nhất thời khiến Mars hiện đang không cách nào nhúc nhích cùng phản kháng giật mình trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ Nghiêm Phong thật muốn hần...

Không thể nào? Ở trên người hần, tiếp theo sẽ xảy ra vở kịch phong phú gì đây chứ?

“Cậu còn dám động xuống, tôi thề sau này nhất định sẽ giết cậu!” Mars cực độ khiếp sợ, đè thấp thanh âm, thống khổ quay đầu hướng Nghiêm Phong lớn tiếng quát, hần hôm nay bị động tác của Nghiêm Phong làm giận đến hai mắt đều đỏ lên, phổi cũng rất nhanh sẽ nổ tung.

“Cười chết tôi! Hmm! Chỉ bằng bộ dạng ngu xuẩn, buồn cười hiện nay của anh sao? Hay là từ miệng của anh chỉ có những từ uy hiếp vô dụng như thế này thôi?”

Nghiêm Phong đưa tay nặng nề vỗ cái mông săn chắc của Mars, sau đó nhướng người lên, nắm lấy tóc của hần, lạnh lùng nói: “Nói cho anh biết, nếu như tôi không giữ thói quen của bản thân, lười thay đổi tư thế ân ái, hiện tại anh chắc chắn đã bị tôi đè ép rồi!” (em nó là thụ trời sinh =)) hoặc là nói vì lười nên làm thụ =.)

“Con mẹ nó, cậu nói cái gì? Cậu là loại người chỉ biết dùng thủ đoạn hèn hạ, chờ đó, tôi mà khôi phục được sức lực rồi nhất định sẽ đem xương cốt của cậu toàn bộ cắt nát!” Mars chỉ cảm thấy hần chưa từng tức giận qua như thế, bởi vì trước kia, hần cũng chưa bao giờ gặp loại người như Nghiêm Phong, không ngừng khiêu chiến cùng uy hiếp tôn nghiêm cùng tính nhẩn nại của mình.

“Trước khi anh khôi phục, tôi đã làm chuyện nên làm xong xuôi rồi!” Nghiêm Phong căn bản không có để lời đe dọa hung ác, dữ tợn của Mars vào mắt, khóe miệng là nụ cười lạnh lùng quen thuộc, nhanh chóng chạy về phía giường của mình, cào cào một lúc, sau đó lại như gió lốc mà bỏ nhào trở lại.

Động tác của cậu rất nhanh. Nghiêm Phong so với ai khác càng hiểu rõ Mars hơn, người kia có năng lực kháng đòn phi phạm cũng có nắm đấm khiến người ta giật mình, cậu chỉ có nắm chắc thời gian thì mới có thể làm xong chuyện muốn làm.

“Mặc dù tôi đối với việc sỉ nhục cái mông của anh không hề có hứng thú, nhưng lúc trước vì anh từng vũ nhục tôi, chuyện này tôi sẽ không quên. Anh không biết đúng không? Mars thân yêu, tôi thù anh!” Nghiêm Phong vừa nói vừa giơ lên món đồ trong tay.

“Cậu từ chỗ nào lấy được cái này?” Mars liếc mắt thấy trong tay Nghiêm Phong chính là một cây bút dầu, con người thì mang theo ánh nhìn nghiêm túc lạnh như băng thể cộng thêm chút đùa giỡn ác ý. Điều này làm Nghiêm Phong thoát nhìn vô cùng ưa nhìn, khiến người ta nhìn thấy thì trong lòng vô cùng ngứa ngáy.

Nhưng là ý trí của Mars ngay sau đó thanh tỉnh, bản năng cho hần biết chuyện cần làm của Nghiêm Phong tuyệt đối là chuyện hần không thể tiếp nhận được.

“Còn nhớ rõ không, anh trước kia ở trước mặt mọi người sờ mông tôi, hiện tại tôi đã vô cùng nhân từ với anh rồi. Dù sao, tôi không có nhàm chán đến nỗi để mấy gã kia ở một bên nhìn ngó, cho nên, tôi muốn dùng phương thức khác để đòi lại công bằng từ anh.”

Nghiêm Phong vừa nói vừa sờ mông Mars xuống, thật nhanh sờ bút xuống, “Cá nhân tôi cho là phương thức này rất công bằng. Anh nói xem có đúng hay không?”

Mars ghen hòng nhìn trần trố, hắn sống nhiều năm như vậy, còn chưa từng bị người trêu chọc như thế. Hơn nữa, hiện tại Nghiêm Phong sờ mông hắn về bấy lung tung, thật ra thì không có năng lực đánh thắng hắn.

Cho nên, bởi vì hạ thể đau đớn mà tạm thời không đánh trả, trong lòng lại dâng lên cảm giác không cam lòng cùng phần hận chưa từng có từ trước đến nay! Giờ này khắc này, Mars đã không còn muốn chuyện nào khác nữa.

Hắn cắn răng cố gắng khôi phục sức lực trong cơ thể, nhưng là Nghiêm Phong ngăn lại giấy dựa của hắn. Cổ tay Nghiêm Phong linh hoạt di động, Mars nhận thấy cánh mông của mình có cảm giác lạnh lạnh, hắn hận đến siết chặt nắm đấm, đỏ mắt.

“Không nghĩ tới, Fields vì muốn sự tha thứ của tôi mà cố ý đưa đến món đồ chơi để tiêu khiển này thật hữu dụng. Ha ha. Người có tiền sống trong ngục này cũng rất tốt nha. Có thể dùng tiền để mua vui cùng bảo vệ an toàn cho bản thân.”

Nghe tiếng Nghiêm Phong tràn đầy giễu cợt, Mars cơ hồ sắp phát điên đến nơi rồi, hắn âm thầm cắn răng thề rằng, chỉ cần khí lực khôi phục lại, hắn nhất định sẽ đem Nghiêm Phong đánh đến tàn phế mới thôi! Còn có Fields mềm yếu kia nữa, cũng nhất định sẽ thuận tiện giết luôn!

“Hiện tại, những gì anh thiếu tôi, đã trả hết!” Hải lòng nhìn kiệt tạc của mình, Nghiêm Phong rốt cục lộ ra nụ cười khoái trá, cúi đầu nghênh chiến, nhìn thẳng vào hai mắt đang tràn đầy căm hận của Mars.

Đôi mắt của người thanh niên tóc đen giao hoạt lại sáng ngời lại một lần nữa khiến người đàn ông tóc đỏ giật mình —— nếu như không phải lần này đánh nhau, hắn vẫn cho rằng trên mặt của Nghiêm Phong trừ lạnh lùng cũng chỉ có khô khan, ngoài ra sẽ không lộ bất cứ vẻ gì nữa.

“Cậu sẽ vì những hành động bây giờ mà phải trả giá rất nhiều sau này!” Mars trong nháy mắt lấy lại tinh thần, thậm tự phỉ nhổ bản thân, trong tình huống này rồi mà còn bị mê hoặc bởi gương mặt này của Nghiêm Phong. Thật là gặp quỷ rồi! Trong lòng hắn lại càng thêm căm tức.

“Nga? Anh còn muốn như thế nào nữa... Tôi, tuyệt đối sẽ chiều lòng anh!” Nghiêm Phong nhàn nhạt nói.

“Rống!” Mars không thể kìm nén được tức giận hét lớn một tiếng đáp lại khiêu khích của Nghiêm Phong, nhận định đây là đối thủ khó chơi nhất trong cuộc đời này của mình.

“Này, chúng mày đã trẻ thế này còn ồn ào cái gì thế? Chẳng lẽ muốn bọn tao đem chúng mày nhốt lại hả?” Thanh âm cực độ không kiên nhẫn của giám thị Sandy đột nhiên ở bên ngoài cửa sắc vang lên.

Mars cùng Nghiêm Phong đều cảm thấy ngoài ý muốn, người bên ngoài lại càng đừng nói, lập tức phản ứng kịp, sắc mặt đại biến, đột nhiên quay đầu lại —— nhìn về phía Nghiêm Phong kia còn chưa kịp rút tay từ mông của hắn về.

## 7. Chương 7

Editor: Jung Tiểu Kú

Sandy sau khi nhìn tình hình trong phòng giam, liếc thấy Nghiêm Phong đang ngồi khóa trên người Mars, còn có cái tay đang nằm ở vị trí mờ ám kia nữa, trên mặt liền lộ ra nụ cười xấu xa, “Không nghĩ tới, Mars nguyên lai mày là... Hắc hắc. Xem ra tin đồn gần đây thỉnh thoảng tao có nghe thấy cũng có một phần là thật nhỉ?!”

‘Không phải như vậy!’ Mars nghe vậy đang thù người lấy lại tinh thần. Giờ phút này hắn đã khôi phục lại chút sức lực, nhưng là chẳng quan tâm sẽ dạy dỗ Nghiêm Phong như thế nào nữa, mà vội vàng vàng vằng đẩy cậu ra, nhảy dựng lên, nhào tới chỗ cửa sắt, rống to vào mặt Sandy.

“Làm gì? Mau lui lại.” Sandy thấy vẻ mặt Mars dữ tợn, hai tay cảm nhận được cửa sắt bởi vì sự kích động của hắn mà rung mạnh, gây ra những tiếng kim loại va nhau leng xeng, trong lòng không khỏi cả kinh. Mặc dù biết rõ phạm nhân là không thể nào từ trong phòng giam ra ngoài được, nhưng Sandy vẫn không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Nhưng ngay sau đó, kịp thời phản ứng, trên mặt giám thị co rút như bị phỏng, gã móc một cây côn của cảnh sát ở bên hông ra hướng tay đang nắm song sắt của Mars mà gõ. Dưới tình huống như thế, Mars không thể làm gì khác hơn là rút tay về.

“Trật tự!” Sandy quơ quơ gây cảnh sát, hung hãn quát to.

Nghiêm Phong lúc này thở phào một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh như thường đi về phía giường của mình, thật giống như căn bản không hề nhìn ra tâm tình khác thường của Mars.

Nhận thấy động tĩnh của người ở phía sau mình, Mars nhanh như chớp quay phắt người lại, giận không kiềm được, nâng tay chạy về phía giường của Nghiêm Phong, đánh về phía cậu. Hai người lập tức lại đánh nhau thành một đoàn, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt dị thường.

“Này! Dừng tay!” Sandy mắt thấy phòng giam trong nháy mắt biến thành chiến trường, nhìn thôi cũng âm thầm kinh hãi. Gã phát hiện hai người bên trong căn bản không hề nghe thấy lời của gã, ra tay càng ngày càng hung ác, lúc này mới lui về sau mấy bước, đi gọi thêm mấy giám thị nữa.

Mấy giám thị xông lên, lớn tiếng quát, tay thì cuống quýt khua khoắng gây cảnh sát liên tục đánh vào người của hai người. Phải dùng đến sức lực ba bò chín trâu thì mới tách được hai người đang quần lấy nhau ra.

“Con mẹ nó! Hai đứa chúng mày là cố ý đối nghịch với tao đúng không?” Sandy trong lúc hỗn loạn lúc này bị Mars cùng Nghiêm Phong đồng thời đánh trúng, do bị đau gã giận dữ hạ lệnh: “Kéo bọn chúng đến phòng cấm bế quan ba ngày! Thích đánh nhau như vậy, tao cho bọn mày ở nơi đó đánh nhau cho đủ luôn!”

“Tôi kháng nghị! Không phải tôi là người chủ động nảy sinh tranh chấp, tôi mới vừa rồi chẳng qua là tự vệ, không muốn người khác làm mình bị thương mà thôi. Ông tại sao lại đem tôi cùng người thích cạy mạnh này cùng một chỗ chứ?”

Nghiêm Phong nhìn chằm chằm Sandy băng lãnh nói: “Nếu như ông hi vọng ngày thứ tư trong phòng cấm bế phát hiện thì thể người này, nếu như ông không ngại cấp trên của mình hỏi tại sao cố ý đem tôi cùng hắn ta nhốt cùng một chỗ... như vậy, tôi liền tuân theo lệnh của ông mà đi phòng cấm bế này.”

Sandy còn chưa nói tiếp gì, Mars ở bên kia lại rống to: “Con mẹ nó, cậu lại dám nói như thế? Cậu nói phát hiện thì thể người nào hả? Tôi nhất định sẽ moi toàn bộ nội tạng của cậu ra!”

“Mau đến lôi hắn đi!” Sandy nghe lời của Nghiêm Phong vốn còn chút do dự, nhưng thấy Mars đang vô cùng hung ác như lại muốn nhào tới, gã không lo lắng nữa, lập tức cùng đồng nghiệp hợp lực lôi người đàn ông tóc đỏ đang gân xanh nổi đầy trên trán đi, tạm thời không quan tâm đến chào hỏi của Nghiêm Phong.

Ba ngày sau, Mars kéo thân thể mệt mỏi từ phòng cấm bế từ từ đi ra ngoài, lúc đi ngang qua thao trường, hắn không tự chủ được giơ tay lên che đi ánh sáng rực rỡ trên đầu, híp mắt nhìn một lúc lâu mới thích ứng được ánh sáng mặt trời.

Hiện tại, Mars không còn tức giận cũng bởi vì hắn không còn chút sức lực nào nữa cùng với việc vô cùng đói bụng, nên đành tạm thời đề xuống. Lúc rời đi, hắn rất dễ dàng cảm giác được vô số ánh mắt tò mò cùng tìm tòi nghiên cứu ép thẳng trên lưng mình, trong lòng lại vô cùng không vui.

Tăng nhanh cước bộ đi qua thao trường, trước mặt Mars đột nhiên xuất hiện một phạm nhân khiến hắn không kịp tránh, chính là Fields kia.

Vừa nhìn thấy người này, tức giận mà Mars liều mạng đè nén nhất thời lại một lần nữa bùng phát, hắn không chút nghĩ ngợi, liền vươn tay nắm lấy cổ áo người vừa tới, xuất ra một quả đấm ngay chính giữa ngực của cậu ta.



“Mars, xin đừng như vậy... Tôi, tôi lại không có đắc tội anh mà!” Về mặt Fields như đưa đám, cậu nên cảm thấy may mắn là Mars hiện tại đang trong trạng thái “không chút sức lực”, chứ nếu không nhất định cậu đã có thể vì một đám kia mà bỏ mạng.

“Mày đưa cho Nghiêm Phong cái bút kỳ quái gì thế? Để cậu ta cầm đi áp dụng trên người tao... Khụ.. khụ...đùa giỡn trên thân người khác! Mày cũng là đồng lõa!” Mars vừa nói xong, còn tiếp tục giáng thêm một đòn nữa vào đầu Fields, đáng tiếc mắt sắc của giám thị đã từ nơi không xa chú ý tới nơi này, hẳn không thể là gì khác là buông lỏng Fields, kẻ đang có vẻ mặt như màu đất ——

Vừa mới từ phòng cấm bế ra ngoài, Mars không muốn lại phải vào lại nơi đó.

“Mars, đây chẳng qua chỉ là món quà xin lỗi của tôi với Nghiêm Phong thôi. Tôi thực sự không có xui cậu ấy sỉ nhục bất cứ ai... Anh xem, người giống như tôi đây, có thể làm nên loại chuyện gì được chứ? Người khác không gây phiền phức cho tôi, tôi đã vô cùng cảm tạ ông trời rồi.” Fields liếc mạng giải thích, bộ dạng cậu sợ hãi cũng khiến Mars bớt giận chút chút.

Mars cũng biết chuyện này không thể trách Fields trước mặt được, nhưng cây bút có tinh dầu kia không thể dùng nước thường mà rửa sạch được, hẳn lại bị nhốt ba ngày, không biết lúc này có phải lại càng khó rửa hay không, cho nên lúc này mới không nhịn được đem lửa giận đổ hết lên đầu của Fields.

“Cút đi!” Mars nói hai chữ này xong, Fields giống như con thỏ nhanh chóng biến mất trước mặt hắn, mắt thấy không có chuyện gì nữa nên giám thị cũng không đến bên này, hẳn xoay người nhìn về một chỗ khác.

Thế nhưng Fields mới vừa rời chuyển đến một chỗ ngoặt thì bị một đám phạm nhân ngăn lại.

“Hắc, mới vừa rồi Mars nói gì với mày?”

“Bọn tao giống như nghe hắn nhắc đến Nghiêm Phong?”

“Ha ha, nếu như không phải Sandy tận mắt nhìn thấy, bọn tao làm sao lại biết những suy đoán của mình lại biến thành sự thật chứ?”

“Hắn có phải hay không đòi mày bao cao su? Nơi này người nào lại không biết trong nhà mày rất có tiền, rất dễ kiếm được những thứ đó.”

“Mày cùng Nghiêm Phong lại khá gần gũi, cậu ta có hay không cũng từng hỏi mày về mũ? Là của hãng nào, của cậu ta là loại nhỏ hay lớn?”

“Ừ, đúng rồi, Nghiêm Phong có từng nhắc qua với mày cách nó dùng để sỉ nhục Mars không?”

“Ha ha ha...”

Fields ngơ ngác nhìn những phạm nhân đang không ngừng hỏi cậu, choáng váng hết cả đầu óc, nhất thời quên trả lời những câu hỏi không có hảo ý này của bọn chúng. Nhưng những tiếng cười ác ý kia chẳng mấy khi mà rất nhanh liền bỗng dưng im bật. Bởi vì, những người này thấy Mars lẽ ra đã đi xa rồi, hiện tại ngênh ngang đứng ở phía sau bọn họ.

Các phạm nhân lần này ngay cả một câu chào hỏi ngắn gọn cũng chẳng có tâm trí nào mà mở miệng, bọn họ nhất tề kinh hô một tiếng, cuống quýt chạy trốn tứ phía, rất sợ Mars nhớ mặt của mình rồi ngày sau trả thù —— thế nhưng cũng có người thoát nhìn giống như thấy ác quỷ hung ác, vịn vịn mà run như cây sậy, bị làm cho sợ đến nỗi không dám quay đầu lại bỏ chạy.

Mars liếc mạng nhìn xuống ham muốn giết sạch bọn người này, bởi vì hắn biết mình không thể nào ngăn được miệng thú của những kẻ ở nơi này! Hung hăng nắm chặt quả đấm, Mars kim nén thân thể đang kịch liệt run rẩy, thật lâu sau mới buộc được mình một lần nữa nâng chân hướng phòng tắm bên kia đi tới.

Bất kể như thế nào, hắn cũng muốn trước tiên nghĩ biện pháp rửa sạch những nét vẽ xấu xí ở chỗ không tiện nói mà Nghiêm Phong làm. Tiếp đó, sẽ là việc hắn cùng Nghiêm Phong tính toán nợ nần.

Dự định của Mars không được thực hiện, bởi vì sau khi hắn tắm rửa sạch sẽ, ăn cơm bổ sung sức khỏe xong, trở lại phòng giam cũng không nhìn thấy Nghiêm Phong. Điều này làm cho ý định muốn dạy dỗ người kia của hắn chết yểu, cũng khiến hắn vô cùng thất vọng. Hắn tới tóm lấy một phạm nhân để hỏi thì mới biết được luật sư của Nghiêm Phong tới, nói án tử của hắn tiến triển, đoán chừng phải thảo luận khá lâu.

Vì vậy, Mars vẫn nhắm mắt dưỡng sức, yên lặng chờ Nghiêm Phong trở lại. Nhưng là hắn không thể ngờ rằng, khi Nghiêm Phong bị giám thị mang về, sau khi hai người bọn họ gườm gườm nhìn nhau một lúc lâu, quả đấm của mình thế nhưng lại không có cơ hội sử dụng, mà ngược lại, mỗi hai người lại dây dưa một chỗ.

Lúc trước chông chất lửa giận ngút trời cùng quyết tâm trả thù khi nhìn thấy Nghiêm Phong li kì thay đều hóa thành hư ảo, Mars không rõ tại sao tâm ý cùng hành động của mình lại hoàn toàn ngược lại như thế.

---

Rõ ràng kế hoạch của hắn ban đầu là muốn đem người thanh niên phương Đông trước mặt này đánh cho gần chết. Nhưng hiện tại, ngắn ngủi mới có ba ngày chia ra, lại khiến hắn cùng Nghiêm Phong tựa hồ đối với tính (cái này có thể hiểu là \*\*\*, sự đụng chạm, hoặc là bản tính, ham muốn “thuần khiết, nguyên thủy nhất” =))) vô cùng khát khao, thật giống như thân thể chỉ khi nào thực sự chạm vào người này mới có thể trở bình thường, ham muốn trong cơ thể mới sôi trào.

Cho nên lần gặp lại này bọn họ tự nhiên sẽ không cố gượng bản thân đè ép, dứt khoát trực tiếp dùng miệng, môi, lưỡi tấn công, đánh chiếm để phát tiết tình cảm cùng dục vọng, dùng hàm răng ngoan độc cắn xé cũng là một cách biến tướng của một loại tranh đấu khác, giống như trước đây, cả hai bên đều không có nửa điểm chịu yếu thế.

Sau khi kết thúc cái hôn thật sâu không giải thích được này, thân thể Mars cùng Nghiêm Phong cùng nóng lên, cảm thấy phản ứng sinh lý của nhau, hai người không nhịn được, khẽ cười.

Sau đó, nụ cười khó có được này dừng lại trên gương mặt của từng người. Mars nheo con ngươi lại, trong mắt bắn ra một loại tín hiệu nguy hiểm mà Nghiêm Phong cũng hít tròng mắt đen lại, trong đôi con ngươi càng lộ thêm quang mang sắc bén.

Trầm mặc trong chốc lát, sau đó hai người đồng thời ra tay đánh trúng mặt đối phương, rồi lại cùng lao dài lùi hai bước về địa phận an toàn của mình, nhìn chằm chằm khuôn mặt đang nổi cău của đối phương.

“Hô...”

Những nắm đấm càng thêm hung hãn, nhanh nhẹn liên tiếp được tung ra, Mars cùng Nghiêm Phong rất ăn ý đồng thời ra tay lần nữa, đánh về phía cằm đối phương.

Lần này, bọn họ kịp thời lắc mình tránh được, trận đánh lớn vốn ba ngày trước nên được diễn ra thì hiện tại bắt đầu. Mars lúc này ý giận hoàn toàn không có, trong lòng chỉ có duy nhất một ý niệm: hắn đơn thuần nghĩ muốn đánh Nghiêm Phong, lần nữa có thể được tiếp xúc với thân thủ bất phạm của người đàn ông phương Đông này mà cảm thấy sướng khoái vô cùng.

Bọn họ cũng thực sự đánh, nhưng là cố gắng giảm tiếng động. Ít đi những người sống ta chết, trận này giống phương thức trao đổi tình cảm theo một phong cách riêng biệt giữa hai người hơn; bất kể trên người bị đối phương đánh trúng bao nhiêu đấm, khoe miệng Mars cùng Nghiêm Phong đều vô tình mà ẩn chứa mỉm cười thần nhiên.

Cuối cùng hai người bọn họ ôm nhau ngã xuống đất, sau một trận vật lộn gay cấn, quay cuồng xong, Mars vẫn là bằng sức khỏe không người thường có thể tưởng tượng được chế trụ Nghiêm Phong.

“Hắc, mấy ngày không gặp, nắm đấm của cậu lại mạnh hơn nữa rồi!” Mars khẽ thở hổn hển, gục xuống trên người Nghiêm Phong, hơi có chút đắc ý nhìn người phía dưới.

Hắn nhìn thấy trên trán Nghiêm Phong, mái tóc đen đã bị mồ hôi thấm ướt, dính chặt, dán vào trên gương mặt tuyết trắng, còn có vài sợi vương trên mi mắt, che đi một bên mắt.

Không thể hoàn toàn thấy được đôi mắt màu đen xinh đẹp kia của Nghiêm Phong, trong lòng Mars bỗng có chút không thích.

Nhưng là ngay sau đó, hắn từ ánh mắt không bị tóc che đi nhìn thấy tia sáng ngời lại trong suốt trong đó, còn tựa hồ phát hiện hàng lông mi dưới mấy sợi tóc kia của đối phương khẽ động, Mars lập tức vui vẻ trở lại, đem trận đánh sống chết trước đó nhanh chóng quên sạch sẽ.

Không chút do dự đưa tay đẩy đám tóc mắt trật tự trên trán Nghiêm Phong ra, Mars cúi đầu, lại một lần nữa hung hãn cắn lấy đôi môi Nghiêm Phong, động tác kịch liệt cùng nụ hôn nóng bỏng lúc trước không có

gì khác nhau.

Nghiêm Phong liều lĩnh đáp lại nụ hôn bạo lực giống như Mars đang động dục, cậu không có cảm thấy kì quái, giống như việc đánh nhau với người đàn ông này lúc trước vậy, cậu hiện tại cũng toàn lực phối hợp với động tác của Mars.

Bởi vì Nghiêm Phong cùng Mars hôm nay cũng đã quen rồi, song phương bọn họ tựa hồ đã nhận ra tranh đấu đột nhiên tới kia cùng với kích tình đột nhiên tới này, không nghĩ tới sẽ xảy ra giữa hai người là chuyện vô cùng bình thường rồi.

“Hmmm!” Nghiêm Phong hơi đẩy Mars ra một chút, thở hổn hển một hơi. Cậu cảm thấy đồ vật giữa chân của người kia dính lên chạm vào hạ thân của mình, không khỏi hơi thoáng nghiêng nghiêng người tránh.

Mars đã nhận ra, lập tức cựa mạnh, tiếp tục khóa lấy cậu.

“Làm sao? Đến lúc này cậu còn cố làm ra vẻ? Cậu dám nói, ngày trước trong một thoáng tôi cởi quần cậu, trong lòng thực sự không nghĩ đến việc muốn tôi nhanh đến hung hăng sỉ nhục cậu?” Mars thô lỗ gầm nhẹ một tiếng, trong lòng đều là bất mãn, thoát nhìn giống như hiện tại không thích vẻ mặt mang theo hàm ý cự tuyệt của Nghiêm Phong bây giờ.

“Phang!”

Nghiêm Phong toàn chọn lúc đầu óc hấn không được linh mẫn lắm, không kịp phản ứng, cho nên cậu rất ít khi thất bại. Song lần này, Mars thế nhưng lại nhanh hơn một bước, giơ lên đầu gối ngăn lại tay Nghiêm Phong đang giơ lên.

“Cậu còn muốn dùng phương pháp này đối phó với tôi sao?” Mars ở trên mấy đốt ngón tay của Nghiêm Phong không nặng không nhẹ ngắt nhéo một cái, biết rõ lực đạo này của mình có thể khiến Nghiêm Phong tạm thời không thể động đậy, tâm tình không khỏi lại có chút tốt hơn.

Bất quá, Mars thật ra không biết bản thân hưng phấn cái gì, dĩ nhiên cũng không có dự liệu được Nghiêm Phong còn có thể làm chuyện gì.

“Tôi nghĩ, mình rất nhanh sẽ đi khỏi nơi này!” Nghiêm Phong đột nhiên nói như vậy, cậu cảm thấy thân thể người đàn ông đang nằm úp sấp trên thân mình khế cứng đờ, rất nhanh hơi thở cực nóng trên mặt cũng tựa hồ thoáng cái biến mất.

“Nga?” Mars không ngờ tới thời điểm hai người không khống chế được tình cảm như lúc này, Nghiêm Phong lại nói đến chuyện này, trong lòng tự nhiên thật bất ngờ.

“Tôi không thích chỉ có một lần tiếp xúc này. Sau này liền không còn lần nào nói chuyện yêu đương nữa.” Nghiêm Phong tiếp tục nhàn nhạt nói.

“Tôi cũng vậy. Không có ham muốn biến thái thích đi chà đạp hậu môn đàn ông. Cậu, tên đáng chết này là một ngoại lệ, còn muốn như thế nào nữa.” Mars vô cùng không quen âm điệu tựa hồ đầy lý trí này của Nghiêm Phong, mà giọng điệu khi hắn nói chuyện tự nhiên cũng chẳng khác hơn chút nào.

“Hắc, anh có thể hiểu như vậy là tốt nhất!” Nghiêm Phong vừa nói xong, bỗng nhiên đưa tay choàng qua cổ Mars, nhẹ nhàng mà ôm hắn.

Động tác này khiến cho dục hỏa của Mars trong nháy mắt tan biến, đang chuẩn bị đứng lên sừng sờ ngay tại chỗ. Hắn không tự chủ được nhìn về đôi mắt rạng rỡ lấp lánh ánh sáng kia, trông mắt đen nhánh lộ ra vẻ dị thường chân thật, ngực không khỏi nóng lên.

Mars tựa như đột nhiên hiểu ra cái gì, lại giống như còn có chút mơ hồ; hắn há mồm định hỏi Nghiêm Phong nói rõ thêm chút chút, song trong lúc nhất thời, không tìm được lời thích hợp để mở miệng.

Phòng giam im ắng, hai người cũng không nói gì thêm, bọn họ đưa mắt nhìn lẫn nhau trong chốc lát, bỗng nhiên đồng thời cùng nở nụ cười tươi rói.

Mars lại một lần nữa cảm nhận được nụ cười chân thành mà vô tình lại tràn đầy mỉa mai này của Nghiêm Phong, hắn mê muội thưởng thức độ cong của khóe miệng xinh đẹp của người trước mặt này, thật lâu sau mới chú ý tay mình đã vững vàng nắm lấy hai cổ tay của Nghiêm Phong.

Đưa mắt nhìn đôi con ngươi đen bóng của Nghiêm Phong, thấy được những tình tự trong đôi mắt kia, vẫn là rất quen thuộc, chỉ là có thêm chút ý cười nhàn nhạt.

“Cậu dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, trong lòng lại đang nghĩ đến âm mưu hư hỏng nào đây?”

“Anh nghĩ nhiều lắm đó, Mars thân yêu của tôi ạ!”

“Vậy sao? Tôi lại không dễ dàng tin tưởng lời nói của cậu như vậy đâu! Cậu này, loại người thích nói một đằng mà làm một nẻo... Mượn lần trước nói đi. Nếu như không phải cậu đột nhiên nổi điên đánh mặt tôi... Phỏng chừng tôi đây đã đè cậu xuống đất hung hăng làm rồi!” Mars phẫn nộ nói, tựa hồ cảm thấy như vậy có thể cứu rồi mấy phần mặt mũi đã mất của mình, hần thấy Nghiêm Phong giật giật môi, vội vàng lại bày ra vẻ mặt hung ác nói tiếp.

“Đừng nghĩ muốn không nhận lúc ấy cậu muốn như vậy nha! Tôi có thể cảm giác được cậu đang nghĩ cái gì!”

“Có lẽ, cảm giác của anh là đúng đi!” Nghiêm Phong mở miệng chặn lại những lời Mars còn muốn lải nhải nữa, ngược mặt, nhàn nhạt nói: “Nhưng là, tôi hiện tại phát hiện, tiếp theo anh nghĩ tựa hồ cùng tôi nghĩ không hề giống nhau. Cho nên, tôi không muốn cùng anh khi đó tiến thêm một bước xác định quan hệ!”

“Tôi với cậu nghĩ có cái gì không giống chứ?” Mars nghe đến đó, lập tức giận tím mặt, lớn tiếng hét lên: “Cậu không cần cố ý nói những lời này thể hiện cậu cao quý hơn nhá! Cậu cho rằng chỉ có mình mình thật tình đang suy nghĩ những chuyện này thôi sao? Cậu phải biết rằng, tôi không phải là loại người thích đàn ông từ trước đâu!”

“Hừm?” Nghiêm Phong nghe vậy, nhú lông mày, cậu nghiêng nghiêng đầu liếc về phía Mars hiện tại thoát nhìn đang vô cùng tức giận, thế nhưng ánh mắt lại hơi thoáng trở nên ôn hòa một chút.

Nhưng là Mars lúc này đang nổi nóng, tuyệt không chú ý tới sự biến hóa nhỏ bé này của Nghiêm Phong, hần há mồm phì phò nói tiếp.

“Cậu cho rằng, một người đàn ông trước kia không hề có loại tâm tư này đột nhiên chuyển biến tiếp nhận đồng tính... Thật sự có dễ dàng như vậy sao? Cậu căn bản không rõ tôi đang suy nghĩ cái gì, thật giống như càng ngày càng gần cậu, tôi liền cảm thấy mình càng ngày càng không bình thường...”

Mars nói tới đây, rốt cục chú ý tới trong mắt Nghiêm Phong càng ngày càng lộ ra vẻ trêu ghẹo, không khỏi cảm tức, “Thoạt nhìn, cậu không có tin lời tôi nói? Ai bảo tôi vẫn luôn có thể giữ vững vẻ trấn tĩnh, không ngừng nói với mình rằng biến đổi như thế không hề kì quái ...”

“Là như vậy sao? Thì ra là, anh những ngày qua một mình suy nghĩ nhiều chuyện nhằm chán như vậy?” Nghiêm Phong hơi thoáng trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên dùng một loại giọng nói vô cùng giễu cợt nhẹ nhàng nói: “Tôi nghĩ đầu óc ngu ngốc dính đầy tương hồ của anh căn bản sẽ không có nghĩ ra được cái gì chứ!”

“Cậu, cái tên đáng chết mới có một cái đầu lớn ngu xuẩn! Cậu không có tư cách chế giễu người khác!” Mars oán hận quát: “Tôi từng nói rõ ràng với cậu trước đó rồi, ở trong ngục này thì an phận một chút, nhưng cậu xem, bản thân mình sau khi vào đây đã dây vào ít phiền toái lắm sao? Chẳng lẽ cậu được dạy dỗ còn chưa đủ sao?”

“Anh là đang lo lắng cho tôi sao?” Nghiêm Phong nhàn nhạt nói một câu khiến Mars đang gầm thét im bật.

Giờ phút này, Mars đột nhiên tỉnh ngộ, hần lúc trước nói những lời kia đã bại lộ hoàn toàn trước Nghiêm Phong rồi. Hần thật ra từng ở trong bóng tối cẩn thận suy nghĩ đến tương lai của hai người. Có lẽ, nói đến “tương lai” có chút quá xa, cũng có chút khoa trương, bởi vì hần cùng Nghiêm Phong quen biết nhau bắt quá chỉ ngắn ngủi mới có mấy tháng.

Nhưng là Mars không thể lừa gạt mình, hần thật ra sớm đã bị người đàn ông phương Đông vừa mạnh mẽ vừa kiêu ngạo này hấp dẫn; mặc dù trong miệng hần chưa bao giờ thừa nhận qua Nghiêm Phong tốt bao giờ.

Trong khoảng thời gian này, Mars một mình một chỗ sẽ không giải thích được mà suy nghĩ xấu xa: nếu như hần thật sự cùng Nghiêm Phong làm loại chuyện kia, như vậy quan hệ của bọn họ sẽ biến thành như thế

nào đây? Ngày sau bọn họ sẽ làm sao đây? Từ trong ngục Sarton này ra ngoài, bọn họ còn có thể được gặp nhau nữa hay không?

Tuy rằng suy nghĩ đó chỉ lướt qua rất nhanh trong đầu Mars hiện tại, nhưng cũng khiến cho người đàn ông trước nay không hề để bất cứ chuyện gì trong lòng cảm thấy mình trở nên rất không bình thường, mơ hồ lại làm hắn nghĩ vì bản thân nghĩ nhiều mà cảm thấy vô cùng buồn cười.

Cho nên, Mars vẫn cố nén nghĩ ngợi cùng do dự, không để cho Nghiêm Phong nhìn ra hắn trước nay chưa từng có cảm thấy điều gì là không bình thường — hắn không muốn làm cho Nghiêm Phong nhìn ra hắn dao động, hắn lại càng không muốn bị Nghiêm Phong khinh thường. Cho nên, trong khoảng thời gian này, Mars cảm thấy hắn nhất định hắn là làm, như thế trước cứ ném thử mùi vị của Nghiêm Phong rồi nói sau.

“Tôi lo lắng cho cậu? Cảm phiền! Cậu đừng tự kỷ coi mình là giỏi nhất như vậy!” Mars ngăn cổ họng buồn bực lại rồi thêm một câu như vậy, hắn nhìn trên mặt Nghiêm Phong không hề che giấu nụ cười nhẹ nhàng, trong lòng lại càng không hiểu có cảm giác gì.

“Tôi tin tưởng chỉ cần có tâm, chúng ta có thể làm được bất cứ cái gì! Nhưng là, trước mắt quan trọng nhất không phải là nghe anh oán trách hay sao?” Nghiêm Phong đột nhiên nói như vậy khiến Mars còn muốn rống và vân vân ngập ngừng cả người.

Âm thầm nuốt lấy những lời này của Nghiêm Phong, Mars cảm tay của người đàn ông tóc đen kéo vào trong ngục mình, cúi đầu dùng sức cắn cắn môi cậu, sau đó cùng cậu chen chúc nằm xuống cùng một chiếc giường.

Nghiêm Phong hơi oán trách mấy câu, không giải thích được tại sao Mars lại hăng hái như thế, bất quá cậu cũng không có phản dấu hành động giống như trẻ con này của người đàn ông; cậu tựa hồ không cảm giác được, thân hình cao lớn của hai người bọn họ dính chặt vào nhau, dồn vào cùng một chiếc giường bé tí thì sẽ không tiện cỡ nào.

Giờ phút này, ở nơi tràn đầy bất công cùng kì thị này, cũng là trong ngục giam cá lớn nuốt cá bé, cảm nhận được \*\*\*g ngục ẩm áp của người bên cạnh, hơi thở nóng bỏng còn có quan tâm nồng đượm trong ánh mắt. Bọn họ đều cảm thấy mình giống như chiếm được sự ủng hộ to lớn nhất.

Mặc dù Mars cùng Nghiêm Phong cũng không cho là bản thân còn lệ thuộc vào người khác, nhưng nhiều năm qua, bọn họ mới bắt đầu sinh quyển luyện với người trước mặt, vì vậy hai người cứ như vậy ôm lấy nhau, vượt qua một đêm ẩm áp, tĩnh lặng khó có được này.

Ngày tiếp theo, luật sư của Nghiêm Phong thật sớm đã vào thăm cậu. Cho nên Mars cùng Nghiêm Phong trong tiếng cười không hề có ý tốt của bọn giám thị mà bị đánh thức.

Trong ngục không còn thân thể ẩm nóng, khỏe mạnh kia, Mars cảm thấy rất không thoải mái. Không có người quen theo hắn cùng dùng bữa sáng, điều này cũng làm cho Mars càng thêm không thích.

Không nghĩ tới người này mới chỉ đi vào cuộc sống một mình của hắn mới có mấy tháng, hôm nay lại chiếm vị trí quan trọng đến như vậy. Mars hiểu được điều này xong, không nhận được tưởng tượng nếu Nghiêm Phong biết hắn lại có ý tưởng này trong đầu, nhất định sẽ lộ ra nụ cười càng cao ngạo không ai bì kịp.

Nghĩ đến đây, Mars bỗng nhiên không cách nào bình tâm tĩnh khí được, hắn ném khay đồ ăn xuống, đột nhiên đứng lên, khiến cho những phạm nhân khác đang ngồi xung quanh sắc mặt đại biến tránh đi thật xa, rất sợ đột nhiên người đàn ông này tức giận mà đem nắm đấm phát tiết lên người bọn họ.

Cũng may là trong lúc đó có giám thị đến nói với Mars là có người tới thăm khiến hắn lập tức động thân, lúc này các phạm nhân bỏ đi mới thở phào nhẹ nhõm.

Mars không có tâm tư dùng cơm, hắn đoán không được người nào lại đến thăm mình, trong lòng cũng tràn đầy nghĩ ngợi. Bất quá khi chỗ thăm hỏi có thể nhìn thấy Nghiêm Phong!

Nghĩ tới đây, người đàn ông nhất thời lại cao hứng trở lại, bởi vì hắn không tự giác được bản thân đã sớm thành thói quen trước mắt nhìn thấy Nghiêm Phong, nếu như có một khắc nào đó không thấy, trong lòng hắn thậm chí có chút ít cảm giác không an tâm.

Đi theo giám thị tới phòng thăm hỏi, lúc này cũng không có quá nhiều người đến đây thăm tù. Mars thấy Nghiêm Phong đang ngồi ở góc bên phải, đang cùng một người đàn ông anh tuấn mặc tây trang cao cấp

thấp giọng nói chuyện, thoạt nhìn trò chuyện vô cùng vui vẻ, hoàn toàn không chú ý tới sự có mặt của hắn. Tên nhóc này, không nghĩ tới cùng người nói chuyện sẽ có vẻ mặt ôn hòa, ầm ập như thế? Chuyện tâm như vậy làm gì? Lại còn vuốt tóc cái gì nữa chứ? Mars phần nộ nghĩ, bước chân cũng vì thế là chậm chậm hơn.

“Người tìm mày ở bên kia!” Giám thị vỗ vỗ vai Mars, thúc giục hắn đi nhanh một chút. Những lời này khiến hắn chú ý tới ngồi ở bên kia, có một cô gái xinh đẹp đang bủ môi hướng hắn vẫy tay, đây chính là người em gái ba năm nay không có liên lạc Clara WickField.

“Tại sao em lại tới đây?” Mars giật mình trừng to mắt, nhất thời quên cầm lấy cái ống nghe. Cuối cùng khi thấy Clara liên tục nhắc nhở, hắn mới lấy lại tinh thần.

“Làm sao? Anh không muốn thấy em càng ngày càng trở nên xinh đẹp, quyến rũ sao? Anh trai yêu quý!” Clara nghịch ngợm trừng mắt liếc lại, cười lớn nói.

“Tôi lại nghĩ cô gái vô lương tâm này đã bị người ta chôn trong Kim Tự Tháp rồi biến thành xác ướp rồi chứ, không nghĩ tới em vẫn còn sống trên địa cầu này đấy?” Mars cười mắng, thấy thân nhân nhiều năm không gặp, hắn cũng thực rất vui vẻ.

“Nếu như không phải nhà chúng ta trước đó chỉ còn lại hai anh em mình, em mới không muốn nhúng tay quản chuyện của anh như thế này.” Clara trả lời lại một cách mỉa mai.

“Em sinh nhật ba tuổi ngày khóc đêm khóc đòi anh kẹo que, xin anh dẫn đi sân bóng, miệng sao không đáng ghét như hiện tại chứ!” Mars trợn mắt nhìn em gái một cái.

Hai người lại một lần nữa giằng co nhau mấy câu, Clara thu liễm nụ cười, nhìn Mars nghiêm túc nói: “Hiện tại, anh trai của em à, xin anh khép lại cái miệng ghê tởm của mình đi, trật tự nghe em nói đây!”

Mars bởi vì vẻ mặt nghiêm túc của Clara mà cảm thấy kinh ngạc, hắn liếc mắt nhìn sang Nghiêm Phong đang cùng cái người đàn ông anh tuần, quần áo chỉnh tề, gọn gàng sạch sẽ kia nói xong, đang cao hứng, chẳng biết tại sao trong lòng lại buồn bực. Cho nên đồng tai nghe em gái nói, đồng thời khước mắt lại không tự chủ được liếc về phía Nghiêm Phong.

“Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, em nghĩ chúng ta chủ nhật tuần sau có thể đoàn tụ ở bên ngoài.”

“Sao cũng được.... Hả? Em vừa nói cái gì?” Mars không để ý trả lời một tiếng, nhưng ngay sau đó phát hiện có gì đó không đúng, hắn không nhận được kinh ngạc hỏi, hoài nghi lỗi tai của mình có phải có vấn đề hay không mà nghe lầm.

“Em rất kì quái, chẳng lẽ mới rồi em nói tiếng người ngoài hành tinh sao? Tại sao anh lại lộ ra vẻ mặt nghe không hiểu như thế?” Clara không nhanh không chậm bủ môi nói.

“Em có bản lĩnh cao như vậy?” Mars nghi ngờ nheo mắt lại nhìn cô em gái đang ngồi đối diện trước mặt.

“Gần đây em tìm được một người đàn ông không tệ, anh ấy làm việc cho chính phủ, hình như có giao tình với các vị làm trong ngành tư pháp.” Clara chậm chậm nói: “Anh đã ngồi trong tù cũng được tám năm rồi, còn có hai năm nữa là được ra ngoài. Nếu như nhân viên quan trọng trong giới chính trị cố ý vì anh nói vài lời hay ho, nói không chừng anh ấy có thể nói với mấy người đang giam giữ, khiến họ có thiện cảm hơn với anh.”

“Hửm? Em có chắc chắn không?” Mars trầm giọng hỏi: “Người đàn ông kia đáng tin không?”

“Chắc chắn không có vấn đề gì. Em biết trưởng giám thị trong ngục này Murray tháng sau sẽ về hưu, ông ấy cũng muốn trước khi nghỉ hưu có thể kiếm thêm được chút chút. Cho nên hiện tại, em đến đây nói cho anh biết, mấy ngày tiếp theo đừng gây ra chuyện gì, như vậy trưởng giám thị sẽ gửi báo cáo cho cấp trên nói anh khi ở đây biểu hiện tốt, đã hối cải để làm người mới, có thể thả tự do trước thời hạn.”

“Anh hiểu được, mấy ngày nay sẽ chú ý. Bất quá, em xác định người đàn ông kia không tệ chứ?”

Clara hiểu ý tứ của Mars. Cô không có nói với anh trai là mình đã kết hôn. Chỉ nói là tìm được một người đàn ông thích hợp, cho nên Mars vẫn là nghe ra được ý đồ trong lời nói của cô.

“Anh ấy nói anh ấy không yêu vợ của mình, nhưng vì con gái cùng sự nghiệp nên không thể ly hôn.” Clara không sao cả nhún nhún vai, “Chỉ cần anh ấy bây giờ đối với em tốt, mỗi tháng đúng hạn gửi tiền vào tài khoản của em, những chuyện khác em không quan tâm.”

Mars thấy dưới khóe mắt của Clara có vài nếp nhăn nhỏ bé, phát hiện em gái mình cho dù dùng phấn cũng không thể hoàn toàn che được, trái tim sắt đá của hắn không khỏi mỉm cười chua xót. Người em gái xinh đẹp, những năm qua ở ngoài kia không biết đã phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ?

“Cảm phiền anh không cần dùng loại ánh mắt như thế nhìn em. Chẳng lẽ anh hiện tại mới nghĩ đến muốn làm một người anh trai tốt sao?” Clara đối với Mars cười nói: “Không cần lo lắng cho em, người kia đối với em tốt vô cùng, nếu như mấy năm trước gặp được anh ấy, nói không chừng em đã sớm có thể mang anh ra ngoài rồi... Ủh. Hiện tại em có nhà riêng của mình, xe hơi còn có một quán ăn đang phát triển... Anh sau khi được ra ngoài nếu như không có chỗ đi, có thể tạm thời đến nơi của em làm việc.”

Mars định nói gì đó, Clara lại vội vàng nói tiếp: “Có anh thay em trông nhà ăn, em nghĩ những người khác cũng không dám đi gây chuyện.”

Mars nghe em gái mình nói như vậy không thể làm gì khác hơn là mỉm cười gật đầu, ánh mắt khó có được ôn nhu như thế.

Hắn và Clara tiếp theo lại nói chuyện phiến thêm một chút, lơ đãng quay đầu lại, phát hiện người đàn ông ngồi đối diện Nghiêm Phong nhẹ nhàng gõ vào tấm kính cười vô cùng ảm áp, thật giống như đang bảo cậu cũng giờ tay chạm vào bên trên tấm kính.

Trong nháy mắt, mặt dài ra, Mars tàn bạo trừng hướng Nghiêm Phong; song người đàn ông tóc đen đang vô cùng vui vẻ hiển nhiên không chú ý tới Mars không hề vui mừng như mình, một đôi mắt đen xinh đẹp, sắc bén vẫn chú ý đến vị khách phía đằng kia của tấm kính.

“Trước kia tại sao không phát hiện nhóc kia cũng sẽ có thể bày ra khuôn mặt tươi cười ngu ngốc như thế nhỉ? Thấy người có tiền, mặc tây phục, đeo caravat liền cao hứng như vậy sao?” Mars nhìn chằm chằm Nghiêm Phong cúi đầu mắng một tiếng.

“Anh nói gì?” Clara không rõ vì sao Mars tự nhiên lại mất hứng như thế, vẻ mặt ngạc nhiên.

“À. Không có gì. Lão Murray về hưu nhất định có thể nghĩ biện pháp làm xong chuyện của anh. Anh nghĩ nói em không cần quá lo lắng.” Mars trầm giọng đối Clara nói, ánh mắt lại vẫn chú ý động tĩnh của Nghiêm Phong ở bên kia.

Hắn thấy vẻ mặt Nghiêm Phong nhu hòa như thế, khóe môi còn mang theo nụ cười ảm áp yếu ớt, lẳng lặng ngồi trên ghế nghe cái tên mặc tây trang không ngừng nói kia, thật giống như một học sinh giỏi thật ngoan ngoãn.

Cuối cùng, Nghiêm Phong tựa hồ không chịu được đối phương lẳng nhàng, mềm nhẹ cầu xin, mang theo nụ cười không thể làm gì đưa tay lên, đặt ở trên tấm kính đối diện ——

Vị trí bàn tay Nghiêm Phong đặt lên, chính là vị trí đối diện với bàn tay mà người đàn ông bên ngoài kia đặt lên. Thoạt nhìn, hai người bọn họ giống như cách chướng ngại vật là tấm kính kia mà yên lặng liếc mắt đưa tình.

## 8. Chương 8

Editor: Jung Tiểu Kú

“Phanh!”

Mars đá mạnh vào vách tường một phát, tấm kính chắn trước mặt hắn rung động mạnh mẽ, tiếp theo hắn lại cau mày hung hăng đá văng cái ghế rồi đột nhiên đứng lên.

“Con ba nó! Tên đáng chết, lộn xộn cái gì thế chứ?”

“Mars? Anh làm sao thế?” Clara không rõ tình huống, cô không hiểu tại sao anh trai mình lúc trước còn dễ gần, hòa ái ngồi nói chuyện cùng mình lúc sau lại đột nhiên giận dữ như thế.

“Anh không sao!”

Mars dưới cơn thịnh nộ chú ý tới giám thị phía sau tựa hồ sắp đi đến đây, hắn không thể làm gì khác hơn là cưỡng chế lửa giận của mình, quay sang nhặt cái ghế lên, ngồi xuống.

Nghiêm Phong, tên không biết sống chết kia! Dám làm trò ngay trước mặt hắn! Dám ngay trước mặt hắn mà cùng người đàn ông khác giở trò quỷ, tán tỉnh ve vãn? Mars mắt lóe lên oán hận nhìn chằm chằm Nghiêm Phong, đôi bàn tay nắm lại kêu răng rắc.

Bằng trực giác, Mars cảm thấy Nghiêm Phong đây là cố ý. Bởi vì người đàn ông hiểu rõ người bạn cùng phòng của mình, bình thường là một tên ngạo mạn như vậy, tại sao có thể ở trước mặt người khác lộ ra vẻ vô hại, ngây thơ như thế, nhìn thế nào cũng giống như vẻ mặt đáng yêu, dịu ngoan của một đứa trẻ con? Còn bày đặt làm động tác khiến người khác nổi da gà như vậy nữa?

“Hắc, em không biết anh ngay cả người xinh đẹp như thế cũng không ưa nha? Cậu ta vừa rồi cũng không trêu chọc anh mà!”

Clara nhìn theo ánh mắt của Mars mà ngó qua, chỉ thấy mặt nghiêng của Nghiêm Phong cùng hai mắt sáng ngời của cậu, không tự chủ được khen nói.

“Làm ơn, Clara. Em không phải là học sinh trung học nữa. Làm gì lại hứng thú đối với loại người bề ngoài xinh đẹp như con gái như thế này? Không cho phép nhìn cậu ấy!” Mars ở trong loa hừ một tiếng, tiếp theo không khách khí chỉ trích em gái mình.

“Hừm? Em không nghĩ tới, anh lại chán ghét người kia như vậy? Làm sao? Không thích người xinh đẹp thật à?” Clara mở trừng hai mắt, tiếp tục cười hỏi.

“Cảnh cáo em, không được ở trước mặt anh khen ngợi tên kia! Nếu không thật sự anh sẽ...” Mars nói tới đây, ánh mắt lại không nhịn được nhìn chằm chằm về phía Nghiêm Phong, chỉ thiếu chút nữa phun ra lửa.

“Mars thân yêu của em, anh quên lời mới vừa rồi của em rồi sao?”

Clara nhìn thấy Mars đánh giá vẻ mặt của Nghiêm Phong, cho là hắn muốn làm gì người đàn ông phương Đông kia, vội vàng trầm giọng nói: “Em nghe trưởng giám ngục nơi này bảo anh bị cấm bế, cho nên hiện tại em ở đây khuyên anh phải cố gắng nhịn đến hết tuần sau, không được gây thêm chuyện cho em nữa!”

“Có khi anh cảm thấy em không phải em gái của mình. Ngược lại giống mẹ của anh hơn đó!” Mars nghe đến đó, cuối cùng tạm thời đè lại lửa giận, hắn biết em gái vì muốn đưa hắn ra ngoài mà tốn khá nhiều sức rồi.

Bởi vì nhận được sự nhờ vả của Clara, lão giám thị trưởng vẫn chiếu cố Mars sắp nghỉ hưu, Clara vẫn lo lắng anh trai mình ở trong ngục gây thù hằn quá nhiều, cho nên mới liều mạng nghĩ biện pháp đem Mars ra ngoài.

Hoặc là nói, người em gái không thăm hắn ba năm nay, cũng vẫn một mực vì chuyện của người anh trai này mà bận rộn đi? Không biết tại sao Clara lại quen được với người đàn ông hiện tại? Nói vậy, em gái khẳng định tốn rất nhiều tâm huyết cố ý đến gần tên kia?

Mars vừa nghĩ đến đây, hắn thật sự không đành lòng lãng phí ý tốt của thân nhân, rốt cục đành hoàng ngồi xuống, không hề quan sát tình hình Nghiêm Phong bên kia nữa.

Bất quá cùng lúc đó, trong lòng Mars âm thầm ra quyết định: tối nay, hắn nhất định phải cùng Nghiêm Phong nói rõ ràng!

Nghiêm Phong lại tựa hồ không biết trong lòng Mars đang bốn bề sóng dậy, cậu có chút không vui nhìn thấy Mars đang cười khúc khích cùng một cô gái xinh đẹp ở bên ngoài, đáng vẻ thật giống như hạnh phúc lắm.

Từ trước đến nay, Nghiêm Phong chưa từng thấy Mars cao hứng như vậy, hơn nữa luật sư nói với cậu vụ án lại có thay đổi, tâm tình tự nhiên tụt mạnh tới cực điểm.



Cho nên, Nghiêm Phong đón nhận sự khích lệ của người bạn thân kiêm luật sư — khi còn bé, mỗi lần cậu như thế, Dawson sẽ lại vươn tay cùng lòng bàn tay của cậu kề sát nhau như vậy, cũng là hành động cổ vũ tinh thần cho cậu.

Thấy bạn tốt nhiều năm không gặp vẫn giữ thói quen của thuở thơ ấu nên Nghiêm Phong cũng không từ chối, vừa lúc cậu thấy Mars cùng người phụ nữ xinh đẹp bên ngoài chuyện trò vui vẻ, trong đầu nóng lên, cũng không biết tại sao lại vì sự thúc giục của Dawson, đón nhận sự khích lệ của bạn tốt.

Mặc dù cách một lớp kính, nhưng Nghiêm Phong có thể cảm nhận được lo lắng cùng quan tâm của người bạn tốt này đối với mình, cậu rất cảm ơn Dawson vì mình mà chạy ngược chạy xuôi như thế.

Sau đó, Nghiêm Phong nghe được Mars tức giận đá ngã cái ghế, cậu cảm thấy người đàn ông này quăng về phía mình một ánh mắt sáng quắc, không có nghiêng đầu nhìn Mars một cái nào nữa, trong lòng thế nhưng lại có chút vui thích không rõ.

Bất quá tiếp theo, người phụ nữ xinh đẹp bên ngoài kia tựa hồ nói với Mars cái gì đó, lại thành công đè xuống lửa giận của người đàn ông. Nghiêm Phong hơi cảm thấy kinh ngạc, bởi vì cậu biết, Mars từ trước đến giờ không hề nghe người khác khuyên nhủ, không nghĩ tới cô gái tới thăm lần này lại có sự đặc biệt như thế.

Sau, Nghiêm Phong càng ngày càng cảm thấy kì quái, bởi vì cậu nguyên một ngày không hề nhìn thấy Mars. Bình thường lúc làm việc, người đàn ông tóc đỏ luôn ở bên cạnh cậu nói nhảm không ngừng, nay lại biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu cả.

Bữa trưa cùng bữa tối, Nghiêm Phong cùng những phạm nhân khác cũng không nhìn thấy Mars, thời gian nghỉ hẩn cũng không có trở về phòng giam, không biết chết dí ở chỗ nào rồi? May là hiện tại người ở trong ngục không còn dám trêu chọc cũng như không dễ dàng bắt nạt cậu nữa, cho nên một ngày này cũng coi như bình an trôi qua.

Theo như lệ cũ, là người cuối cùng vào phòng tắm, Nghiêm Phong lúc đi ra rốt cục không nhìn được buồn bực: Mars đến tột cùng là đi nơi nào?

Hơi hơi có chút lo lắng, bất quá, Nghiêm Phong còn chưa thực sự quá lo lắng, bởi vì cậu biết nếu có người muốn tìm Mars gây phiền phức, người nên lo lắng hẳn là đối phương.

Nghiêm Phong trở lại phòng giam, giám thị kéo dài chuông báo ngủ. Ánh đèn trong phòng rất nhanh thì đã bị tắt, chỉ còn lại ánh đèn le lói treo trên một cái giường trong phòng.

Cái này là do Mars gần đây lấy được, ngang ngược để trong phòng giam. Giám thị cũng lười cùng người này tìm phiền phức, chỉ cần Mars không đánh nhau, gây chuyện, bọn họ đối với tất cả những hành động tác yêu tác quái của người này đều dùng thái độ một mắt nhắm một mắt mở cho qua.

Nghiêm Phong nhìn thấy Mars khó được yên lặng như vậy cúi đầu ngồi một bên giường, Nghiêm Phong cảm thấy thật giống như người bạn cùng phòng này đang cùng người nào đó giận dữ, bây giờ nhìn vô cùng kì quái. Nhưng cậu dĩ nhiên không đời nào mặt dày đi hỏi chuyện người khác được, cho nên Nghiêm Phong bưng chậu rửa mặt cùng dụng cụ vệ sinh đi về phía giường của mình, đồng thời cũng biết —

Lấy tính tình của Mars như vậy, đối phương không thể nào nhịn tâm sự không nói.

Quả nhiên, Mars rầu rĩ ngồi yên bên Nghiêm Phong rốt cục cũng có phản ứng. Nhưng là hẳn vẫn không nói gì. Mà hung bạo nhanh chóng đánh về phía Nghiêm Phong, đem cậu không phòng bị gì bổ nhào trên mặt đất; đồng thời một tay kiềm chế cậu, một tay kia Mars dùng sức đè xuống đầu của cậu, đem đầu của cậu ghì chặt xuống đất.

“Anh điên rồi sao? Làm cái trò gì thế hả?”

Nghiêm Phong lập tức phát hiện không đúng, bởi vì hiện tại Mars vô cùng thật tình, vừa rồi cũng dùng toàn bộ sức lực, hơn nữa cậu vội vàng không kịp chuẩn bị không thể tránh thoát, trong lòng tự nhiên vô cùng tức giận.

Quay đầu nhìn lại, Nghiêm Phong không khỏi thoáng sửng sốt, bởi vì lúc này gương mặt Mars bị băng bó, trong mắt là hừng hực lửa giận cùng một chút ít tình cảm mà từ trước đến nay cậu chưa có thấy qua.

Những cảm giác này cùng hiện lên trên khuôn mặt anh tuấn, thêm vào đó là bóng tối lúc ẩn lúc hiện hợp cùng một chỗ, khiến cho Nghiêm Phong không khỏi cảm thấy ánh mắt người đàn ông này vừa nguy hiểm vừa lạnh lẽo, là một người kì lạ cũng là một người đáng sợ dữ tợn.

Bất quá, những thứ này không hù dọa Nghiêm Phong được, trong lòng cậu cảm thấy không giải thích được, đồng thời nghĩ, làm cách nào để tránh thoát một chương này của Mars, chấm dứt phương thức chào hỏi không thân thiện này của người đàn ông.

“Hôm nay cậu cùng người đàn ông kia nói những cái gì?”

Mars trầm giọng hỏi, hai mắt chú ý tới biểu cảm trên gương mặt Nghiêm Phong, tại thời điểm này hơi thoáng buông lỏng người, đều là cao thủ đánh nhau, Nghiêm Phong tự nhiên nhận cơ hội này nhanh chóng đẩy hẳn ra, đứng lên.

“Tôi không cần phải báo cáo hành tung của mình cho anh đúng không?”

Nghiêm Phong tựa hồ cảm thấy chuyện Mars hỏi vô cùng buồn cười. cậu khoa trương nhún nhún vai, trong mắt lại hiện lên một vẻ nhàn nhạt đùa cợt.

“Con mẹ nó, cậu đến tốt cùng là muốn cái gì? Tùy tùy tiện tiện đi vào tầm mắt của tôi.... Mới vừa rồi lại hướng người đàn ông khác cười đến phi thường vui vẻ như vậy.... Ha. Tại sao trước kia tôi không có phát hiện ra? Cậu thật ra là một người lăng lơ đến như vậy chứ? Nói không chừng, cậu thích cái cảm giác được đàn ông dán mắt vào?”

“Tôi không hiểu anh muốn nói gì!” Nghiêm Phong trong nháy mắt giận tái mặt, tròng mắt lạnh như băng tràn đầy tức giận.

Mars nhanh chóng ép lên trước, động tác như một con sói vô cùng đói, đang ẩn mình trong bụi cỏ, tùy thời có thể chờ con mồi xuất hiện rồi đột nhiên lao ra. Nhưng lần này Nghiêm Phong có phòng bị, cho nên Mars đi tới trước người đàn ông tóc đen, không có lập tức ra tay.

“Cậu trách tôi nói sai sao? Hmm. Tôi trước kia không giải thích được, cậu tại sao lại để ý những phạm nhân kia chú ý đến mình như thế, nguyên lai là bên ngoài còn có người chờ mình?”

“Tôi thích cùng ai nói chuyện, thích cùng ai cười... cùng anh không có quan hệ!” Nghiêm Phong giận quá thành cười, cậu ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mars, cao ngạo nâng khóe môi xinh đẹp: “Anh tên khốn này thì có quan hệ gì với tôi chứ? Anh có quyền can thiệp vào tự do của tôi sao?”

Mars không nói thêm lời nào nữa, hất tung người đang rộng hai tay, nhào về phía Nghiêm Phong một lần nữa. Nghiêm Phong âm thầm phòng bị mặc dù thấy rõ động tác của người kia, nhưng vẫn không thể tránh kịp — Mars hiện tại vô cùng thô bạo, thật giống như hận không thể sáng khoái giết chết sinh vật trước mắt này.

Nghiêm Phong phải lùi lại mấy bước để tránh né, dùng toàn lực đối phó với Mars. cậu không biết người đàn ông tóc đỏ này một khi dùng toàn bộ sức lực thật sự của bản thân sẽ làm người ta thấy kinh khủng như thế nào.

“Phanh!” Chân sau nhẹ nhàng đụng phải cửa sắt trong phòng giam, thân hình Nghiêm Phong bỗng nhiên sụp xuống.

Trong lòng Nghiêm Phong biết không ổn lập tức cảm thấy mình bị một cỗ lực lượng khổng lồ cuốn vào — là Mars đột nhiên lần tới, ôm người vào lòng, hướng ngực cùng bụng cậu cùng xương sống thất lực nặng nề đánh mấy đấm.

Trước mắt Nghiêm Phong tối đen, gần như muốn té xỉu. Ở lần công kích dùng đến toàn bộ sức lực của Mars, cậu phải cố gắng đứng người dậy, lui về phía sau, hi vọng có thể mượn lần này xoa dịu cảm giác đau đớn kịch liệt, cũng tranh thủ khôi phục thể lực.

“Hiện tại, cậu phải biết...”

Câu nói này, không đợi Mars nói xong, Nghiêm Phong vốn nửa quỳ trên mặt đất, im lặng không lên tiếng bỗng nhiên đứng thẳng người dậy, khuỷu tay đánh vào bụng của Mars. Lần này, cậu dĩ nhiên cũng xuất

toàn lực.

Lão đảo lui về sau mấy bước, Mars tựa hồ có chút chịu không nổi, hấn cảm tức nhìn Nghiêm Phong, buồn bực rống một tiếng lại ra tay tiếp.

Bọn họ trong phòng giam nhỏ hẹp đánh nhau, quyền cước lui tới lui đi hỗn chiến thành một đoàn, hai người cũng đánh đến hoa mắt chóng mặt, căn bản không còn chút lí trí nào truy tìm nguyên nhân đánh nhau, mà Mars lại càng hoàn toàn không thèm đem lời dằn dò của Clara để vào trong lòng.

Bỗng nhiên, Mars liên tiếp ăn mấy nắm đấm mạnh của Nghiêm Phong không lùi bước nữa mà tiến tới, hấn ép buộc thân thể nghênh đón công kích của Nghiêm Phong, đặt cước hết thấy, hướng đối phương nhanh chóng đánh tới. Một phát bắt được tóc cùng túm được cổ Nghiêm Phong, tha đầu đối thủ vọt tới vách tường.

Liên tiếp đụng mấy cái vào tường, sau đó Mars còn chưa hết giận, bởi vì chỗ lúc trước bị Nghiêm Phong đánh trúng lúc này lại âm ỉ đau, nóng rát, nếu như hấn không hung hãn trả thù thì khó có thể bỏ đi sự đau đớn này. Cho nên, sau khi Mars thu tay lại, thuận thế nhắc chân giáng mạnh một cú vào bên hông Nghiêm Phong.

Thừa dịp Nghiêm Phong đau đến ngã xuống đất, Mars tiến lên ngồi trên người đối thủ, bàn tay lung tung lướt qua bụng, ngực, ... Nghiêm Phong. Sẽ rất nhanh mà thô bạo đi xuống phía dưới, đến giữa hai chân.

“Cút!” Nghiêm Phong ngoan lệ quát một tiếng, tung ra một quyền lại đánh chuẩn xác vào chính giữa mặt Mars.

Song Mars hiện tại giống như không còn chút lí trí nào nữa, căn bản không cần thiết Nghiêm Phong dùng toàn lực đánh nhau với hấn. Ở dưới một quyền này, đầu óc hấn thật sự hoàn toàn không còn thanh tỉnh nữa. Hấn thể nhưng vẫn đưa tay xuống dưới, đè lại cơ thể Nghiêm Phong, cúi đầu khom lưng hung hăng cắn lên bắp vai đang run rẩy của cậu, đồng thời hai tay loạn bậy xé nát quần trên người cậu.

“Con mẹ nó, anh có dừng lại hay không? Mau cút xuống ngay cho tôi!” Nghiêm Phong thực sự tức giận, cậu không thích \*\*\* không hề có ý nghĩa như thế này. Cho nên đối với việc Mars ôm ấp này nọ, thứ tình cảm không rõ ràng cùng đồng ý trước kia, vào thời khắc này cũng hoàn toàn biến thành hư ảo.

Nhưng là Mars hoàn toàn không để ý đến quả đấm Nghiêm Phong lúc này, hấn hai mắt đỏ rực đè lại đối thủ, hung ác gặm cắn bắp vai của người phía dưới, không chút ôn nhu xoa nắm đầu nhụy của Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong không thể nhịn được nữa, không biết sức lực từ đâu đến, giáng mạnh hai đấm vào giữa ngực cùng đầu Mars, thừa dịp đối phương không chịu được mà hơi buông lỏng người ra, cậu xoay người khó khăn lặn một vòng, chuyển ra khỏi cơ thể Mars. Nhưng không cho cậu thở được bao lâu, Mars lần nữa dùng sức lực không phải của con người khổng lồ chế cơ thể cậu.

“Hiện tại, tôi muốn cho cậu biết ... Tôi có hay không có quyền can thiệp vào tự do của cậu!” Nhìn Mars giống như phát điên rồi, đối với Nghiêm Phong đang ở dưới thân lộ ra nụ cười dữ tợn như dã thú ——

Hấn lạnh lùng nói xong câu này, đem thân thể Nghiêm Phong cuốn lại, đè xuống đất, phần thân phía dưới lúc trước vì giãy xéo đối phương mà cương lên to lớn đặt ở giữa căn bộ chỗ bấp đùi Nghiêm Phong.

Sau đó, Mars không cho Nghiêm Phong thời gian hiểu rõ cái gì, hấn thô bạo vặn bưng hai cánh mông chắc nịch của người phía dưới, đem phần thân ngạo nghễ đứng thẳng tắp của mình đến phía sau hậu huyệt của Nghiêm Phong, đẩy vào.

“A!!!!”

Dị vật trực tiếp xâm lấn khiến Nghiêm Phong cảm thấy thân thể mình giống như bị xé rách, tan nát. Cậu không nhịn được cúi đầu kêu một tiếng, rất nhanh lại quật cường ngậm chặt miệng, im lặng. Thân thể bởi vì bị Mars thẳng tiến trở nên căng cứng như tảng đá, chỉ cảm thấy người đàn ông đặt trên người mình nặng dị thường.

“Ba ba!” Mars cũng cảm thấy hành vi sỉ nhục này tương đối không thoải mái, hấn không có kinh nghiệm cùng đồng tính luyện ái ân ái qua, chẳng qua đại khái chỉ biết chuyện này làm như thế nào; mà lúc trước, hấn cũng không có ý định mạnh mẽ xâm phạm Nghiêm Phong như thế này.

Nhưng là vừa mới nghĩ tới câu nói giễu cợt kia của Nghiêm Phong, lửa giận trong lòng Mars lại không cách nào không chế được! Mars rõ ràng biết mình vừa rồi đã đi ngược lại nguyên tắc của Nghiêm Phong, nhưng hắn vẫn chậm chạp không có tiếp nhận loại chuyển biến này, cho nên tới tận bây giờ, hắn vẫn không có chân chính cùng Nghiêm Phong ân ái qua.

Trong lòng Mars thoáng tự khinh bỉ bản thân không dứt khoát như vậy, nhưng là hắn không cách nào dễ dàng tha thứ người khác khinh bỉ mình như thế; ở thời điểm Nghiêm Phong tra hỏi bọn họ có quan hệ gì, cùng với lúc cậu hỏi hắn có tư cách gì mà quản việc riêng của cậu, Mars thực sự không có cách nào tiếp nhận.

Hắn cũng không phải là Nghiêm Phong, đã tương đối tinh tường tính hướng của bản thân, cho nên Mars thật hận cậu chậm chạp cùng tùy hứng, trách cứ Nghiêm Phong không hiểu khó xử cùng giấy dựa của hắn, đồng thời cũng thống hận bản thân khiếp sợ.

Dưới tác động của tự oán cùng giận dữ, Mars khó có thể giữ bình tĩnh; sau khi bị chọc giận, hắn chỉ muốn dùng phương thức của mình để tuyên bố hắn quyết tâm cùng với Nghiêm Phong.

Cúi đầu Mars phát hiện Nghiêm Phong lúc trước nổi điên mà muốn đánh hắn thật giống như đã tốn khá nhiều sức lực. Trên người đối phương ướt đầm mồ hôi, rất nhanh thì nhuộm ướt cả một đầu tóc đen. Nhìn xuống, Mars thấy Nghiêm Phong khẽ quay đầu, khẽ đưa tay về phía sau lưng, nắm chặt bàn tay, ánh mắt cũng cố gắng nén đau đớn.

Tâm, đột nhiên đau xót. Mars khôi phục chút lý trí ít ỏi, hắn kim lòng không đậu giờ tay đè chặt phần lưng Nghiêm Phong xuống, ngốc ngốc bắt đầu vuốt ve, đồng thời thử đem thân thể từ từ đè xuống ——

Thì ra ôm người cùng giới, không nghĩ lại khó khăn như vậy, tâm tình cũng không có quá nhiều mâu thuẫn.

Mars nghĩ tới, thế nhưng thu liễm phần lớn tức giận, không nhịn được huyết sáo vang lên. Hiện tại hắn chỉ muốn thống thống khoái khoái ôm Nghiêm Phong, cùng người đàn ông dưới thân hưởng thụ một cuộc yêu sung sướng.

“Chết tiệt! Anh cút ra ngoài cho tôi!”

Nghiêm Phong dùng chút sức lực còn lại cuối cùng trong thân thể mình giãy giụa, lần đầu tiên không được sự đồng ý của mình mà người đàn ông này dám dùng sức mạnh cường ngạnh, khiến cậu cảm thấy vô cùng tức giận.

Mars khó có được sự ôn nhu như vừa rồi lại bị biến cố nhỏ này mà tan đi hết, hắn khó chịu dùng sức vỗ vỗ mông Nghiêm Phong, muốn đối thủ của hắn buông lỏng, bởi vì hắn cần một thân thể ấm áp, mềm mại lại tràn đầy co dãn chứ không phải một khối thịt cứng ngắc.

“Tôi nhất định sẽ giết anh...” Nghiêm Phong cảm thấy Mars lại vừa tiến thêm vào một chút, cậu cũng không không chế được bản thân, nghiêng đầu nghiêng răng nghiêng lợi nói với người kia.

“Chờ cậu có được năng lực này rồi hãy nói sau.” Mars trấn áp phản kháng của Nghiêm Phong đồng thời hướng phía trước thẳng tiến, hoàn toàn đánh tan tay giãy giụa của người dưới thân, đồng thời hắn cũng hi vọng có thể dùng hành động này để đánh tan suy nghĩ của Nghiêm Phong, để cậu ở nơi này, thời khắc này ngậm miệng lại, biết điều một chút cùng hắn ân ái.

Quyết đoán đưa tay kéo thắt lưng Nghiêm Phong ôm ở trên đùi, Mars ở thời điểm đối phương thất thần, rốt cục đem toàn bộ phần thân của mình cắm vào hậu đình Nghiêm Phong.

“Đừng bảo là nói! Cậu ... chỉ cần.... tiếp nhận!”

Nghe trong miệng Nghiêm Phong là nức nở những tức giận cùng thống khổ không cam lòng, Mars ra lệnh, chợt thấy trái tim mình lần nữa đau đớn. Song hắn dừng không được nữa rồi. mặc dù tình huống hiện tại khiến hắn bối rối, có chút không cảm thấy thoải mái, nhưng là hắn vẫn không muốn dừng cướp đoạt lại.

Bởi vì, Mars so với ai khác đều rõ ràng —— muốn chinh phục Nghiêm Phong cao ngạo như vậy cùng ác liệt như vậy, thì không thể mềm lòng. Nếu không hắn sẽ giống như những người thất bại hèn mọn trước kia, vĩnh viễn cũng không cách nào chân chính bắt được Nghiêm Phong.

Luật động ở bên trong, thần trí Nghiêm Phong bắt đầu trở nên mơ hồ. cậu loáng thoáng cảm thấy thân thể cường tráng của Mars vững vàng siết chặt lấy mình, hơn nữa còn dùng sức như vậy và chạm thân thể của mình!

Ở một lần lại một lần mạnh mẽ xâm phạm, Mars đem hung khí đưa đến chỗ sâu nhất bên trong cơ thể Nghiêm Phong, hoàn toàn đem cậu lấp đầy!

“Anh tên khốn kiếp!” Tinh thần mạnh mẽ, kiên cường không cam lòng từ từ trở về, Nghiêm Phong hô hấp một ngụm lớn không khí, quay đầu đối Mars tàn bạo quát.

“Ha ha, người thân ái, cậu thật rất mê người... Hiện tại, tôi bắt đầu hiểu rõ ... Tại sao có nhiều người lại để ý đến cặp mông của cậu đến như thế.” Mars tựa hồ lãnh hội được cái gì đó, hắn tuân theo bản năng của cơ thể tìm đến nơi cho hắn cảm giác vui vẻ nhất, đem đùi của Nghiêm Phong theo chân mình ngã xuống dưới, đem cơ thể lật qua, rất nhanh lại chạy nước rút trong cơ thể cậu.

Mars thoát nhìn khá thích thú với phương thức cướp đoạt nguyên thủy tàn nhẫn này, hắn bắt đầu ném thử mùi vị của việc đem phần thân rút ra rồi lại hung hãn đâm vào, tiếp theo lại dùng tay đang nhàn rỗi vuốt ve thô bạo với Nghiêm Phong, chân thành mong hai đầu gối của đối phương nhũn ra, chủ động mở ra hai chân, tùy ý mặc hắn định đoạt mọi thứ còn lại.

Đau. Lần “yêu” này, quả thực chính là đau đớn cùng thống khổ!

Nghiêm Phong hiện tại thậm chí trách bản thân đánh nhau không giỏi như Mars, lúc này cậu căn bản không tài nào cảm nhận được sự thích thú của cái gọi là lưỡng tình tương duyệt; cậu chẳng qua là nhạy cảm cảm nhận được, người đàn ông đang ở trên người mình đang đắc ý, dương dương tự đắc vô cùng mà hưởng thụ cơ thể của mình, hơn nữa còn là vui mừng hết lần này đến lần khác.

Nhưng là không lâu sau đó, cảm giác của Nghiêm Phong dần dần thay đổi. Bởi vì cậu cảm thấy đầu của Mars đang không ngừng cọ cọ vào sau gáy của mình, bàn tay còn lại kia tùy ý sờ mó mẫn cơ thể mình, tựa hồ muốn giảm bớt nỗi thống khổ của cậu.

Bên tai, truyền đến hơi thở ồ ồ càng ngày càng nóng rực, đụng phải \*\*\*g ngực bèn chắc đang phập phùng không ngừng...

Những cảm giác này khiến cho Nghiêm Phong rút cục cũng quay đầu lại nhìn Mars, cậu phát hiện đối phương cũng đang ngừng mắt nhìn mình thật sâu. Bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt kia, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Trầm mặc trong chốc lát, Mars đột nhiên chậm rãi thối lui ra khỏi thân thể Nghiêm Phong. Tiếp theo, hắn đâm vào càng dã man hơn, cùng hung hãn hơn.

Lần này, Nghiêm Phong đau đến không còn chút khí lực nào để nhìn về mặt Mars lúc này nhưng cậu thật giống như đột nhiên hiểu rõ cái gì đó, cảm giác khuất nhục trong lòng kì lạ giảm đi một chút, song lửa giận không cam lòng vẫn như cũ phừng phực.

“Tôi sẽ cho cậu biết .... Chúng ta, cùng một chỗ...”

Mars thấp giọng gầm thét, có chút không nói nên lời, nhưng Nghiêm Phong lại không giải thích được hiểu rõ những gì người đàn ông này muốn biểu đạt.

Mars tiếp tục va chạm thân thể Nghiêm Phong, đồng thời từ từ cúi đầu xuống, thật giống như hi vọng Nghiêm Phong có thể thấy rõ mặt của hắn. Hành động này quả nhiên sinh ra hiệu quả, Nghiêm Phong chú ý tới Mars đang tiến tới gần ——

Dần dần, đôi lông mày đầy anh khí của người đàn ông, hai mắt sáng ngời có lực, còn có sống mũi cao thẳng thẳng tắp, cũng một chút, một chút rơi vào trong mắt Nghiêm Phong. Cuối cùng, đến khi da trước ngực Mars dán chặt vào \*\*\*g ngực Nghiêm Phong, môi bọn họ cũng tựa như sắp dán lại với nhau.

Nhiệt độ nhanh chóng nóng lên, nhiệt độ chưa bao giờ lên cao như thế này, Nghiêm Phong cảm thấy dường như khí trong cơ thể rất nhanh sẽ bị loại nhiệt độ như sốt này thiêu đốt.

Cách lần da, Nghiêm Phong có thể cảm nhận rõ ràng sự đè ép của người đàn ông, trái tim cũng “thịch thịch” đập điên cuồng, lúc này, cậu cũng phát hiện ra hơi thở Mars phun trên mặt mình càng ngày càng nóng rực — thậm chí, thân thể của người đàn ông cũng bắt đầu khế run lên.

Nhảy cảm phát hiện chút ít biến hóa ít ỏi này, Nghiêm Phong đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Sau đó, cậu động. không biết là hiểu được cái gì, hay chỉ thuần túy là sự trả thù, cậu há mồm tàn bạo cắn môi Mars.

Khó chịu hừ đau một tiếng, Mars lập tức nặng nề động thân, đùng chạm thân thể Nghiêm Phong, thừa dịp người phía dưới bị đau mà nhả ra trong chốc lát đoạt lại quyền chủ động, đem đầu lưỡi cùng hàm răng hoàn toàn xâm nhập vào trong miệng Nghiêm Phong, dùng sức càn quấy. Thật giống như tính toán rút hết toàn bộ không khí trong cơ thể cùng nuốt toàn bộ nước miếng trong miệng của đối phương.

Hai người say sưa hôn môi, động tác thô bạo mà kịch liệt.

Bọn họ thỉnh thoảng có hơi tách ra một chút, mỗi khi đến lúc này, Mars sẽ phát ra tiếng gầm thỏa mãn nhẹ, trong tiếng nói xen lẫn cả khoái cảm thăng lợi cùng chinh phục.

Tiếp theo, hần dùng một loại sức không tưởng được, điên cuồng lay động Nghiêm Phong, dùng sức vòng tay xuống ôm lấy người dưới thân, kéo thắt lưng mềm, nhỏ, bền chặt, khiến thân thể hai người như được nối cùng một khối, khít chặt vào với nhau, khiến cho hần “chạy nước rút” càng dễ dàng hơn.

Nghiêm Phong bị \*\*\* kích động, ở trong thống khổ vô cùng đạt được khoái cảm. Cậu cúi đầu thật thấp ai oán mấy tiếng, rốt cục như mất trí quay đầu lại, đè xuống căng thẳng cùng chống cự cuối cùng.

Kêu khóc cùng thổ dốc đồng thời vang lên, Mars càng thêm hưng mãnh tiến công khiến Nghiêm Phong cảm thấy bản thân hít thở không thông. Tứ chi của cậu run rẩy, không nhận được cùng Mars một chỗ mà kêu lên thỏa thích....

Hai cỗ thân thể cường hãn vào thời khắc này tản ra nhiệt độ kinh người cùng kích tình điên cuồng. bọn họ ở lần phóng thích thứ hai mà cùng kêu lên, cuối cùng đồng thời đem nhiệt lượng thiêu đốt mãnh liệt trong cơ thể cùng buông ra —

Một giây này, bọn họ hoàn toàn trối buộc linh hồn lẫn nhau.

“Hò...”

Sau khi phát tiết, thở dài một tiếng thật dài phá vỡ trầm mặc. Lần này lại do Nghiêm Phong, người bình thường trầm mặc ít nói nhện không được không khí kì quái như trong ổ mộ của phòng giam lúc này đột nhiên trở nên im lặng từ trong hỗn loạn.

“Không nghĩ tới, tôi cùng cậu đã làm!” Mars gất lên một cái, hiện tại hần thật giống như dùng toàn bộ sức lực của mình để nằm úp sấp trên người Nghiêm Phong. Tự nhiên, hần tựa hồ quên không rút ra khỏi bên trong cơ thể Nghiêm Phong.

“Cút!” Nghiêm Phong khôi phục lý trí cùng khí lực xong, đối với câu nói đầu tiên của Mars, Nghiêm Phong chỉ có một chữ. Bởi vì cậu bây giờ thực sự vô cùng khó chịu với người đàn ông hiện tại đang vui vẻ nằm trên người mình. Lúc này lại còn dám nói lời mặt dày khiến người khác tức ói máu như thế.

“Đến lúc này rồi, cậu còn bày ra tư thái cao ngạo này làm gì có ý nghĩa chứ? Nhớ kỹ, sau này chỉ cần cậu dám chọc tôi tức giận, tôi còn có thể giống như lúc này ngạo độc trừng trị, sỉ nhục cậu.”

Mars phần nộ nói, tay thế nhưng lại ôn nhu qua lại an ủi thắt lưng của Nghiêm Phong, “không nghĩ tới, chơi đàn ông lại có loại mùi vị như vậy... thân thể của cậu, đúng là vô cùng tuyệt vời.”

“Hmm! Hiện tại anh không nói ... hành động tùy tiện của anh, với những thứ gọi là làm chuyện biến thái trong suy nghĩ, không giống nhau sao?” Nghiêm Phong lạnh lùng châm biếm.

“Cậu vừa rồi có phải hay không không được dạy dỗ đủ, còn dám dùng lời nói như thế này với tôi sao?” Trong miệng Mars nói lời ngạo độc, người thế nhưng rút ra khỏi cơ thể Nghiêm Phong.

Động tác của hần rất nhẹ, nhưng vẫn khiến Nghiêm Phong vì đau mà hừ mấy tiếng, tỏ vẻ bất mãn vô cùng.

“Rất đau sao?” Mars nghe thấy giọng mũi đau đớn vô cùng của Nghiêm Phong, bỗng nhiên có chút áy náy, bắt đầu nghĩ lúc trước có phải hắn làm có chút quá hay không?

Bất quá một giây sau, người đàn ông này lại cảm thấy vô cùng đắc ý, bởi vì hắn rốt cục đã làm bước kia, đem người này đoạt lấy hoàn toàn như vậy.

“Anh thử một lần để người khác chơi cái móng của mình xem sẽ biết có đau hay không?” Nghiêm Phong nghe được lời nói của Mars thì tỉnh hẳn, tâm trạng lại càng không thấy thoải mái.

“Tốt lắm. Trước xử lý vết thương một chút đi. Cậu nói cho tôi biết, phải chuẩn bị như thế nào?” Mars nhìn Nghiêm Phong ngẩng đầu dùng sức tròng mắt với mình một cái, chẳng biết tại sao trong lòng lại nóng lên, thậm chí vật giữa háng cũng lặn nửa ngạnh. Nhưng hắn cúi đầu thấy chỗ kín của Nghiêm Phong tựa hồ bị thương. Cuối cùng vẫn là cố gắng nhìn xuống xung động này.

“Anh biết dọn dẹp như thế nào sao? Đã trễ thế này, anh cho rằng Sandy sẽ cho tôi vào nhà tắm à?” Nghiêm Phong nhàn nhạt liếc Mars một cái, thuận miệng phân phó, “Ngu ngốc nhìn tôi làm gì? Đem bình nước khoáng của anh lại đây, nhanh lên một chút!”

Mars thấy tinh thần Nghiêm Phong tốt như thế, cuối cùng cũng yên tâm. Trong miệng hắn thấp giọng chửi rủa nhưng rất nhanh lại không dám trái mệnh của Nghiêm Phong mà nhanh chóng làm việc. Chân chạy thật nhanh, vội vàng đi tới bên giường, một lúc cào móc, đem thứ Nghiêm Phong cần đưa tới.

Nghiêm Phong từ từ đứng lên. Mars không nhìn ra cậu dùng bao nhiêu sức lực, nhưng lại phát hiện sắc mặt cậu bởi vì động tác mà có chút tái nhợt. Lờ mờ trong miệng bắt chước tiếng im lặng. Sau đó, hắn ở dưới ánh mắt cường bức phần nộ của Nghiêm Phong xoay người, không nhìn tình hình phía sau nữa.

Phía sau truyền đến tiếng rót nước, trừ lần đó ra Mars không nghe được bất kỳ tiếng vang nào nữa. Hắn biết Nghiêm Phong mạnh mẽ như thế nhất định sẽ không rên rỉ nữa, trong lòng cảm thấy có chút đau.

Trầm tư trong chốc lát, Mars bắt đầu tìm đề tài.

“Luật sư của cậu thoát nhìn rất tốt với cậu?”

“Cậu ta là bạn tốt của tôi, Dawson... Chúng tôi từ nhỏ là cùng nhau lớn lên.” Nghiêm Phong đáp.

Mars nghe được người phía sau để bình nước xuống đi tới bên giường, tựa hồ còn đang mặc thêm quần áo.

“Án tử của cậu có tình tiết mới?” Mars xoay người đi tới bên giường Nghiêm Phong, không có ý định dừng lại ngồi xuống giường, vừa lúc ngủ bên cạnh Nghiêm Phong. Tay của hắn cũng “vừa lúc” khoác lên thắt lưng Nghiêm Phong, thuận thế ôm cậu tới trong người.

“Đúng vậy! Dawson nói xuất hiện người có bằng chứng quan trọng làm thay đổi quyết định bản án của tôi lại đột nhiên không muốn ra làm nhân chứng nữa. Mà bằng chứng trong tay người đó có thể chứng minh tôi vô tội. Cho nên bạn tôi đặc biệt tới đây để khích lệ tôi không nên nản chí, cậu ta sẽ nghĩ biện pháp ...”

“Cậu ta có thể nghĩ ra cách gì hay? Vừa nhìn đã thấy đó là người không thể nhờ vả! Còn có, người nhân chứng kia cũng quá ghê tởm, quyết định tốt như thế mà cũng thay đổi?” Mars giận dữ, “Cậu kiên nhẫn chờ một chút, tôi sau khi được rời khỏi nơi này, sẽ thay cậu làm chuyện này.”

“Anh?” Nghiêm Phong quay đầu nhìn Mars.

Hai thân thể đàn ông khỏe mạnh chen chúc nhau trên một cái giường đơn, nằm sát cạnh nhau, cơ hồ là mắt hướng mắt, mũi dán mũi, miệng cơ hồ cũng dính chặt lấy nhau.

## 9. Chương 9

Editor: Jung Tiểu Kú

Mars dĩ nhiên không chịu buông tha cơ hội tốt này, hắn khẽ cúi đầu, trên môi Nghiêm Phong hôn nhẹ, lưỡi cũng liếm liếm một chút.

“Hôm nay em gái của tôi đến nói chuyện được tha, nếu như thuận lợi, sau tuần này tôi có thể ra ngoài.”

“Không nghĩ tới, anh so với tôi còn được ra khỏi nhà tù Sarton này sớm một bước... Chuyện trên đời này, thật không cách nào dự liệu trước được.” Nghiêm Phong ngửa đầu ra phía sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

“Mau đưa tình huống của nhân chứng kia nói cho tôi biết. Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ đem tên không biết điều kia ra tòa làm chứng cho cậu.” Mars mất hứng nhìn hành động của Nghiêm Phong, lập tức lại ngang nhiên xông lên trước.

“Hắc, chẳng lẽ anh lại muốn đánh người sao? Nếu như anh đánh nhân chứng để buộc người đó ra tòa làm chứng, chỉ có thể đổi lại việc tôi phải ngồi tù nhiều năm hơn mà thôi.”

Nghiêm Phong nghe ra dự định trong lời nói của Mars, khóe miệng hiện ra một nụ cười thản nhiên.

“Tôi biết phải làm như thế nào, cậu chỉ cần nói cho tôi biết, nhân chứng kia gọi là gì?” Mars không nhìn được lắc lắc Nghiêm Phong, nhìn người bên cạnh lộ ra nụ cười quen thuộc, ngực hẫng lại không nhìn được hơi nóng lên, lúc này tiếp tục cười xấu xa.

“Sau khi tôi đi ra ngoài, cậu một mình ở nơi này phải tuyệt đối cẩn thận, phải nắm chắc mấy người ở đây, không được để thằng đàn ông nào khác ngoài tôi đụng vào cậu đâu.” Vừa nói, tay hắn lại đi xuống, hướng móng Nghiêm Phong sờ soạn, vuốt ve.

“Bốp!”

Từ trận điên cuồng “yêu” mà giống như cường bạo kia, Nghiêm Phong vẫn còn chút tức giận, ra tay đánh trúng Mars đang không hề phòng bị, như lần trước lại là trúng thứ giữa hai chân người kia. Tiếp theo, cậu lại hươ một quyền vô cùng nặng đánh rơi người đàn ông tóc đỏ xuống đất.

“Con mẹ nó, cậu sao ra tay độc ác như vậy chứ! Coi chừng đánh phé bảo bối của tôi. Sau này không có người nào thực sự cho cậu thống khoái nữa đâu!” Mars lớn tiếng quát lên, không khỏi oán trách hai câu vô cùng đau nhức ——

Quả là Nghiêm Phong, cậu từ trên giường lại nhảy xuống đất, nghiêng mặt, một tay ôm lấy cổ Mars, tàn bạo mà cắn trên môi người đàn ông tóc đỏ.

Mars chịu đựng sự đau đớn vô cùng giữa háng truyền đến, toàn lực cùng Nghiêm Phong dây dưa cắn nuốt. Chỉ chốc lát sau, bọn họ cảm thấy khóe miệng truyền đến đau đớn vô cùng, nhưng khoái cảm do nụ hôn mang lại tựa hồ đã làm tê dại hết thấy các giác quan, cho nên hai người không nỡ tách nhau ra.

Lại qua một lát nữa, Nghiêm Phong dùng sức đẩy Mars ra, động tác của cậu cực kỳ tự nhiên, giống như lúc trước cũng dứt khoát đem người đàn ông này tha đi tha lại.

“Hiện tại anh hẳn cũng biết rồi? Thu lại những lo lắng nhảm chán của anh đi. Cút ra ngoài cho tôi!”

Mars cười ha ha, lần này không có tức giận cùng khiêu khích rống vào mặt Nghiêm Phong nữa. Hắn biết cử động vừa rồi của Nghiêm Phong là có ý nghĩa như thế nào.

Dù sao, trên cuộc đời này, người bình thường làm sao có thể có người theo kịp sức lực như chiến thần Mars của hắn được. Làm gì có người đàn ông nào có thể thống khoái như vậy mà ôm Nghiêm Phong vào lòng như hắn?

Tung mình một lần nữa leo lên giường của Nghiêm Phong, hiện tại Mars hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn, hắn chỉ thấy trong cơ thể sôi sục một loại sức mạnh cường đại cùng ấm áp vô cùng. Đôi bàn tay cường tráng một lần nữa khóa cơ thể thon dài, bẽn lẽn của Nghiêm Phong lại, người đó có thể nghe thấy tiếng nói của mình quanh quẩn trong gian phòng giam an tĩnh.

“Em chính là đối thủ duy nhất trong đời này của tôi cùng là người thân ái duy nhất mà tôi yêu thương, ngàn vạn lần đừng thua những tên kia. Xin em nhất định phải chờ tôi! Không quá lâu đâu, tôi tin rằng chúng ta nhất định sẽ gặp nhau ở ngoài kia! Tôi sẽ nghĩ biện pháp mang em ra ngoài!”

Nghiêm Phong nắm chặt cánh tay đang vòng sau lưng mình của Mars, đón nhận cái ôm thật chặt của người đàn ông, không tiếng động đưa cho hắn câu trả lời của mình.

“Đến lúc đó, anh sẽ đón em!”



Sau khi nói xong lời này, phòng giam tạm thời lại quay về yên tĩnh như bình thường.

Một lát sau, tiếng thở dốc trầm thấp dần dần phình đẳng trong không khí đã biến mất dần dần lại trở lại trong mỗi một góc hẻo lánh của gian phòng.

Nhiệt độ lại một lần nữa nóng lên.

Vài ngày sau, Mars đứng ở bên ngoài cửa lớn của nhà tù Sarton. Động tác của trưởng giám thị Murray quả thật rất nhanh, ở ngày thứ hai sau khi Mars cùng Nghiêm Phong phát sinh quan hệ, hắn nhận được thông cáo thả tự do của quan tòa. Vì thế, Clara còn cố ý tặng hắn một bộ tây trang quý giá.

Trong mấy ngày này, Mars luôn cùng Nghiêm Phong ở cùng một chỗ. Hắn không cho người trong nhà tù đến chào hỏi, bởi vì hắn biết hiện tại trong nhà tù Sarton này, không còn ai có thể giống như trước kia, không kiêng nể mà tìm đến Nghiêm Phong gây phiền toái.

Hiện tại, cùng Nghiêm Phong bịn rịn chia tay Mars có thể tạm yên tâm ở trong nhà Clara, nhìn bộ dạng kiên trì của em gái, hắn cũng miễn cưỡng nghe theo hi vọng của cô ấy, làm việc trong quán ăn của nhà cô.

Bất quá tình hình như vậy chỉ duy trì được nửa ngày. Khi trưa đến, người đại diện trước khi Mars bị bỏ tù La Kiệt tìm đến tận cửa.

Mấy cuộc đánh cá quyền anh ngầm cùng tiền thưởng vô cùng cao, Mars đang thời kì sung mãn nhất, nghe phong thanh nhiều người nói cũng biết đại khái tình huống của hắn lúc ở trong tù, rõ ràng thực lực của hắn chỉ tăng chứ không giảm, cho nên La Kiệt chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm nhiều tiền như thế này.

Mars tất nhiên cũng sẽ không bao giờ chịu để cơ hội trong thời gian ngắn có thể kiếm được nhiều tiền chạy đi, huống chi hắn còn có nhu cầu giao tiếp cấp bách trước mắt là đi thăm dò về chuyện người nhân chứng của Nghiêm Phong kia nữa. Cho nên hắn không nói hai lời liền lập tức đồng ý lời mời của La Kiệt, còn tặng thêm tiền cược nữa.

Đầu tiên, Mars để La Kiệt sắp xếp cho hắn được đấu cùng với mười tay quyền anh có thân thủ giỏi nhất; tiếp theo, hắn còn điên cuồng mỗi ngày đấu hai lần, buổi sáng cùng xế chiều đều có một trận đấu.

Như vậy, qua ba ngày, trên đài của câu lạc bộ quyền anh, Mars, người bị lãng quên gần mười năm, lần nữa lại tỏa sáng, thành nhân vật thần bí được truyền tụng trong truyền thuyết. Nhanh chóng có một nhóm người điên cuồng ủng hộ, ở trên người hắn đặt một số tiền vô cùng lớn.

Một ngày kia, vào ngày thứ năm Mars một lần nữa tham gia cuộc đấu quyền anh, cũng là trận đấu sống còn với hai gã đối thủ cuối cùng mà La Kiệt sắp xếp.

Mấy ngày qua không có làm xong việc tìm kiếm nhân chứng của Nghiêm Phong, tính tình Mars càng ngày càng khó chịu, cho nên buổi sáng hôm đó chỉ vờ vờ có ba hiệp đã được trọng tài tuyên bố thắng cuộc. Như vậy, thời gian còn lại còn rất nhiều, xế chiều, tay quyền anh kia nhân cơ hội yêu cầu đem cuộc thi ra đấu trước thời gian.

Nguyên liên tục thi đấu mấy ngày, hơn nữa mỗi ngày đều đấu hai lần toàn thắng, thể lực của Mars bị giảm đi đáng kể. Do đó, khi đối thủ đưa ra yêu cầu này, hắn biết rõ tên kia là muốn kiếm lợi từ hắn nhưng những khó chịu hắn vẫn nhen trong lòng trong suốt thời gian ở tù, còn có những lo âu gần đây, liền đồng ý luôn.

Không để sự lo lắng của La Kiệt khuyên can, dưới tiếng reo hò bốn bề của người xem, còn có bọn họ đối với tên quyền anh kia trách móc, nghênh ngang một lần nữa đứng trên lôi đài.

Đối thủ lần này đúng là một gã quyền anh chợ đêm mạnh nhất được gọi là “vận động viên” nặng đô, Mars tâm tình nóng nảy lại bị đối phương liên tiếp đánh trúng mấy quyền, khiến cho có chút chật vật. Do đó, lần này không dám khinh địch, Mars bỏ qua những suy nghĩ vu vơ mà thật sự đánh, cuối cùng ở hiệp thứ tám thì giành được thắng lợi trong tay.

Người xem trong sân nhất thời nổ tung, bọn họ rối rít kêu tên Mars, rất ăn ý mà đội trên tay. Bởi vì bọn họ cho là Mars không chỉ có lấy được thắng lợi trong trận này mà còn tạo nên một thần thoại.

Đi xuống khỏi lôi đài, tay gạt đi mồ hôi trên trán, Mars không khỏi cảm thấy may mắn vì thời gian trước mình cùng Nghiêm Phong thường xuyên hỗn chiến, khiến cho năng lực kháng đòn của hắn được nâng cao

không ít, nếu không hẳn muốn chống đỡ trận đấu kia quả thật có chút khó khăn.

Nghĩ đến Nghiêm Phong, trong mắt Mars không nhịn được nổi lên chút ý cười hiểu ý —— giờ này khắc này, hẳn lại một lần nữa khẳng định tên nhóc phương Đông kia đúng là một cao thủ đánh nhau vô cùng lợi hại. Nếu như Nghiêm Phong tham gia trận đánh này, nhất định cũng có thể chiến thắng vị cao thủ kia.

Dĩ nhiên, người hẳn nhận định là đối thủ cùng người yêu cả đời của Mars hẳn bất kể cường hãn như thế nào cũng không thể cười lên đầu hẳn được! Chỉ bất quá, thỉnh thoảng nhường nhịn Nghiêm Phong một chút, đùa với đối phương một chút tựa hồ cũng rất tình thú.

“Này, Mars, tôi đã tìm được người cậu muốn tìm và cũng đã sắp xếp hết thảy rồi.”

La Kiệt nhìn thấy Mars đang chìm trong trầm tư mà cười như một thằng ngố thì không thể làm gì khác hơn là đẩy ra những người xem đang hưng phấn, tiến lên vỗ vỗ lưng hắn, kêu lên thật to.

“Tại sao anh không nói sớm?”

Trong tiếng reo hò của mọi người, Mars thật vất vả mới nghe được tiếng hét của La Kiệt, hắn không kịp thay quần áo, vội vàng nắm lấy áo khoác của người đại diện, một cái kéo La Kiệt ra ngoài.

“Này, cậu chậm một chút đi! Từ cửa sau đi ra ngoài, nơi này còn có một vị khách muốn gặp cậu!”

Thân thể nhỏ gầy khiến La Kiệt không thể đuổi kịp bước chân của Mars, gã bị người này tha đi có chút khó chịu, lập tức lại nâng cao âm điệu oán trách một câu.

“Cảm phiền anh nói một lần là xong câu!”

Mars trong lúc đang chạy nắm La Kiệt phía sau kéo mạnh ra cửa chạy.

Bỏ lại tiếng náo nhiệt của trận đấu, Mars đi ra bên ngoài, thấy trong hẻm nhỏ một người đàn ông anh tuấn.

Giới quyền anh ngằm có thiết kế một con hẻm nhỏ, nằm ở chỗ sâu nhất dưới quây rượu, cả con hẻm cũ kỹ rách nát, cho nên vị này dừng trước mặt Mars phía sau còn có một chiếc xe hiệu nổi tiếng, mặc trên người bộ đồ đắt tiền, bộ dạng như mới đi ra từ một tiệc rượu từ thiện, cử chỉ lại rất có phong thái của người có tiền, thoạt nhìn cùng không khí nơi này không hề hợp nhau, thật giống như đối phương đi nhầm địa điểm.

“Cậu lái xe tới? Thật tốt!” Mars nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi này, trực tiếp kéo theo La Kiệt nhảy lên xe của đối phương.

“Tôi theo lời của người đại diện của anh tới, bọn anh tìm được người tên Kiều rồi hả? Giờ cậu ta đang ở đâu?” Người đàn ông ngăn người, không thể làm gì khác là tiến vào chỗ ghế lái.

“Mau lái xe.” Mars ý bảo La Kiệt nói ra một địa điểm, “Kiều ở nơi đó.”

Người đàn ông cầm tay lái không nói thêm gì nữa, lập tức theo hướng La Kiệt chỉ mà phóng xe tới.

Mars oán giận mắng một tiếng, hẳn đối với vị bạn tốt kiêm luật sư này của Nghiêm Phong vốn đã không có ấn tượng tốt, nếu không phải trước khi ra ngoài, Nghiêm Phong liên tục dăn dò, muốn hắn nhúng tay vào án tử này thì nhất định phải có sự đồng hành của Dawson cùng hành động, chứ Mars không hề muốn nhìn thấy mặt của vị luật sư này.

Này không chỉ bởi vì Mars không ưa cậu ta cùng Nghiêm Phong thân thiết, mà hắn còn xem thường phong cách làm việc của vị luật sư này. Sau khi ra ngoài, Mars phái người tra được, án tử của Nghiêm Phong có một người có vai trò quan trọng tên là Kiều, nghe nói người này vừa vặn thấy được cả quá trình giết người. Kiều tìm được Dawson tố về mình có thể vì Nghiêm Phong làm chứng nhưng yêu cầu đối phương đưa cho gã một số tiền lớn. Cái yêu cầu này bị Dawson từ chối. Luật sư này cho rằng như vậy là mình lén rút tiền cho nhân chứng ngược lại đối Nghiêm Phong không tốt.

Đây cũng là chỗ mà Mars xem thường Dawson nhất. Đối lại là hắn, sớm đã nghĩ biện pháp giải quyết xong cái kẻ tên Kiều lòng tham vô đáy, đem Nghiêm Phong ra khỏi tù, làm sao có thể để cậu ở trong đó lâu như thế chứ?

Mars biết những điều này cho nên khi liên lạc với Dawson, thái độ tự nhiên không tốt lắm; nhưng là hấn cũng cho lời nói của Nghiêm Phong có chút đạo lí. Dawson đối với pháp luật rất am hiểu, cho nên hiện tại hấn phải vì Nghiêm Phong cùng người tình địch không tồn tại này một chỗ hành động.

“Hắc! Tôi phát hiện gã, là ở chỗ đó! Hai người có thấy không?”

Sau khi lái xe mười mấy phút đồng hồ, đi vào một phố khá yên tĩnh, phát hiện một người đàn ông tóc vàng trẻ tuổi trên người mặc áo khoác màu râm nắng quẹo qua một bên đường.

“Gã đến nơi vắng vẻ như vậy làm gì?” Mars nhíu mày.

“Tôi thấy trong tay gã hình như có cái gì đó. Hình như là CD ROM giống với cái lần trước gã cho tôi xem thì phải, phía trong bao gồm toàn bộ quá trình hung thủ giết người.” Dawson giật mình nói.

Mars nghe vậy lập tức phán ứng, hấn mở cửa xe hướng phía Kiều chạy như điên.

“Tại sao?”

Không kịp rút chìa khóa xe, Dawson ngoái nhìn Mars như bị ma nhập mà chạy như điên.

“Tên kia chỉ muốn tiền. Anh lại không chịu cho gã. Gã tất nhiên sẽ đi lừa hung thủ thật sự. Nếu như bọn họ làm thành giao dịch. Như vậy, Nghiêm Phong chắc chắn sẽ phải ở lại trong tù, làm gì còn cơ hội được đi ra ngoài nữa?” Mars nói.

Drawson lo lắng.

Bọn họ chạy qua góc đường chỗ Kiều vừa đi qua. Đột nhiên nghe được một tiếng súng nặng nề vang lên, tựa hồ có thứ gì đó bị ngăn lại ngay giữa họng súng tạo thành.

Drawson sắc mặt đại biến, Mars ở bên cạnh cầm camera tức giận như sử tử rống, vọt vọt tới. Lần này bất kể là vị luật sư này liều mạng ngăn cản như thế nào cũng không thể vượt qua được bước chạy của hấn.

Bọn họ một trước một sau chạy về phía nơi có tiếng súng thì thấy bóng lưng của một người đang hoảng hốt chạy trốn; bên kia, Kiều nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

“Xem ra hung thủ muốn giết người diệt khẩu?” Mars rống giận một tiếng, cất bước tính đuổi theo, “Tôi nhất định sẽ bắt được gã!”

“Bây giờ nên đưa nhân chứng đi bệnh viện! Cứu sống gã cũng giống như cứu được Alek.”

Drawson lớn tiếng đề nghị, anh ta nhìn ra vẻ mặt Mars mờ mịt, vội vàng giải thích thêm một câu: “Alek chính là Nghiêm Phong.”

Thì ra Nghiêm Phong có tên tiếng Anh à? Nhưng tại sao đối phương lại không nói cho hấn biết? Chẳng lẽ cùng vị luật sư trước mặt này có liên quan?

Mars mang tâm trạng phi thường buồn bực, hấn thấy thân ảnh hung thủ đã hoàn toàn biến mất, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu nhìn Kiều đang không ngừng từng từng ngum từng ngum hỗn hển thở, đột nhiên tức giận, khom lưng đem người bị thương xách lên.

“Hiện tại biết rồi chứ? Nếu như mày không biết điều một chút, đem sự việc nói ra trước tòa, tiếp theo có khi tên kia sẽ giết mày! Tao sẽ không cứu mày nữa đâu, nói không chừng còn có thể...” Mars cười quái dị mấy tiếng, ngón tay hơi thoáng dùng sức, bấm vào bả vai người nọ khiến Kiều thống khổ không chịu nổi, lập tức kêu lên mấy tiếng.

“Mau buông tay ra. Anh không thể đe dọa nhân chứng!” Drawson vội vàng hướng Mars bổ sung thêm mấy chữ.

“Cậu câm miệng cho tôi! Loại người sợ đầu sợ đuôi như cậu, làm sao có thể trở thành một vị luật sư nổi tiếng được chứ? Tôi xem cậu chỉ là một đóa hoa trong nhà kính mà thôi, trước kia có được tất cả chủ yếu là do người nhà sau lưng dùng tiền bạc để lo liệu đúng không?” Mars tàn bạo đối Drawson quát, sau đó lại cúi đầu lớn tiếng mắng mỏ Kiều.

“Đừng có giả trò muốn đặt điều kiện với tao! Tao chỉ hứng thú với việc đánh người thôi!”

Kiều thống khổ gào khan một trận, nhưng Mars vẫn không chút nào nường tay mà vỗ mạnh vào mặt gã, nói tiếp.

“Nhớ rõ mặt tao, thằng oắt, mày nhận ra tao chứ? Tao chính là Mars, đại quyền anh thành phố HR. Chờ vết thương của mày tốt lên, biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Sắc mặt Kiêu trắng bệch, cùng với đau đớn kinh khủng mà thân thể cảm nhận được khiến gã không nói được lời nào, chỉ có thể đối với Mars đang bày ra một bộ hung thần ác sát liên tục gật đầu.

“Rất tốt! Bạn của tôi. Tôi tin tưởng cậu hiện tại đã biết tôi là ai. Cậu có định thay đổi quyết định lúc trước hay không?”

Mars hài lòng buông tay, đứng dậy quay đầu nhún nhún vai với Dawson.

“Anh, anh cũng quá...” Dawson trợn mắt há mồm, anh thấy Mars đứng thẳng nhìn về phía dưới mái hiên cách đó không xa.

Theo ánh nhìn của Mars, Dawson phát hiện dưới mái hiên tương đối kín đáo có đặt một cái camera. Anh giờ này mới hiểu được, lúc này Mars vẫn không nhúc nhích đuổi theo tên kia, không phải bởi lời khuyên của anh mà là phát hiện ở nơi này có camera thu lại toàn bộ sự việc rồi.

Dựa vào đó, hung thủ đã bị phát hiện, bọn họ cần gì phải đuổi theo nữa chứ?

“Tôi tin tưởng người giống như Kiêu, lòng tham vô đáy nhất định trước tiên hướng cậu rồi sau đó lại lần nữa hướng gã hung thủ thực sự vợ vết tài sản. Cho nên dù tên kia lúc này có thực sự nổ súng giết người rồi cướp đi chứng cứ, chúng ta cũng không cần quá lo lắng.”

Mars chú ý tới Dawson lại dùng ánh mắt đánh giá hắn, nghiêng đầu nhàn nhạt nói: “Còn những chuyện còn lại, cần phải xử lý như thế nào, tôi nghĩ cậu so với tôi sẽ rõ ràng hơn.”

Dawson không tự chủ được gật gật đầu, móc ra điện thoại báo cảnh sát và gọi xe cứu thương.

Phản ứng của vị luật sư trẻ tuổi cũng không hề chậm chạp, anh hiện tại dần dần hiểu ra, Mars nếu có thể giúp mình tra ra việc Kiêu trốn ở đâu thì đối phương tự nhiên cũng sẽ biết được hung thủ thực sự ở sau lưng mình cùng Kiêu liên lạc như thế nào.

Hôm nay bọn họ tìm được Kiêu thoát nhìn là một sự trùng hợp nhưng kì thật Mars chờ đợi giờ khắc này đã lâu rồi đi? Nếu không, người đàn ông này cũng sẽ không nói người đại diện của anh ta cố ý đến tìm mình như thế.

Nghĩ tới đây, Dawson nhìn về phía Mars, ánh mắt lại thêm chút phức tạp, hắn biết cảnh sát nhất định sẽ tin tưởng chứng cứ mà vừa rồi bọn họ thu thập được, mà việc Nghiêm Phong được xử vô tội và được thả tự do cũng không còn là vấn đề nữa, nhưng là người đàn ông tóc đỏ này quá nguy hiểm lại là loại người biết nhiều cũng như hành động không coi trời bằng vung.

Nghiêm Phong tại sao lại cùng người khủng bố như vậy có quan hệ chứ?

Trong lòng Dawson vẫn mang theo nghi ngờ này, cho đến khi anh kháng cáo, rồi cuối cùng thành công khiến tòa sửa lại án cho Nghiêm Phong thành vô tội, anh cũng không thể bỏ được nỗi băn khoăn này.

Ở thời điểm đứng trên tòa nghe bồi thẩm đoàn tuyên đọc kết quả cuối cùng thẩm phán, Dawson nhìn Nghiêm Phong, một thân chính trang thẳng tắp đang ngồi ở vị trí bị cáo, nhìn lại một chút Mars đang ngồi ở hàng ghế dưới tùy ý mặc một áo khoác ngắn tay, trên cánh tay mơ hồ lộ ra một hình xăm màu đen, cảm giác lo lắng trong lòng càng lúc càng lớn.

Hai người kia vô luận nhìn như thế nào, một người mang đến cho người ta cảm giác cao ngạo, gọn gàng, xinh đẹp, tao nhã, thật sự là giống một sinh viên xuất sắc, người còn lại thì lại là bộ dạng của một phần tử khủng bố vạm vỡ.

Mỗi khi kiểm sát viên chất vấn Nghiêm Phong, về mặt Mars lại lạnh lẽo cùng ngoan độc nhìn chằm chằm đối phương, tấn mắt ra công kích nồng đậm, dục vọng kia tồn tại mãnh liệt khiến cho tất cả mọi người tại chỗ này đều chú ý đến hắn, hơn nữa còn không tự chủ được mà hơi hơi sợ hãi ——

Nghiêm Phong cùng Mars rõ ràng là người của hai thế giới! Tại sao bọn họ có thể trở thành bạn tốt được đây?

Drawson nhạy cảm phát hiện ánh mắt của hai người thỉnh thoảng sẽ ở tại không trung mà giao thoa, trong thời gian rất ngắn khó có thể biết họ nhìn nhau như vậy làm cái gì, nhưng là ánh mắt hai người lúc đó đặc biệt sáng ngời.

Vị luật sư ôm đầy bụng nghi vấn đợi phiên tòa kết thúc, anh thấy Mars mừng rỡ đứng lên, lớn tiếng nói với Nghiêm Phong sẽ đợi cậu ở ngoài cửa nhà tù Sarton chờ cậu làm xong thủ tục, thu dọn đồ đạc ra ngoài.

Tình hình như vậy, tựa hồ không quá bình thường!

Drawson suy tư, từ từ bước đi thông thả đến bên cạnh Mars. Khoảng cách gần như thế cẩn thận đánh giá Mars, trong lòng Drawson, kinh miệt cùng ghen ghét lại càng nhiều, trước của anh cho biết Nghiêm Phong không nên cùng loại người không làm việc đảng hoàng này lui tới.

“Vị kiểm sát viên kia thấy chúng ta tìm được chứng cứ mới nhưng vẫn nói lên những nghi vấn, may mà lúc đó cậu trả lời cũng không tệ lắm. Tôi thu hồi lại những lời nói cậu là một đóa hoa trong nhà kính.” Mars tâm tình hiện giờ vô cùng thoải mái, cho nên thấy Drawson cũng không cảm thấy người trước mặt này trưởng mắt đến như thế.

“Đó là bởi vì chúng ta tìm được chứng cứ quá chính xác lại đầy đủ, quan tòa cùng bồi thẩm đoàn đều đứng về phía chúng ta. Sau tôi lại nói thêm vào, cũng vì Phong bào chữa thêm nữa.” Drawson thần sắc nhàn nhạt nói tới đây, tiếp theo nhẹ giọng thở dài.

“Hung thủ là bạn học của Phong. Gã cùng với vị giáo sư đã chết cũng là đồng tính luyến ái, còn là tình nhân. Bởi vì hung thủ tức giận tình nhân của mình nhiều lần ở bên ngoài này nọ, cho nên kia gã thấy giáo sư đối với Nghiêm Phong bỏ thuốc, nhất thời tâm tình không khống chế được mà giật lấy gậy bong chày trong tay Phong đã ngắt xiủ, đánh chết tình nhân của mình.”

“May là chúng ta tìm được Kiều, cũng may là khi đó Kiều vừa lúc ở phòng thí nghiệm phụ cận, bật DV trên máy chiếu để tự tiêu khiển, nếu không thì làm gì vào lúc đó có người nào không có việc gì mà lại đi vào chỗ vắng vẻ như thế để chơi chứ? Mà Nghiêm Phong nhất định lúc đó sẽ mang tội danh giết người trên lưng.” Mars gật gật đầu nói.

“Đáng hận nhất chính là, hung thủ cũng là học sinh của vị giáo sư kia, cho nên gã có thể đi vào phòng thí nghiệm kia, cảnh sát ở hiện trường cũng chỉ thu thập được vân tay của gã nhưng không có hoài nghi qua. Bởi vì trên gậy bong chày đánh ngã giáo sư chỉ có vân tay của Phong. Từ trong đĩa CD ROM có thể thấy, hóa ra là do hung thủ đã xử lý vân tay trên gậy bong chày trước đó rồi lại nhét vào tay Phong thêm một lần nữa.”

“Kẻ điên kia, người yêu của mình phản bội thì cứ tìm lão đó mà trả thù, tại sao lại còn đem cây gậy bong chày nhét vào tay Phong chứ? Tôi cảm thấy lòng dạ của gã vô cùng độc ác, nếu gã không bị cảnh sát bắt, nhất định tôi sẽ đánh chết gã.” Mars oán hận nói.

“Chuyện điên rồ những kẻ đồng tính luyến ái kia làm, người bình thường như chúng ta làm sao có thể hiểu được?” Drawson nói xong câu kia, ngẩng đầu nhìn Mars mỉm cười: “Ngài nói có đúng không? Ngài WickField.”

Mars nhú mày, hần liếc nhìn nụ cười chân thành kia, đột nhiên đối với vị luật sư vừa dùng kính ngữ với mình, tạm thời không nói gì.

“Rất cảm ơn sự giúp đỡ của ngài, nhưng hiện tại tôi phải nhắc nhở ngài, Phong ở trong ngục đợi đã lâu, mặc dù biết bạn bè của cậu ấy biết cậu ấy vô tội nhưng chuyện này quả thật cũng có ảnh hưởng không tốt đến cậu ấy.” Drawson lưu loát nói tiếp.

“Phong đi ra ngoài sau này muốn tiếp tục viết luận văn tốt nghiệp, trong khoảng thời gian này chắc chắn sẽ rất bận rộn. Tôi muốn nói là, ngài WickField cũng là bạn tốt của cậu ấy, có phải hay không không nên quấy rầy cậu ấy? Đối với việc này, tôi thật vô cùng xin lỗi.”

“Hắc, cậu xác định Nghiêm Phong nghĩ như vậy sao? Như vậy, tôi hẳn nên vì Nghiêm Phong mà cảm thấy cao hứng? Bởi vì cậu ấy có loại bạn tốt như cậu vì mình suy nghĩ chu đáo như thế này.” Mars cất tiếng cười to, sau đó khẽ hí hí mắt.

Trong con người màu hổ phách của người đàn ông tóc đỏ bỗng nhiên toát ra quang mang sáng quắc, khiến cho Dawson đang cố gắng trấn định cảm thấy có chút sợ hãi. Nhưng tự nhận là bạn tốt của Nghiêm Phong nên mới nói những lời này với hắn, cơ thể miễn cưỡng đứng thẳng trước mặt Mars, không muốn yếu thế, nhưng đúng là ánh mắt đang nhìn về phía Mars không tự chủ được nhìn về phía phương xa.

“Nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước, bởi vì tôi còn muốn đi đón Nghiêm Phong, đây là chuyện tôi đã nhận lời cậu ấy.” Mars nhìn Dawson nhàn nhạt nói: “Tôi nghĩ, chúng ta sau này không cần thiết phải thường xuyên gặp mặt, luật sư Dawson ạ!”

Hiểu được Mars sẽ không làm theo những gì mình nói, Dawson không khỏi cảm thấy có chút tức giận. Thân là luật sư, anh tính toán định nói thêm gì đó, Mars thế nhưng đã đi về phía nhà tù Sarton rồi, anh cũng chỉ còn cách đi oto đuổi theo.

Trong lòng Dawson lại càng thêm chấp nhất với nhận định: Nhất định phải nghĩ biện pháp để Nghiêm Phong rời xa con người nguy hiểm này!

## 10. Chương 10

Editor: Jung Tiểu Kú

Mars đi về phía bãi đậu xe của tòa án, đến gần một cái xe con — đây là hắn dùng tiền thưởng ketch xù thắng trong mấy vụ cá cược đấu quyền anh mua được, quả thật đã đền bù cho cơ hội kiếm tiền mà ngày trước vì bị vào tù không thể có được.

Căn bản không có đem lời nói của Dawson để ở trong lòng, Mars hiện tại chỉ muốn nhanh chóng đến chỗ Nghiêm Phong. Nhưng xe của hắn mới đi đến đường cao tốc khoảng mười phút liền bị mấy chiếc xe ở phía sau yên lặng ngăn lại.

Giao thông ở York, cũng không tránh khỏi được tình trạng “thông” đáng sợ!

Mars trong lòng thầm cười nhạo, hắn mở cửa xe, phát hiện người tới chính là tay quyền anh mấy ngày trước bị hắn đánh bại, trong lòng nhất thời hiểu ra.

Trong thế giới quyền anh ngầm này, thất bại tương đương với việc không thể kiếm tiền nữa. Cho nên hiện tại phiên toái đã tìm đến cửa rồi — đối phương tin rằng, bọn họ có thể thừa dịp này, dạy dỗ Mars, người đã bị tiêu hao sức lực trong mấy trận đấu quyền anh ngày trước.

“Muốn ra tay thì nhanh một chút, tao còn có việc quan trọng cần làm.” Mars nhanh nhẹn cởi áo khoác ném xuống đất, lộ ra \*\*\*g ngực cùng cánh tay vô cùng vạm vỡ.

Những người đang ở vòng vây bọc mình, ba người đứng trước đồng loạt đưa tay hướng ngực Mars mà cào. Mars một bước lùi ra xa, mấy quyền đã đánh ngã bọn họ, cũng đem tay bị thương đang nằm trên mặt đất đá ra rất xa.

Những người còn lại thấy thế, rôi rít vung nắm đấm xông về phía trước, song phương kịch chiến...

Chờ Mars xử lý xong tất cả, đuổi sạch vòng người vây quanh hắn đã qua hai giờ sau. Trong lòng nghĩ đã tốn thời gian như vậy rồi cơ à, trên người nhiều nơi bị thương do tiêu hao quá nhiều sức lực vào cuộc đánh nhau mà tạo thành, Mars hùng hùng hổ hổ tiến vào xe, không để ý ở đằng sau có tiếng còi xe cảnh sát truyền đến, thẳng hướng nhà tù Sarton mà đi.

Chạy như điên tới đó, trước cửa nhà tù lại không thấy một bóng người, tâm trạng của Mars nhất thời rơi xuống.

Chỉ bất quá tới trễ một lát mà thôi, Nghiêm Phong thế nhưng lại dám không chờ hắn? Vậy hắn tại sao còn muốn đến đón Nghiêm Phong chứ? Phí bao nhiêu sức như vậy?

Trong miệng lầm bầm mắng một tiếng, Mars vỗ vỗ gương mặt sưng đỏ của mình, một lần nữa nắm chặt tay lái, quay xe về, trong lòng quyết định, tìm được Nghiêm Phong rồi nhất định sẽ phải nghiêm dạy tên nhóc tóc đen không để hấn trong lòng này.

Nhưng nguyện vọng nho nhỏ mà Mars tự nhận là không quá phận này cuối cùng cũng không có thực hiện được. Khi hấn lần nữa được thấy lại Nghiêm Phong, hấn thật sự không thể vung nắm đấm với con người chỉ đứng cách hấn không xa này được.

Bởi vì ngày này, chính là ngày tổ chức tang lễ của mẹ nuôi Nghiêm Phong.

Trong ngày Nghiêm Phong được phán vô tội, cũng là ngày nhận được điện thoại báo bệnh trạng của mẹ nuôi trầm trọng hơn, cho nên cậu khi đó không ở trước cửa nhà tù chờ gặp Mars.

Chỉ không lâu sau, mẹ nuôi của Nghiêm Phong qua đời ở bệnh viện, tang lễ hai ngày sau thì được tổ chức.

Mars sau khi biết lập tức chạy tới mộ. Ở thời điểm trong tù, Nghiêm Phong chưa hề nói với hấn về chuyện liên quan đến mẹ nuôi, nhưng Mars biết, người mẹ vừa qua đời kia, ở trong lòng Nghiêm Phong có vị trí quan trọng như thế nào.

Đứng ở sau cùng trong đám người, Mars dựa vào thân cao hơn người, không chút mất sức nào quan sát Nghiêm Phong, thấy cậu chỉ lẳng lặng ngưng mắt nhìn nhất cử nhất động của nhân viên làm việc trong mộ địa cùng cha xứ, cho đến khi những người này an táng xong người đã khuất, vẻ cứng ngắc cùng nặng trĩu trên mặt Nghiêm Phong cũng không hề thay đổi.

Cả quá trình của tang lễ, Nghiêm Phong an tĩnh lạ thường nhìn chăm chú vào tên được khắc trên bia mộ, cậu trầm mặc đến nỗi khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Rõ ràng, phong cách kiến trúc ở khu nghĩa địa này cố gắng xây dựng biểu tượng sinh mệnh mới tiếp diễn, bao quát xung quanh là một vườn hoa xanh biếc khổng lồ lại càng giống nơi an nghỉ của những người đã khuất. Nhưng Nghiêm Phong đứng trên bãi cỏ sạch sẽ, xanh biếc, dưới ánh nắng sáng sớm ấm áp rạng rỡ, thân thể của cậu thế nhưng giống như không hề có chút nhiệt độ nào.

Cậu lạnh lùng đứng đó như một tảng băng, thật giống như cùng những người xung quanh đây chẳng hề có chút liên quan nào cả.

Mars nhìn ra được, những bạn bè của người đã khuất không ít người đối với thái độ “thờ ơ” của Nghiêm Phong đều vô cùng kinh ngạc cùng không thể giải thích được, thậm chí có người còn trực tiếp toát ra oán giận cùng bất mãn nho nhỏ.

Đối diện với những ánh mắt trách móc này, Nghiêm Phong vẫn không có phản ứng, bên cạnh cậu dường như chỉ còn lại Dawson.

“Chết tiệt! Nghiêm Phong, cái tên nhóc kia! Thời điểm thương tâm như vậy mà vẫn bày ra bộ dạng cùng vẻ mặt không hề đáng yêu như trước đây!” Mars cúi đầu thật thấp mắng một tiếng, sau khi đám người này giải tán, hấn bước nhanh kéo tay Nghiêm Phong, đem người đàn ông tóc đen đang ngăn người trước bia mộ túm đến bên cạnh.

“Ngài Wichfield...”

“Tôi có việc muốn một mình cùng Nghiêm Phong nói chuyện, mời cậu tránh đi.” Mars đồng dạng nói.

Drawson còn muốn nói điều gì đó nhưng Nghiêm Phong không có mở miệng phản đối, tựa như ngầm đồng ý sự gài gữ của Mars, cho nên vị luật sư luôn được dạy dỗ và làm việc theo phép lịch sự cũng chỉ không cam lòng cúi đầu lui ra ngoài.

Drawson là người hiểu rõ cá tính của Nghiêm Phong, dĩ nhiên biết người bạn của mình bên ngoài dù vẻ mặt lạnh lùng hiện tại thống khổ dường nào, cho nên trong lòng anh vô cùng tò mò, một người mạnh mẽ như Nghiêm Phong không hề thích sự thương hại cùng thấu hiểu của những người bên cạnh, chẳng lẽ còn cần Mars một tên đàn ông đã man như vậy an ủi cùng khuyên nhủ sao?

Cất bước đi trong chốc lát, Drawson thật sự không yên lòng để hai người họ ở cùng một chỗ, anh không nhìn được dừng bước quay đầu lại, thấy Mars ngồi xổm xuống tựa hồ nói với ngôi mộ cái gì đó, sau đó lại

đứng lên, đưa tay kéo Nghiêm Phong vẫn đang đứng một bên lại bên người, cúi đầu hôn.

Hôn...?

Drawson đột nhiên trợn tròn hai mắt, ngừng thở luôn. Bởi vì quá mức khiếp sợ, anh không thể tin được lui về phía sau mấy bước, trơ mắt nhìn Mars vẫn mang theo sự cuồng vọng cùng bá đạo không ai bì nổi, ở trước mặt của mẹ nuôi Nghiêm Phong không chút cố kỵ nào hôn người bạn thân của mình.

Mà Nghiêm Phong người bị hôn, không có ý thức phản kháng. Một lát sau, cậu lại đưa tay ra ôm lấy thắt lưng chắc chắn của Mars — thật giống như giờ khắc này, thật sự đem những yếu ớt không bao giờ biểu lộ trước mặt những người khác đều thể hiện trước Mars, lại giống như cậu đang đón ý hòa theo nụ hôn của người đàn ông này vậy.

Rõ ràng, bọn họ làm việc trái với luân thường đạo đức xã hội, theo lý thì phải bị khiển trách nhưng sao biểu hiện của hai người kia lại tự nhiên đến thế?

Bọn họ, tại sao có thể như thế?

Sắc mặt Drawson trắng bệch, đồng thời cảm thấy vô cùng tức giận. Anh biết Nghiêm Phong khi ở trong tù thì gặp Mars, như vậy, nhất định là Mars dùng thủ đoạn nào đó lừa gạt người bạn tốt này của mình... Cho nên, Nghiêm Phong mới biến thành cái bộ dạng này sao?

Không hề nhìn hai người kia ở cùng một chỗ ôm nhau như vậy nữa, Drawson xoay người lại, điều chỉnh là suy nghĩ một chút, bước về phía xe hơi của anh.

Buổi tối, Nghiêm Phong cùng Mars được Drawson mời tới trong nhà của vị luật sư này, hưởng thụ bữa ăn tối mỹ vị mà người vợ yêu của anh tỉ mỉ chuẩn bị.

Bởi vì trong nhà Nghiêm Phong đã lâu không có người ở, cho nên Drawson muốn mời người bạn tốt này của mình đến đây ở tạm. Nghiêm Phong vẫn không trả lời, Mars một bên liền nhanh chóng cướp lời anh nói hấn đã vì Nghiêm Phong chuẩn bị chỗ ở rồi.

“Sẽ không tiện cho người ngoài đâu.” Drawson mỉm cười khuyên nhủ: “Cậu còn phải đi đến trường nộp luận văn nữa, nhà chúng tớ cách trường học rất gần ...”

“Cậu hoàn toàn có thể không cần phải lo lắng chuyện như vậy, bởi vì tôi biết lái xe, sẽ đưa đón Nghiêm Phong.” Mars thật giống như không nghe ra toan tính của Drawson khi nhấn mạnh hai chữ “người ngoài”, hấn vỗ ngực cười to đảm bảo, “Tuyệt đối sẽ không trễ đâu!”

“Thật xin lỗi, Drawson, tôi muốn ra sau vườn hóng mát một chút.” Nghiêm Phong xoa trán nói, mẹ nuôi qua đời mấy ngày trước, cậu vẫn chưa chớp mắt qua, hiện tại sau khi xong xuôi mọi việc chỉ cảm thấy nhức đầu.

“Tốt, tôi cùng đi với cậu.” Mars lập tức đem lời nói của Drawson không để vào mắt nữa, đứng dậy cùng Nghiêm Phong đi về phía vườn hoa phía sau nhà luật sư.

“Tôi tại sao thấy anh cùng Drawson không vừa mắt nhau nhỉ?” Nghiêm Phong đi tới bãi cỏ trong vườn hoa, cậu khẽ ngửa đầu, hứng gió đêm thổi đến, lạnh nhạt hỏi Mars phía sau.

“Cậu suy nghĩ nhiều quá.” Mars lắc đầu, kéo Nghiêm Phong ngồi xuống trên chiếc ghế màu trắng rộng rãi.

“Sao cơ?” Nghiêm Phong liếc mắt thấy Mars ngồi xuống bên cạnh mình, còn vươn tay ra nắm lấy bàn tay của cậu, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Thật sự nhức đầu sao? Hay là bởi vì lúc này ở trước mặt không khóc được nên khó chịu?” Mars nghiêm túc hỏi.

Khi ở trước mặt ...

Nghe Mars ân cần hỏi, Nghiêm Phong lẳng lặng rũ mắt xuống. Buổi trưa hôm nay, khi Mars ở trước mặt của mẹ nuôi trình trọng nói tạ ơn, cho tới giờ khắc này cậu vẫn nhớ như in những lời mà người đàn ông này nói.



“Cảm ơn Người thiện lương, đem Nghiêm Phong nuôi lớn thành người. Tên nhóc kia quật cường như vậy, lại thường xuyên bày ra bộ mặt như cây bài trước mặt người khác, nhất định đã khiến Người vô cùng cực khổ rồi.”

Lúc ấy, Mars nói như vậy, giọng nói vô cùng quả quyết. Nghiêm Phong nghe ra được những lời kia, hẳn lúc ấy là chân thành hướng mẹ nuôi thể hiện lòng biết ơn.

Lời của Mars phát ra từ nội tâm, không có chút nào miễn cưỡng hoặc làm bộ làm tịch, thậm chí cũng không có lời thề son sắt hướng mẹ nuôi bảo đảm, những ngày sau nhất định sẽ hảo hảo cùng mình ở cùng một chỗ.

Nhưng là mấy lời biết ơn đơn giản này, lại làm cho Nghiêm Phong cảm thấy vô cùng ảm áp. Bởi vì Mars nói ra những lời mà hẳn muốn nói nhất đối với mẹ nuôi.

Không có vị lão nhân thiện lương kia, cũng chưa chắc đã có Nghiêm Phong của hiện tại, dĩ nhiên cậu cùng Mars càng không có khả năng cùng Mars gặp nhau rồi hiểu nhau rồi yêu nhau rồi.

Mặc dù Mars chưa từng gặp mặt người mẹ đã mất của mình nhưng người đàn ông này vẫn là tự nhiên tự đẩy lòng nói cảm ơn, tựa như ám chỉ việc Nghiêm Phong đem bi thương giấu trong lòng, có mấy lời bấy giờ nói ra, tâm trạng hiện tại cũng biểu lộ ra ngoài, giống như có thể nhấn tới người đã khuất

Cho nên tiếp theo, Nghiêm Phong vốn tâm tình không thoải mái đón nhận nụ hôn của Mars, bởi vì đó là lần đầu tiên hai người bọn họ không hề có dục vọng cướp đoạt cùng tranh đấu và lòng hiếu thắng như trước kia. Nhất là nụ hôn này ngay trước mặt người thân quan trọng nhất của Nghiêm Phong, khi đó trong lòng song phương đều có chút ảm áp, có chút thiêng liêng.

Bất kể linh hồn con người có thật sự bay lên thiên đường hay không, Mars cùng Nghiêm Phong đều thật tâm muốn lão nhân biết lựa chọn của bọn họ, cũng hi vọng bà có thể mỉm cười chúc phúc cho họ.

“Em không khóc nữa.” Nghiêm Phong thu hồi tâm tình, nhàn nhạt nói.

Mars nắm năm ngón tay, đem bàn tay Nghiêm Phong càng nắm chặt hơn, “Không cách nào thể hiện ra ngoài tổn thương cùng bị ai trong cơ thể. Anh nghĩ em vẫn là không chấp nhận được sự ra đi quá đột ngột của mẹ, vẫn âm thầm hối hận không thể cùng bà có nhiều thời gian bên nhau đúng không?”

Nghiêm Phong không nói gì, cậu rũ mắt xuống. Mars thừa cơ giơ tay lên đem đầu người bên cạnh ấn vào \*\*\*g ngực hắn.

“Sau này cùng anh ở một chỗ, không cho phép em giấu tất cả cảm xúc ở trong lòng. So ra, anh thích những ngày ở trong tù hơn, khi đó, em không ngừng giờ nắm đầm cùng châm chọc khiêu khích anh. Ít nhất như vậy, khiến anh yên tâm hơn nhiều.”

“Khi nào thì anh học được những lời nói buồn nôn như thế? Còn có âm điệu mềm nhũn như vậy nữa chứ, khiến em muốn nôn quá!”

Trầm mặc một lúc lâu sau, Nghiêm Phong ngẩng đầu lên nói với Mars, trong đôi mắt đen nhánh lóng lánh tia sáng rạng rỡ tràn đầy sức sống, mang theo khiêu khích nhàn nhạt khó có thể nắm bắt: “Thích em khi đó, chẳng lẽ anh là kẻ bị bệnh thích cuồng tự ngược sao?”

Mars nửa đùa nửa thật tức giận hừ một tiếng, sau đó hắn cúi đầu, không chút do dự bắt lấy môi Nghiêm Phong.

Nụ hôn lúc này không còn chỉ là an ủi, cũng không đến từ \*\*\*, hắn và Nghiêm Phong rằng môi giao triền, giống như quá khứ cũng kịch liệt tranh đoạt quyền làm chủ vậy ——

Dường như đây mới là cách tự nhiên nhất, thích hợp nhất mà hai người ở chung với nhau.

“Hmm!”

Sau khi nụ hôn này kết thúc, hai người đều có chút thở hổn hển, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Nhưng nơi này là nhà của người khác, bọn họ chỉ có thể đè xuống dục hỏa thiêu đốt của mình, cố gắng bình ổn hơi thở cùng tâm tình.

“Nếu như không phải ở nơi này, hiện tại anh nhất định sẽ làm giống như lần trước.” Mars ôm Nghiêm Phong thật chắc, vô hạn tiếc nuối lẩm bẩm nói.

“Không chừng anh sẽ bị em ép khô đấy!” Nghiêm Phong khôi phục thái độ bình thường, đau đớn trong lòng cũng giảm xuống, lúc này không khách khí mà quay qua trêu chọc người bên cạnh.

“Em thật sự tàn nhẫn như vậy sao? Anh mong chờ biểu hiện của em đó!” Mars cười ha ha.

Nghiêm Phong liếc Mars một cái, đứng dậy đi về phòng tắm định rửa mặt, cũng để bản thân khôi phục nhiệt độ bình thường, làm tán đi hơi thở nóng rực trên người.

Chờ hình dáng Nghiêm Phong biến mất, khuôn mặt Mars vốn đang mỉm cười đột nhiên đánh lại, hẩn lạnh lùng nhìn về phía bên kia, “Cậu còn muốn nhìn trộm đến khi nào? Chẳng lẽ cậu định chụp lại hình ảnh hai người bọn tôi thân mật, sau đó dán trong phòng ngủ của mình, cẩn thận nghiên cứu hai người đàn ông làm thế nào để ân ái sao?”

“Anh, anh.... Tại sao có thể đối Alek làm những chuyện như vậy?”

Drawson từ chỗ tối đi ra, để xuống chai rượu Champagne trong tay đang chỉ thẳng về phía Mars xuống cái bàn trước mặt, ngay cả kính ngữ cũng không còn dùng nữa.

Nếu không phải mang rượu tới cho Nghiêm Phong, anh cũng sẽ không lần nữa thấy Nghiêm Phong cùng Mars hôn môi.

“Tôi vốn không hiểu tôi cùng Nghiêm Phong làm chuyện này có cái gì không đúng?” Mars hời hợt nói.

Trong mắt hắn thật giống như không hề có tức giận, điều này làm cho can đảm của Drawson lớn hơn.

“Tôi biết Alek không phải là người như vậy, nhất định là anh bắt buộc cậu ấy, mới khiến cậu ấy từ từ chuyển biến như vậy.”

“Hmm! Cậu xác định suy đoán của mình là đúng chứ?” Mars nheo mắt, trong đôi ngươi lộ ra mùi vị nguy hiểm, mà nhiều hơn là châm chọc. Nếu như vị luật sư này biết người dụ dỗ là Nghiêm Phong, không biết sẽ có sắc mặt như thế nào?

“Đừng nói với tôi là các anh yêu nhau, định vĩnh viễn ở cùng một chỗ. Nếu như là như vậy thì anh nên vì Alek mà suy nghĩ. Tôi trịnh trọng thỉnh cầu anh rời khỏi cậu ấy, bởi vì các anh là người của hai thế giới, căn bản là không thể nào tương xứng với nhau được.”

Drawson căn bản định theo Mars gọi tên tiếng Trung của Nghiêm Phong nhưng hiện tại dưới tình thế cấp bách, anh lại nhớ đến tên gọi thân mật của Nghiêm Phong, điều này khiến Mars cảm thấy không vui chút nào.

“Tôi cảm thấy mình với Nghiêm Phong là một đôi hoàn mỹ nhất. Cho nên tôi hoàn toàn có đủ lí do để không nghe theo lời nói của cậu.” Mars đã cảm thấy không chịu đựng được nữa, phát phát tay một cái, để Drawson biết điều mà đi nhanh một chút, thực giống như hắn mới là chủ nhân chân chính của ngôi nhà này.

“Tôi không có nói giỡn với ngài, ngài WickField! Nếu như người khác thấy chuyện anh làm với Alek, bọn sẽ đem bạn tốt của tôi thành bệnh độc, nhìn thành đồ bỏ đi, nhìn thành biến thái! Ngài sẽ hủy đi cuộc sống của Alek...”

“Bốp!”

Lời nói của Drawson bị bàn tay của Mars cắt đứt, một tay hơi dùng sức nắm cổ của vị luật sư nâng anh lên, để cho chủ nhân của ngôi nhà lúc này cảm thấy hít thở không thông.

“Này, luật sư Dawson! Cậu tốt nhất đừng can thiệp vào chuyện của tôi! Tôi cùng người nào ở cùng một chỗ, cùng cậu không có liên quan.” Mars lạnh lùng nói, vẻ mặt trở nên vô cùng kinh khủng, khiến người khác không rét mà run.

“Cậu biết không? Tôi hiện tại vô cùng mất hứng. Suy nghĩ thật kĩ đi, khi cậu cùng vợ mình ân ái mà bị người khác nhìn thấy sẽ cảm thấy như thế nào? Sau đó, nếu như cậu đây là đang tại thời điểm tâm tình

tôi đang tốt mà chạy đến nói những lời nhảm chán, tôi sẽ đem lưỡi của cậu cắt phăng đi, bắt cậu nuốt vào! Cậu nhớ rõ cho tôi: Không được can thiệp vào sự lựa chọn của Nghiêm Phong!”

Nói xong, Mars dùng sức đem tay còn lại giơ cao lên lần nữa, mới đem Dawson ném mạnh xuống đất.

Ho khan, Dawson tạm thời không dám mở miệng nói chuyện, điều này khiến Mars cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

“Này!” Mars tiến lên phía trước, lấy chân đá đá người đang nằm dưới đất, tức giận trên mặt đã biến mất, mà hiện ra nụ cười ác ý, “Cậu nói tôi cùng Nghiêm Phong không giống nhau... Trừ điều đó ra liên không có ý kiến gì nữa. Nghe đây, thật ra thì đối với người thích người đồng tính cũng không ghét bỏ, nhưng giống như vô cùng để ý bạn tốt của mình không thẳng thắn nói rõ với cậu về tính hướng của cậu ấy.”

“Không phải là như vậy!” Dawson ngốc ngốc lập tức lớn tiếng phản bác, ngay cả sợ cũng đã quên.

“Không cần cố tình gây sự, Nghiêm Phong sẽ đau đầu.”

Mars khoái trá cười ha ha, tựa hồ cảm thấy biểu tình vừa rồi của Dawson giống như một đứa trẻ cố tình gây sự, khiến cho vị luật sư trẻ tuổi bên ngoài vô cùng nổi tiếng rất là tức giận.

“Tốt lắm, anh còn chưa trêu chọc đủ sao?”

Tiếng nói của Nghiêm Phong đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Người đàn ông tóc đen tiến lên đỡ Dawson dậy, nghiêng đầu nhìn Mars, nhàn nhạt nói: “Anh lại đi bắt nạt bạn tốt của em, coi chừng em đánh anh đó.”

“Này, em phải công tư phân minh nha. Là cậu ta hướng anh gây sự trước đó.” Mars không vui vẻ gì quát lên.

“Alek, cậu cũng đã thấy rồi đó? Vậy cậu tại sao không thanh minh cho bản thân? Cậu thật sự tự nguyện thích người đàn ông này?” Dawson khiếp sợ vô cùng hỏi.

“Tớ biết Mars sẽ không đánh cậu thực sự, bởi vì cậu chưa từng học qua quyền anh cùng võ thuật. Tên kia mặc dù là người ngu ngốc, nhưng thời điểm này nói đạo lý anh ấy vẫn hiểu.” Nghiêm Phong giải thích nguyên nhân lúc này mình không qua giúp đỡ, trong lòng thế nhưng lại âm thầm buồn cười.

Xem ra năng lực kích động của Mars vẫn mạnh như vậy, khiến cho vị bạn tốt này bình thường ngày vẫn luôn tỉnh táo rành mạnh hôm nay lại khá nóng nảy mà chán vấn quan hệ giữa mình và Mars. Ngược lại lại để lộ chuyện để ý việc mình không thẳng thắn nói với cậu ấy chuyện mình thích người đồng tính.

“Thượng Đế ơi, tôi thực sự không thể tin được! Chúng ta từ nhỏ lớn lên một chỗ, tình cảm tốt như vậy thế nhưng cậu lại không nói cho tớ biết... Cậu, cậu thích con trai?” Dawson cà lăm chất vấn.

“Tớ nghĩ là cậu biết!” Nghiêm Phong nhún nhún vai, vẻ mặt thoát nhìn vô tội hết mức.

“Đây là cái lí do kiểu gì chứ?” Dawson nghen hống nhìn trần trời, “Cậu không nói làm sao tớ biết được?”

“Cậu đã bao giờ thấy tớ nhận được thư tình của con gái chứ? Cậu đã thấy tớ đồng ý lời mời của họ chưa? Tớ có cầm tay hoặc hôn các cô ấy sao? Trừ mẹ nuôi ra, người con gái duy nhất tớ nghĩ đến cũng chỉ có vợ cậu!”

Dawson nhớ lại, thời điểm anh kết hôn mời Nghiêm Phong là phù rể, mà vợ của mình lại vô cùng thích Nghiêm Phong khi đó còn học đại học.

Khi đó Nghiêm Phong so với bây giờ càng trẻ hơn, vợ mình luôn luôn hò hét là thích kiểu đàn ông phương Đông xinh đẹp như thế này, cho nên trong hôn lễ, cô ấy từng hôn lên mặt Nghiêm Phong, lúc ấy còn khiến anh vô cùng ghen tỵ.

Hiện tại nhớ tới, trừ vợ mình cùng mẹ nuôi của cậu ấy ra, người bạn tốt này của mình không cùng cô gái nào khác thân mật. Dawson không khỏi cảm thấy nhụt chí, bởi vì ở chuyện này anh hoàn toàn sai lầm rồi.

Nghiêm Phong bị vẻ mặt của Dawson chọc cho cười, cậu cất bước đến bên cạnh Mars.

Mars lập tức rất biết điều mà ôm eo Nghiêm Phong, nhếch môi hướng Dawson cười, dụng ý của hắn rất rõ ràng: Nghiêm Phong thích người đàn ông cường tráng giống như hắn vậy!

“Tớ nghĩ ánh mắt của cậu phải tương đối cao... không nghĩ tới...”

Dawson thoát nhìn vô cùng buồn bã như đưa đám, nhưng anh chỉ cúi đầu nghĩ một lát, sau khi khôi phục lại thì nhìn Nghiêm Phong, thuận tiện đưa mắt liếc Mars.

Vị luật sư này sau khi tỉnh táo lại dựa vào con mắt nhìn qua vô số người của mình, lúc này mới nhạy cảm nhìn ra hai người đàn ông trước mắt trong lúc thân mật không hề có chút bắt buộc nào, nhìn thấy ánh mắt thẳng thắn kiên định cùng trong sáng của bọn họ, anh không còn có ý định khuyên can nào nữa.

Mặc dù đối với người tên Mars này quả thật vẫn còn chút không ưa cùng đề phòng, mặc dù đối với lựa chọn của Nghiêm Phong có chút canh cánh trong lòng nhưng Dawson lại không thể cắt đứt quan hệ với Nghiêm Phong được, càng không thể lừa gạt mình được ——

Hai người đàn ông ở trong quan niệm của anh thân mật gắn bó, chẳng qua chỉ là ôm tâm tư vui đùa, bèo nước gặp nhau mà thôi. Anh hiện tại biết Mars cùng Nghiêm Phong tuyệt đối là chân thành.

“Chỉ mong cậu không hối hận với sự lựa chọn của mình... Bất kể như thế nào, chúng ta vẫn là những người bạn tốt nhất!” Dawson hướng Nghiêm Phong bắt tay đồng thời hạ thấp giọng xuống, “Hiện tại tớ vô cùng lo lắng cậu không khỏe, không thể quá dung túng cho cái tên dã man này làm loạn được. Chú ý an toàn!”

Nghiêm Phong mỉm cười, nhẹ cầm tay Dawson.

Bắt tay xong, Dawson sửa soạn lại vạt áo, đối Mars gật gật đầu, giữ vững phong độ hoàn mỹ rời đi, đem không gian để lại cho người bạn tốt cùng người yêu của cậu ấy.

“Vị bạn tốt của em giờ mới trở nên thú vị hơn nhiều, nếu như ban đầu cậu ta như vậy, anh cũng đã không hù dọa như vậy!” Mars cười nói.

“Dawson là lo lắng em từng vào tù, ngày sau xin việc không được cho nên thần kinh có chút nhạy cảm. Thật ra thì cậu ấy là người vô cùng tốt.”

“Nhìn ra được!”

Mars nhăn mặt cau mày, lời nói của Nghiêm Phong khiến hắn nghĩ đến một vấn đề, không khỏi hỏi: “Sau này em tính toán như thế nào?”

“Như anh ngồi gần mười năm trong tù hiện tại còn tốt như vậy, em cần gì phải lo lắng chứ?” Nghiêm Phong cười nói, cậu nhìn Mars nhăn chặt lông mày liền không hề trêu ghẹo nữa.

“Mẹ của em có một khoản bảo hiểm kếch xù. Thanh toán mọi chi phí vẫn còn lưu ra một khoản. Dawson sẽ thay em hưởng chính quyền đòi, hơn nữa trong nhà vẫn còn tiền trước kia để dành ... Em muốn trên đường này mở một cửa hàng, chuyên bán các dụng cụ chuyên dụng để cắm trại, leo núi, thể dục ngoài trời.”

“Không tệ. So với việc em ra ngoài tìm việc thì tốt hơn. Bởi vì tính tình của em thật xấu, không có ông chủ nào chịu được đâu.” Mars yên tâm, cười to nói: “Bất quá thời điểm em buồn bán cần cười nhiều hơn chút, nếu không thì sẽ không thể vì nhân dân phục vụ chu đáo được, em không khéo lại không thể kiếm tiền được.”

“Lo lắng em, sao không nghĩ lo cho anh trước đi. Không có trình độ học vấn, kẻ vô tích sự, chỉ biết đánh nhau, là một ông già chỉ lãng phí lương thực, anh còn có thể làm gì?” Nghiêm Phong liếc Mars một cái, khóe miệng nổi lên nụ cười thần nhiên.

Mars gất một cái, đột nhiên nhớ ra một chuyện, hắn nắm hai vai Nghiêm Phong, nhìn thẳng vào đôi con ngươi đen bóng trong suốt.

“Làm sao thế?” Nghiêm Phong bởi vì tự nhiên thấy Mars trở nên nghiêm túc như vậy cảm thấy vô cùng kì quái.

“Em trước kia tại sao không cho anh biết, em còn một cái tên tiếng Anh nữa, kêu Alek?”

“Kia không phải lỗi của em, bởi vì anh không có hỏi qua. Hơn nữa em có thói quen để người khác gọi tên tiếng Trung của mình.”

“Không được, cái tên Dawson kia tự nhiên gọi tên thân mật của em như thế, em không cho phép thằng đàn ông nào khác có thể gọi cái tên dễ nghe như vậy?”

Nghiêm Phong nhìn Mars từ trên xuống dưới, đánh giá một hồi, cuối cùng rất có hảo tâm hỏi: “Anh xác định, mình không có bị bệnh chứ?”

“Anh không quan tâm em nghĩ gì! Nhưng anh chỉ cho phép mình được gọi cái tên đáng yêu như thế! Em yên tâm, anh sẽ nói với Dawson, để cậu ta sau này không gọi cái tên đó nữa.”

“Anh thực thích cái tên đó?”

Nghiêm Phong neho mắt lại, vẻ mặt này khiến Mars đột nhiên có cảm giác vừa thấy một con hồ ly giả hoạt bụng dạ khó lường.

“Dĩ nhiên!” Trong lòng mặc dù chột dạ, nhưng người đàn ông tóc đỏ vẫn kiên định thừa nhận.

“Là vậy sao? Em đã quên nói cho anh biết nguồn gốc của cái tên này. Năm đó, cha nuôi của em từng muốn tìm một cái tên tiếng Anh cho em. Dawson lúc đó vừa lúc ở bên cạnh ông, liền đề nghị cái tên này. Cha nuôi của em cảm thấy cũng không tệ nên cứ quyết định như vậy luôn. Bất quá cha nuôi phần lớn khi ở cùng mẹ nuôi đều gọi em là Nghiêm Phong.”

“Đáng chết! Sao em không chịu nói sớm, cái tên này là do tên Dawson lấy? Sau này không cho lại kêu là Alek nữa! Cái tên này thật khó nghe, vẫn là tên tiếng Trung nghe lọt tai hơn!” Mars giận tím mặt, lập tức thay đổi sắc mặt cùng khẩu khí.

Nghiêm Phong khẽ cười, cũng không nói gì thêm.

“Em nghe rõ cho anh, sau này không được kêu Alek, biết không?” Mars nhào tới nhéo mạnh lên cổ Nghiêm Phong.

Nhắm mắt lại, Nghiêm Phong cũng nhào tới, ngăn miệng Mars lại.

Hô hấp cùng một chỗ, sợi tóc quăn lấy nhau ——

Tia sáng chiều hoàng hôn, ôn nhu mà bình thản.

## 11. Chương 11

Editor: Jung Tiểu Kú

Sau khi cuộc thi kết thúc thì quyền vương ngầm Mars cũng từ bỏ sự nghiệp, người xem một lần nữa lại sôi trào. Một cô gái xinh đẹp tóc vàng từ trong đám đông đi ra, cho dù nằm trong tầm ngắm của những người bảo vệ vạm vỡ vẫn lớn mật nhào tới trên người Mars, hôn hấn một cái.

“Hmm! Đây là lần thứ mấy anh từ bỏ cuộc thi rồi?”

Tiếng nói lạnh như băng đột nhiên vang lên, một câu nói ngắn ngủi nhưng lập tức đã dập tắt nhiệt độ sôi sục của toàn bộ cuộc thi.

Còn chưa kịp phản ứng với sự ân cần của người đẹp, Mars quay đầu lại thấy gương mặt nghìn năm không đổi kia của Nghiêm Phong, trong đó còn lóe lóe lên ánh mắt sáng ngời đen láy nữa.

Thở dài, Mars đối với Nghiêm Phong lảng phí vẻ ngoài xinh đẹp kia mà suốt ngày bày ra vẻ mặt nghiêm túc, xấu xí đã sớm cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng hiện tại hắn không thể oán giận quá nhiều. Bởi vì khi trong mắt Nghiêm Phong có quá nhiều ánh nhìn chói mắt, bình thường sẽ là người này hưng phấn hoặc tức giận.

Hiện tại Mars lại một lần nữa tham gia cái gọi là bữa tiệc “tạm biệt cuộc thi”, dĩ nhiên Nghiêm Phong vẫn luôn phải đối hắn làm chuyện này nhất định sẽ không vui mừng. Cho nên đáp ứng Nghiêm Phong từ bỏ khỏi giới quyền anh ngầm của thành phố nhưng nhiều lần Mars làm trái lời hứa nên dĩ nhiên bây giờ vô cùng đuối lý, hoàn toàn không còn khí thế bức người như lúc này khi ở trên lôi đài.

“Thoạt nhìn anh là người rất thích bị đánh?” Nghiêm Phong không nhìn những người đang há hốc mồm kinh ngạc nhìn mình, chuyển đến bên cạnh Mars, lại không nổi giận ngược lại gương lên khóe môi xinh đẹp.

Mới vừa rồi trải qua một cuộc tranh đấu nên tinh thần Mars cũng dần trở nên hồ đồ, hấn lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, say mê ngắm nhìn nụ cười thân thiết của Nghiêm Phong.

“Anh không đánh nhau thì thấy toàn thân ngứa ngáy à? Vậy, em liền thỏa mãn giúp anh.” Nghiêm Phong nói xong, nhanh như chớp ra tay đánh mạnh một đấm vào ngay giữa cằm của Mars, đem người đàn ông tóc đỏ đang ngẩn người đánh lùi mấy bước.

“Này, em không thể không nói lí lẽ như vậy được?” Trong tiếng kinh hô của những người bên cạnh, Mars tuy cảm thấy thẹn quá thành giận nhưng cũng không thể tránh được.

Nghiêm Phong chưa bao giờ cho hấn mặt mũi, nhưng hiện tại hấn càng ngày càng xem trọng con người trước mắt này. Thường xuyên nhượng bộ đối phương!

Thật là, không công bằng!

Trong lòng Mars suy nghĩ như thế, trên người thì lại vẫn liên tiếp chịu thêm mấy đấm, đau đến nỗi hấn không tự giác được lui lại phía sau mấy bước.

Lần này, người xem bốn phía đối với Nghiêm Phong vô cùng tò mò, bọn họ không nghĩ tới một người đàn ông phương Đông thân hình thon dài, gương mặt xinh đẹp như vậy lại có thể đem quyền vương của giới quyền anh ngầm của thành phố thành chạt vật như vậy.

“Đủ rồi!” Trong lúc cấp bách, Mars đánh trả một quyền, Nghiêm Phong giờ cao hai tay chặn ở phía trước. Thân hình của hai người đều run lên, năng lực ngang nhau rõ ràng ràng.

“Đây là lần cuối cùng! Anh không cần một lần nữa lại đi khiêu chiến tính nhẫn nại của em!” Nghiêm Phong nói, xoay người đem người đại diện La Kiệt cùng bảo vệ của quyền anh thành phố đều ném ra ngoài.

Những người này mặt mũi sưng vù, toàn thân xụi lơ, hấn là bị Nghiêm Phong dạy dỗ một trận nên thân.

“Em từ chỗ nào biết nơi này? Còn có, chuyện của chúng ta không cần dính vào người khác?” Mars bình tĩnh lại thần kinh, lôi kéo Nghiêm Phong đi đến góc tường.

“Em gái anh là một cô gái tốt, chỉ tiếc anh không hiểu được tình cảm cô ấy dành cho mình mà thôi.” Nghiêm Phong nhàn nhạt nói.

“Chết tiệt! Clara luôn làm hỏng chuyện tốt của anh!” Mars biết tin tức của em gái mình rất nhanh, khó trách hấn giấu không được Nghiêm Phong.

“Về phần những người tiếp tục gọi anh đi đấu quyền, em sẽ không khách khí cùng bọn họ!” Nghiêm Phong nói tới đây, thần sắc càng bén nhọn, “Anh cái tên ngu ngốc này rốt cục có chịu suy nghĩ hay không hả? Anh có thể đánh tới bao nhiêu tuổi đây? Năm mươi sao? Anh thật muốn có một ngày em gái anh khóc từ đây nhặt xác anh về sao?”

“Hmm! Con nhóc kia chính là phiền toái!” Mars nói tới đây lại nhin không được gãi gãi đầu nhìn về phía Nghiêm Phong cười nói, “Còn em nữa...”

“Làm không được những gì anh đã hứa với người khác, anh còn là đàn ông sao?” Nghiêm Phong xem thường đưa mắt nhìn đến giữa hai chân Mars, “Coi chừng tối về em cần đứt tiểu tử nhà anh đó!”

“Con mẹ nó sao em vẫn cứ bạo lực như vậy chứ! Đồ vật nơi đó của anh nếu như bị cắt đứt thì ai đến thỏa mãn em đây?” Mars nhú nhú mày, thể nhưng một giây sau lại sờ sờ mặt Nghiêm Phong, cười ha hả.

“Anh thử là biết ngay?” Nghiêm Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm Mars, “Trên đời này cũng không phải chỉ có mình anh là đàn ông.”

“OK. Chúng ta không nên tiếp tục nói về cái đề tài chết tiệt này nữa.” Mars thu tay lại, nhìn trong mắt đen sáng ngời của Nghiêm Phong, trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ ả áp khó có ngôn từ nào có thể miêu tả được —— hấn biết, Nghiêm Phong là giống như trước lo lắng cho an toàn của hấn.

“Mars, đây là bạn của mày sao? Cậu ta có hứng thú với cuộc thi đấu với Gaby hay không...”

“Bốp!”

Hai nắm đấm một trái một phải đánh vào hai bên mặt của người không biết sống chết này, dấm đến quấy rối Mars cùng Nghiêm Phong trong lúc nói chuyện, bay ra xa, làm vỡ luôn đồng gạch men cứng rắn trên tường.

Người ra tay đương nhiên là Mars cùng Nghiêm Phong rồi!

Người kia bị làm cho sợ đến dán chặt vào tường mà trượt dần xuống, những người xung quanh không dám lại đi lên nữa.

“Anh đồng ý sau này sẽ không tiếp tục đầu quyền anh nữa, nhưng là em đừng có hối hận nha.” Mars nghiêng đầu nhìn Nghiêm Phong cười đều.

“Nhớ là anh đã đồng ý rồi đó!” Nghiêm Phong ngẩng đầu lên, nhàn nhạt cười cười.

Vài ngày sau, cửa hàng 10m2 rốt cục chính thức bắt đầu buôn bán. Nhưng là một ngày kia, trên đường vô cùng náo nhiệt, bởi vì, một cửa hàng giữ độc quyền bán hàng đồ thể dục khác cũng ở đây khai trương.

Mà ông chủ của tiệm mới, không ai khác rõ ràng là Mars.

“Anh có ý gì?”

Nghiêm Phong vặn hỏi Mars đang mặc tây trang, thân thắt caravat đứng trước mặt mình.

“Anh tất nhiên là hoài niệm những tranh đoạt thắng lợi trước kia của chúng ta. Nhưng tiếc là, hiện tại chúng ta không thể động đến nắm đấm để phân chia thắng bại được.” Mars nhún nhún vai, thật giống như thờ ơ, không để ý nói: “Anh không muốn mất đi một đối thủ khó kiếm được như em, cho nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cạnh tranh trên thương trường.”

Là như thế sao? Nghiêm Phong nhẹ nhàng nhún lông mày, cao ngạo cười.

“Em bất cứ lúc nào cũng sẽ phụng bồi.”

—— Toàn văn hoàn ——

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-nguc>*